

**ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС
МИС ШАМУЕЙ РАЗМАХВА
ВЪЛШЕБНА ПРЪЧКА**

Превод от английски: Александра Любенова, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Не бяха минали и пет минути от влизането ми в бара на Маноло, когато вътре нахълта Пол Джудън, шеф на Централната информационна агенция.

„Проклет да съм!“, помислих, и се опитах да се скрия от погледа му, но той беше прекалено бърз за мен. Носеше се насреща ми като стадо завръщащи се от паша биволи, усетили близостта на родния дом.

— Здравей, Пи Джей — казах аз, сякаш много се радвах да го видя. — Как си? Седни и остави мозъка си да отдъхне. Имаш вид на човек, който се нуждае от нещо за пиене.

— Никога не отказвам — отговори той и повика келнера. — Търсих те навсякъде, къде беше, по дяволите? Имам нещо за теб.

Нямаше нужда да ми го казва. Когато шефът на ЦИА препуска през бара с такъв вид, това съвсем не значи, че се радва да ме види, нужен съм му за работа.

— Имаш нещо за мен? — повторих горчиво. — Така казват на куче и после му подхвърлят отрова.

Келнерът се приближи и Джудън му поръча два големи коктейла.

— Слушай, Пи Джей — казах, когато келнерът се отдалечи, — имам нужда от малко спокойствие. Прекарах шест месеца в пустинята на Мексико с глутница хищници по петите ми, в очакване да се докопат до кокалите ми. Имам повече кактусови иглички по тялото си, отколкото са бодлите на бодливото прасе, и всеки път, когато издухвам носа си, от ушите ми хвърчи пясък. Не се оплаквам, но се нуждая от малко почивка и мисля да я получа.

Джудън дори не ме слушаше. Беше извадил портфейла си и се ровеше в купчина телеграми.

— Медокс има работа специално за тебе, Милън — каза той. — Тази сутрин получих телеграма. Прилича на копие от „Отнесени от вихъра“.

— Медокс? — настаних се по-удобно на стола. — Не се безпокой за него. Кажи му, че съм болен, че не си ме намерил. Излъжи го

каквото искаш, само ме остави да си почина.

Докато келнерът донесе питиетата, Джудън беше подредил купчина телеграми.

— Пристигна нещо освежаващо за кръвта ти — рекох аз и изгълтах две трети от коктейла си.

— Заповядай — каза ми той и ми подаде купчината. — Задачата ти е страхотна.

Върнах му телеграмите обратно.

— Не ги искам. Имам нужда от малка почивка. Утре взимам влака за Ню Орлеан. Наситил съм се на Мексико до края на живота си. Кажи на Медокс да изпрати друг глупак тук.

— Няма начин — отговори Джудън. — Работата е спешна, не губи време, Милън. Защо създаваш затруднения, като знаеш, че ще го направиш.

Разбира се беше прав. Нима вестникарската игра започваше да ме уморява или вече бях уморен? Прекарах шест горещи месеци в гонитба за бандитски истории, а в тази страна бандитите с лопата да ги ринеш. От времето, когато Запата постави началото на тази мода, всеки проклет индианец, който успееше да си пусне шестинчови мустаци, се пишеше за бандит. Изгубих сума ти време да ги тренирам как да си вършат работата, за да мога да съчиня за негово величество американския читател история, която да си струва да бъде прочетена. Беше ми дошло до гуша. Освен това един от тези аматьори — „Дилинджър“, се опита да ме застреля. Започвах да се опасявам, че и на друг боклук може да му хрумне подобна мисъл.

Но от Медокс зависеше хляба ми и ако го засегнах, вероятно щеше да стане напечено. Не можеш да спориш с него. Характерът му е такъв, че и най-злобните минават от другата страна на улицата, като го видят да се задава.

— За какво става дума? — попитах. — Не ме карай да чета тези телеграми, искам новината да ми се поднесе по-нежно.

Джудън отпи от коктейла си. Ето един човек, на когото се беше паднала сладка работа. Всичко, което трябваше да прави, бе да отваря пликовете и да прехвърля топката на някой друг.

— Добре, историята е озаглавена „Една блондинка между бандити“ или „Дръжте ги по стълбите“.

Изпих питието си.

— Не е нужно да си забавен — казах твърдо. — Всичко, което искам, е голата истина. Ако имам нужда да се смея, ще си включа програмата на Боб Хоуп.

— Преди два дни някакъв човек на име Хамиш Шамуей поискал да се види с Медокс — продължи Джудън. — Казал му, че дъщеря му е изчезнала. За последен път чул нещо за нея от Мексико Сити и след това просто се изгубила. Шамуей мисли, че е отвлечена от бандити. Медокс иска от тебе да я откриеш.

— Продължавай — рекох аз. — Какво иска да направя?

— Иска да я намериш — повтори търпеливо Джудън.

— Добре, шегата е хубава. Напомни ми да се засмея, когато се видим следващия път. Та каква все пак е задачата ми?

— Недей така, Милън — рече Джудън с израз на парче замразено говеждо. — Нали ти казвам, трябва да откриеш това момиче.

— С една дума, Медокс иска от мен да претърся цяло Мексико заради някакво момиче, което е било достатъчно глупаво да се загуби? — запитах бавно, не вярвайки на ушите си.

— Нещо такова. Не ме интересува как ще го направиш, стига да го намериш.

— Не те интересува?

— Не... никак.

— Е, добре. — Гледах го замислено. — Надявам се, че не искаш да ми прережат по-бързо гърлото, за да се пести време.

— Почакай малко, не е чак толкова лошо. Нека да ти обясня — каза бързо Джудън. — Напоследък си станал толкова кисел, че и на куче може да му се догади от теб.

— Не съм виновен, че кучето ти има слаб стомах.

— Остави кучето. Медокс иска да плати разноските ти, така че той е обмислил всичко. Ще бъде страхотна вестникарска история. Погледни го от тази страна. Някакъв нещастен стар човек без пукнат грош пристига в „Ню Йорк Рипортър“ и моли за помощта им. Изчезнала е дъщеря му и той иска да знае, дали те могат да я открият. И какво правят в „Рипортър“?

— Пребиват го и го изхвърлят в асансьорната шахта, но преди това му събуват чорапите, за да направят от тях ръкавици за Медокс — отговорих с готовност.

— От „Ню Йорк Рипортър“ му казват: „Дадено, наш човек, ние ще я намерим“ — продължи Джудън, като ме гледаше с неодобрение. — Публикуват историята на първа страница заедно със снимка на момичето. Поместват и снимката на стария човек, само за да покажат, че няма измама в цялата работа. „Блондинка, отвлечена от мексикански бандити. 25000 долара награда. Бащата на изчезналото момиче е съсипан от скръб.“ „Ню Йорк Рипортър“ обявява всенародно търсене. Схващаш ли идеята? После ти намираш момичето, написваш статията и го довеждаш обратно в Ню Йорк. Медокс е уредил бащата на момичето да чака в приемната и ги му предаваш дъщерята. „Рипортър“ получава оваците. Идеята е страхотна.

— Значи горкият стар Медокс е психясал накрая — казах аз, поклащайки натъжено глава. — Не се изненадвам. Винаги съм мислил, че след време ще откачи. И как реагира мисис Медокс? Трябва да е било голям шок за нея. А дъщеря ѝ? Онази хубавичката, пъпчасалата и кривогледата. Това ми напомни нещо, успя ли да си поговори вече с нея един от най-добрите ѝ приятели?

Джудън изпи питието си и запали цигара.

— Това е работата, Милън. Можеш да се правиш на забавен, колкото си искаш, но нямаш избор. Медокс каза, че ако не я откриеш до една седмица, ще работиш за някой друг или изобщо няма да работиш.

— Така значи е казала онази отровна змия — отговорих аз, като се изправих в стола. — Е, можеш да му предадеш какво да прави с работата си. Лъже се, ако мисли, че може да ме заплашва! Мога да получа всяка хубава работа, която си поискам. Няма да става нужда да я искам дори. Трябва само да се появя в някоя вестникарска редакция и издателите ще се втурнат към мене. Медокс! Всички знаят що за плъх е. Да ме заплашва, че ще ме уволни! Това е смешно! Къде ще намери друг мозък като моя — все пак, как, по дяволите, да открия това момиче?

— Няма да е трудно — отвърна ухилен Джудън. — Имам снимката му. Кара голям, тъмнозелен кадилак, по професия е фокусник и изглежда страхотно. Името му е Мира Шамуей. Последните сведения за него са от този град.

— Слушай, Пи Джей — произнесох сериозно. — Сигурно има стотици момичета в Ню Йорк, които се водят за изчезнали, защо да не

потърсим едно от тях? Искам да се върна на Бродуей.

— Съжалявам, Милън — отговори той. — По-добре измисли какво ще правиш. Историята гръмна тази сутрин на първа страница.

Извадих уморен бележника си.

— О'кей — рекох — Давай данните. Име Мира Шамуей. С какво каза, че се занимава?

— Прави фокуси — отговори Джудън с широка усмивка. — Не е много стандартно, нали? Преди да се скара с баща си, двамата са работили във вариете. После започнала самостоятелно. Сега както разбрах работи в нощни клубове. Баща ѝ твърди, че е много добра в занаята.

— Никога не вярвам на онова, което родителите казват за децата си — отвърнах студено.

Записах си още някои и други сведения и прибрах бележника си.

— Какво е накарало Медокс да мисли, че са я отвлекли бандити?

Джудън повдигна рамене.

— Това е неговата версия. Трябва да я поддържаш, Милън. Ако не са я отвлекли, трябва да го нагласиш, че да го направят. Нямах ли под ръка някой разбойник, който би свършил работата за няколко долара?

— Какво искаш да кажеш? — попитах, като го гледах втренчено.

— Е, възможно е тя да се забавлява някъде и да е забравила да извести стария си баща къде се намира. Знаеш, че не можем да си позволим да оставим всичко да се провали. Ако не е отвлечена, трябва да се погрижиш да го направят. Не е нужно да те уча, нали?

Това започваше да ме тревожи.

— Ако мислех, че говориш сериозно, Пи Джей, щях да накарам някой да прегледа главата ти — казах аз.

— Всичко е наред с главата ми — отсече той. — Но ще имаш много неприятности в работата, ако не предприемеш никакви действия, и то веднага.

— Действително ли искаш да ми кажеш, че ако това момиче просто си прекарва весело някъде, аз трябва да уредя да бъде отвлечено от някой скапан мексиканец?

— Да, така е. Няма да е трудно. Ние ще платим разноските.

— Ще направите и нещо повече — добавих. — Ще ми изпратите писмено указание с вашите подписи. Ако бъда забъркан в случая,

съществуват куп обвинения, свързани с отвличане.

— Няма да получиш указание, но някой ще получи награда от двадесет и пет хиляди долара.

— Искаш да кажеш — да настоявам за наградата? — попитах го аз, заинтересуван за първи път.

Джудън се направи, че не чува.

— Зависи от това, дали ще я поискаш — каза той. — Медокс, естествено, не очаква да го направиш, но ако го улучиш в приемната, точно когато предаваш момичето, ще му бъде трудно да се измъкне.

Мислех си, че Джудън е двуличен мошеник, а той се оказа добър приятел.

— Ще го запомня — казах. — Да пием още по едно?

Той поклати отрицателно глава.

— Прибирам се вкъщи. Тази вечер е ред на децата да излязат и аз трябва да се погрижа за гледачката им.

Засмях се. Не ми костваше нищо и ако човекът се мислеше за забавен, защо трябваше да го разочаровам?

— О'кей, тръгвам след Мира Шамуей. Що за име, все пак? Къде е снимката?

Джудън я извади от портфейла си и я постави на масата.

— Ако в спалнята на тази дама има пожар, на пожарникаря ще му трябват пет часа да го угаси и още пет яки мъже, за да измъкнат пожарникаря от спалнята и.

Взех снимката. Беше си отишъл, преди да успея отново да си поема дъх.

ГЛАВА ВТОРА

Преди да продължа, искам да ви разкажа, как Мира Шамуей се е срещнала за първи път с Док Ансел и Сам Богъл. Тъй като не съм бил там по онова време, ще ви разкажа историята така, както я чух покъсно.

Док Ансел и Богъл седели в кафенето на Лоренцано. Били ли сте някога там? Това е малко заведение, скрито зад дебели каменни стени. В туристическите справочници пише, че вътрешният му двор е чудесна илюстрация на живота по време на стария мексикански режим. Ако тази подробност няма значение за вас, и с мен е същото, така че голяма работа.

В средата на двора има фонтан от дялан камък, около който са подредени железни маси и пейки. Над балдахина, образуван от листата на древни кипарисови и бананови дървета, блести небето. Можете да си представите, че това наистина е много приятно кътче. В многобройните дървени клетки по верандата подскачат пъстроцветни папагалчета, които цвърчат и писукат около вас, и ако за първи път сте в страната, ще усетите много от типичната за Мексико, атмосфера.

Та тези двамата, Док Ансел и Богъл, си седели на масата, отпивайки от топлата бира, когато Богъл вдигнал очи и съзрял яркоруца блондинка, появила се внезапно иззад група индиански улични търговци. Зърнал я съвсем за кратко, преди да изчезне отново в тълпата.

— Сам! — казал остро Док Ансел — Трябва ли да ти повтарям непрекъснато, че жените са отрова?

— Мираж ли беше това? — попитал Богъл, изправяйки се с мъка на крака и се взрял с копнеещ поглед в неясните сенки. — Наистина ли видях онова, което си мисля?

Док Ансел оставил вилницата и ножа. Той бил сбръчкан, дребен мъж с чорлав бял перчем на главата.

— Трябва да внимаваш за жлезите си, Богъл — предупредил го той. — Има си време и място за всичко.

— Винаги това повтаряш. Какво време имам аз? Кога, по дяволите, се задържаме достатъчно дълго на едно място, че да мога да направя каквото и да е? — отвърнал Богъл, като седнал отново.

— Бедата с тебе е... — започнал Ансел, но Богъл вдигнал предупредително ръка.

— Няма нужда да ми казваш — рекъл той и побутнал чинията си с внезапно отвращение. — Зная. Излиза, че ми се привиждат разни неща. Колко още ще стоим в тази страна? До гуша ми дойде Какво ще кажеш да превземем някой влак и да се изметем оттук? Няма ли въздухът на Чикаго да ни се отрази по-добре, като разнообразие?

— Още ти е рано да се връщаш у дома — напомнил му любезно Ансел.

Богъл се намръщил. Той бил едър, як мъжага и мръсният, дочен костюм му седял лошо. В миналото бил гангстер и по време на сухия режим работел за Малкия Бърни. След отменянето му се преместил в Чикаго. Опитал да се подреди като шеф на банда, но не бил достатъчно умен, за да организира нещо наистина голямо така че да си струва разноските. Една нощ се забъркал във въоръжена схватка с полицията. Двама от полицейските офицери били ранени и Богъл се оказал изкупителната жертва Спрял да бяга чак когато стигнал в Мексико. Тук се чувствал относително сигурен. През последните шест месеца работел с Док Ансел, който продавал патентовани лекарства на индианците мая.

Ансел и Богъл никак не си приличали, живеели в различни светове. Богъл въздишал по удоволствията на живота. Намирал, че в Мексико е непоносимо скучно след Чикаго. Мразел храната, прахоляка и горещината. Местните жени го отблъсквали, а малката колония американки и англичанки в социално и финансово отношение били извън възможностите му. Дори уискито не му харесвало. Ненавиждал Мексико почти толкова, колкото и полицията.

За разлика от него Ансел бил щастлив тук. Било му все едно къде живее, стига да може да продава различните си лекове на наивниците. Преди Богъл да му стане съдружник, той често имал неприятности с пациентите си. Понякога дори било опасно да се връща повторно в един и същи град. Но с Богъл до себе си можел да посрещне всеки разгневен пациент без притеснение, както и да посещава най-съмнителните квартали на различните градове, в които отсядали.

Богъл се оказал много добър телохранител. Това установил и Малкия Бърни преди това. Един поглед на масивните му юмруци и безмилостните му малки очички бил достатъчен да охлади и най-горещия темперамент.

Историята, за която разказвам, се случила, след като двамата били работили заедно вече шест месеца. Местели се от място на място, прекарвайки сутрините в пресилване на оцветена вода в тайнствени зелени шишенца. Следобед организирали светкавични разпродажби и ги продавали на всеки, който бил достатъчно глупав да слуша рекламите им.

Ансел бил мозъкът на сдружението, а Богъл — мускулите. Богъл разпъвал малката палатка, монтирал сглобяемата платформа и подреждал зелените бутилки в стройни редици. Сетне удрял малък барабан, за да привлече вниманието. Барабанът бил негова идея и в някои квартали имал забележителен ефект.

Ансел седял в палатката и пушел глинена лула, докато хрипкавият шепот на Богъл не го вдигнал на крака: „Голяма група простаци чака отвън.“ Тогава той се измъквал величествено от палатката, с блестящи от фанатичен ентузиазъм очи и изигравал ролята си пред очите на смаяната публика.

Богъл демонстрирал огромните си мускули, натрупани единствено с помощта на доктор Ансел и на таблетките „Вирай“ (по три долара за кутийка с петдесет хапчета). През тълпата преминавала и снимка на отчайващо кльоцава жена, придружена за сравнение със снимка на същата жена, но с тяло, което карало очите на местните жители да изскачат от орбитите им. И тази привлекателна трансформация се дължала изключително на доктор Ансел и на хапчетата за увеличаване на бюста (два долара и петдесет цента за кутийка с двадесет и пет таблетки).

Ансел и Богъл предпочитали кафенето на Лоренцано пред всяко друго място. Тук не идвали много американци и след шума и суматохата на центъра можели да прекарат една спокойна вечер.

Богъл пресушил бирата си.

— Ченгетата сигурно са ме забравили вече — рекъл той. — Измина почти година, а това е много време. Освен това, не си видял онези двама типа. Направих услуга на щата.

— Бъди разумен — отговорил му Ансел. — От какво ще живеем? Можеш ли да си представиш някой в Чикаго да купи от моите Вирайлови таблетки?

Богъл вече не го слушал. Облещил очи като светофари, той гледал към жълтъченорусата блондинка, която се появила от кафенето. Тя стояла на стълбището и оглеждала пълния с хора вътрешен двор.

— По дяволите! — възкликнал той, вкопчвайки се в масата. — Погледни това момиче!

Ансел въздъхнал.

— Наистина е приятно за гледане, но отначало ще те гали по косата, а накрая ще офейка със скалпа ти. Излизаш извън класата си, Богъл.

Но той не му обърнал внимание.

— Боже мили! — избухнал внезапно. — Тя е сама, Док. Докарай я тук преди някой туземец да я отмъкне.

Ансел погледнал със съмнение момичето. Изглеждало нежно, но енергичното му, дребно личице издавало силен характер. Имало големи очи и уста, но според Ансел най-привлекателен бил носът му. Русите копринени коси падали до раменете му и блестели като излъскана мед на ярката светлина на ацетиленов пламък. Носело елегантен, втален, бял костюм върху тъмноредна блуза.

Богъл шепнел настойчиво в ухото на Ансел:

— Докарай я, Док. Виждал ли си някога такива форми. Прилича на плана на увеселителния парк в Кони Айлънд!

Двама добре облечени испанци до тях също проявявали интерес към момичето. Когато го видели, те разменили тихичко няколко думи помежду си и сега единият от тях отместил стола си и се изправил.

Богъл бързо се обърнал.

— Не си търси белята, приятел — изсъскал той. — Сядай си на задника! Имам намерение да се срещна с тази дама, така че стой спокойно!

Онзи го погледнал безизразно, поколебал се и седнал.

Загрижен да няма неприятности, Ансел се изправил.

— Внимавай с кръвното си — подхвърлил той рязко.

— По дяволите кръвното. Докарай ми мадамата, преди да съм изпотрошил всичко в този бардак.

Доста смутен, Ансел се насочил към момичето. Всички наоколо го гледали.

Момичето стояло, облегнато на верандата, и го наблюдавало. Когато се приближил, то неочаквано се усмихнало. Зад големите, яркочервени устни се видели белите му зъби.

Ансел се стреснал.

— Здравейте! — казало момичето.

— Извинете — рекъл той, демонстрирайки най-добрите си маниери. — Чакате ли някого? Тук не е много подходящо за млада жена, без придружител.

— Така пише и в туристическите справочници — отговорило момичето тъжно, — но аз се мотая тук вече цяла седмица и нищо не ми се случва. Мисля, че цялата работа е измислена.

Ансел премигнал.

— Искан да ви поканя при нас, докато ескортът ви пристигне.

Тя се засмяла. Имала гръмогласен, звучен и заразителен смях, с нотка на безразсъдство, който накарал дори кръвта на Ансел да заиграе.

— Какво ви дава повод да мислите, че очаквам ескорт, татенце? — запитала тя. — Не мислите ли, че мога сама да се грижа за себе си?

Ансел изпитал рядко чувство на объркване.

— Извинете — казал сконфузено. — Вие сте по-зряла, отколкото мислех. Простете ми.

— Да не се горещим — казало момичето бързо. — Нека бъдем приятели. В края на краищата, Стенли и Ливингстън е трябвало да свикнат един с друг. Нали твоят приятел иска да се запознае с мен? Или този копнеещ израз е изписан винаги на лицето му?

Тя слязла по стълбите и се насочила към Богъл. Ансел объркано вдигнал рамене и я последвал. Богъл с удивление наблюдавал сцената и когато тя приближила, той просто продължил да седи и да премигва насреща ѝ.

— Имате ли нужда от игла и конец? — попитало момичето, като се подпряло със слабата си, загоряла ръка на масата и се навело към него.

Очите на Богъл били като стъклени топчета.

— Ъ-ъ? — измучал той.

— Няма значение.

То седнало.

— Помислих, че сте си изгубили копчето, защото не станяхте да ме посрещнете, но може би принадлежите към някоя от модерните школи.

То кръстосало крака, оправило полата върху гладките си като коприна колене и го погледнало замислено.

— Сега виждам какъв сте. Външността ви заблуждава от разстояние.

То наклонило глава и се усмихнало.

— Нека да отгатна. Определено, Чикаго. Басирам се, че сте носили пицов за някой от големите босове. Познах ли?

Богъл премигнал и погледнал безпомощно към Ансел.

— Не ме обвинявай, сам си го търсеше — казал Ансел, който започвал да се забавлява от ситуацията. — Идеята беше твоя.

— Много интересно — продължило момичето. — Значи той има идеи? Не предполагам, че е един от големите световни мислители, но в тези дни не може да се разчита на външността, нали?

— Така ли? — рекъл Ансел леко объркан.

— Така мисля.

Непознатата издържала хладнокръвно неподвижния, втрещен поглед на Богъл.

— Предразположен ли сте към херния? — попитала неочаквано тя.

Лицето на Богъл се изкривило.

— За какво говори тая?

Може би бях твърде фамилиарна — продължило момичето. — Ще го кажа по друг начин. Когато живеел по дърветата, в епохата на миоцена, човекът, бих казала праисторическият човек, изгубил опашката си. В резултат на това започнал да ходи изправен, но можел да получи херния. Просто исках да разбера вие докъде сте стигнали. Няма нужда да мислите по този въпрос, само глупаво любопитство.

Лицето на Богъл станало мрачно и се зачервило. Очите му светнали злобно.

— Значи си от остроумните мадами? — изръмжал той. — В Чикаго си имахме сюррия от тях, но като ги сгациш в ъгъла, започваха да пицят за помощ.

— Аз съм придирчива към онзи, дето ще е в ъгъла — отговорила бързо непознатата. После им се усмихнала. — Не се ядосвайте, само се шегувам. Как се казвате?

Богъл я погледнал подозрително, но откритата ѝ усмивка го обезоръжила.

— Сам Богъл. И слушай, сестричке...

— Чудесно име — прекъснала го тя. — Майка ви също ли беше мисис Богъл?

Той премигнал.

— Да — отговорил той. — И какво от това? Коя друга според теб би могла да бъде?

— Само исках да съм сигурна. Понякога стават невероятни неща.

— Е, няма нищо забавно — казал ядосано Богъл. — Престани да мътиш главите на хората.

Тя се разсмяла, вдигнала рамене и погледнала към Ансел.

— Не се впрягайте. Не бива да възприемате толкова сериозно всичко. А вие кой сте?

Той се представил.

— Истински доктор? — изглеждала впечатлена. — Аз съм Мира Шамуей. Приятно ми е, мистър Богъл. Здравейте, доктор Ансел.

Богъл се облегнал тежко назад.

— Не разбирам — произнесъл той. — Тя сигурно е луда.

— Не бъдете груб, Богъл, — казала рязко тя. — Не трябва да ставате груб само защото не ме разбирате. Кой ще ми поръча нещо за пиене?

— Какво ще искате? — попитал, леко слисан Ансел.

— Мисля, че един скоч ще ми дойде добре.

Ансел повикал келнера.

— Сега, след като се запознахме, се надявам да ни кажете какво правите тук? — попитал той.

Келнерът дошъл и взел поръчката им. Той изглежда познавал Мира Шамуей. Двамата се усмихнали един на друг и си кимнали с глава. Когато се отдалечил, тя отворила чантата си и извадила сребърна табакера. Запалила цигара и като се облегнала назад, ги погледнала замислено.

— Чудя се, дали ще ви е интересно? — казала тя. — Все пак се ползвам от гостоприемството ви. Нямам тайни. До вчера бях

чуждестранен кореспондент на „Чикаго Нюз“. Изхвърлиха ме като стара ръкавица.

Тя се обърнала към Богъл.

— Имам ли вид на стара ръкавица?

— Не на ръкавица — отговорил мрачно той.

Мира го преглътнала.

— Мисля, че си го заслужих — обърнала се тя към Ансел. — Прекалих с приказките си.

Богъл бил доволен от себе си.

— И аз мога да съм остроумен, сестричке.

Тя кимнала.

— Можеш, но не трябва да се опитваш.

— Добре, добре — съгласил се бързо Богъл. — Няма да се караме. Знам нещичко за тези типове от вестниците. Истинска напаст са, ако им се изпречиш на пътя. Спомням си, един път не успях да се оправя с един от тях с каса уиски. Дали се ядоса? Лепна физиономията ми на първа страница и ми докара страхотни неприятности.

Богъл се почесал тъжно по главата.

— Наистина това беше преди време, но тези момчета не се променят.

— Може и така да е — обадила се Мира отново. — Хобито на моя шеф бяха копринените буби. Не можете да си представите колко момичета се навъртаха около него. Предполагам, че са мислели да се снабдят с копринени чорапи от бубите. Оказало се обаче, че всичко било само модерна версия на стария виц за ужилването.

Келнерът донесъл напитките.

— Когато му казах, че имам алергия към копринените буби, загуби интерес към мене. Може би затова ме и изхвърли — каза тя и надигнала чашата си.

Двамата също отпили.

— Сигурно не се интересувате особено от мене — продължила тя. — А вие от какво се прехранвате?

Ансел въртял замислен чашата си.

— Аз съм знахар — отговорил направо той. — От години изучавам тайните на билковата медицина и съм получил няколко забележителни лекарства. Богъл е мой асистент.

Тя го погледнала с възхищение.

— Много мило. И какви са тези лекарства?

Ансел изпитвал смущаващо подозрение, че тя им се подиграва. Погледнал я остро, но възхищението ѝ изглеждало съвсем искрено.

— Да вземем за пример моите вирайлови хапчета — отговорил той. — Ако бяхте видели Богъл, преди да започне да взема тези таблетки, нямаше да повярвате, че ще доживее до наши дни. Беше кльощав, изнемощял и депресиран...

Мира се обърнала и изгледала Богъл с интерес, а той се усмихнал самодоволно.

— Наистина изглежда така, сякаш е гребал дневната си дажба със супена лъжица — отбелязала тя. — Истинска реклама е за вашето лечение.

Ансел почесал носа си замислено и продължил, като хвърлил бърз поглед на Богъл:

— Между тях е и моят прекрасен стимулатор за укрепване на фигурата. Само по себе си това е изключително откритие, което възвръща щастието на стотици жени.

Мира го погледнала изненадано и попитала:

— Психологически, предполагам?

— Какво казва тя, Док? — запитал Богъл с неразбиращ поглед.

— В известен смисъл — отговорил Ансел, игнорирайки въпроса на Богъл. — Хубавата фигура е плюс за всяка жена, където и да се намира. Имам няколко забележителни свидетелства.

Богъл се навел напред.

— Трябва да опиташ една кутийка, сестричке — казал дрезгаво той. — Два долара и петдесет. Бомба е!

Ансел го прекъснал:

— Стига, Богъл. Това не е ласкателство, но аз съм сигурен, че мис Шамуей има много хубава фигура.

Богъл изсумтял.

— Но са я изхвърлили от работа, нали?

— Това няма нищо общо — отговорил Ансел. — Естествено аз не твърдя, че това няма да предизвика голяма промяна, но съм сигурен, че мис Шамуей е много доволна от фигурата си такава, каквата е.

Мира гледала объркано ту единия, ту другия.

— Досега съм смятала, че е много добра...

— Не бъди прекалено самоуверена — казал Богъл. — Не бива да оставаш на едно място в тези дни. Трябва да се стремиш към прогреса. Виж как се усъвършенства всичко на земята.

Той извадил кутийка с хапчета от джоба си и я шльопнал пред нея.

— Трябва да мислиш за бъдещето, сестричке. Погледни пирамидите, оня тип, дето ги е построил, трябва да е бил голям ум. Кутийка от този илач и няма да имаш конкуренция. Ще се сдобиеш със самочувствие, така да знаеш. Другите мадами ще останат в сянката ти. Ако получиш онова, което тези хапчета дават, няма да има значение даже и да имаш пърхот. Ти си бомба и това тук ще те направи още по-готина. Ето, вземи кутийката. Ще ти струва два долара, давам ти я с петдесет цента намаление, защото те харесвам.

Мира поклатила глава.

— Но аз не я искам.

— Така си мислиш сега — настоял Богъл. — Защото си млада. Скрый ги, те траят вечно. Може никога да не ни видиш повече. Когато остарееш, ще се радваш, че ги имаш. Пази ги за стари години, сестричке, за по-нерадостни дни.

Мира погледнала Ансел.

— Защо не озаптите този напорист търговски агент? — попитала го тя с гневен поглед.

Той се намесил бързо.

— Не трябва да досаждаш на мис Шамуей, Богъл. Зная, че взимаш присърце интересите ѝ, но щом тя не иска...

— О, глупости! — отсякъл той. — Трябва да вземе лекарството, после ще ми бъде благодарна. Зная какво правя. Помниш ли мадамата от Санта Круз? Не беше ли благодарна? Първо ми плю в лицето, но какви форми демонстрира само месец по-късно! Да-а, знаеш, че беше така, Док.

Мира отворила чантата си, извадила два долара и ги дала на Богъл.

— Предавам се — казала тя и прибрала кутийката с хапчетата в чантата си.

Богъл се облегал с щастлива усмивка. Това бил първият му опит да продаде нещо и успял. Дори Ансел бил доволен.

Мира ги изгледала поред.

— Щом мен успяхте да обработите по такъв начин, съжалявам за простодушните местни хорица.

— Ще ми бъдеш благодарна — рекъл искрено Богъл. Винаги го били учили, че клиентът трябва да остане доволен. — Ще си спомняш за днешния ден като за най-щастливия в живота си.

— Да оставим на мира моята фигура. Това ме притеснява — казала Мира с решителен израз.

Тя се навела напред, за да вземе чашата си. Ръката ѝ преобърнала бирата на Ансел в скута му. Преди той да успее да мръдне, тя скочила на крака, извадила кърпичка от джоба на блузата си и започнала да го бърше. Лицето ѝ било алено от притеснение.

— Извинявайте — заекнала тя. — Друг път не съм била толкова несръчна. Дали костюмът ви ще се повреди от това?

— Случва се — казал Ансел, който я съжалил. — Не се безпокойте за такава дреболия.

Мира се извърнала към Богъл.

— Напръска ли ви? — попитала тя и опипала с ръка предницата на сакото му. — Не, всичко е наред.

После отново се обърнала към Ансел.

— Ще ме извините ли?

— Разбира се — отговорил той, като седнал отново. — Беше случайно.

Тя вдигнала ръка към носа си и направила лека гримаса.

— Ще имате ли нещо против да се измия? Цялата съм в бира.

Усмихнала се широко и се отправила към кафенето.

Богъл я наблюдавал, докато се отдалечавала.

— Какво ѝ направи, Док? Когато дойде, беше грапава като ръждясал пирон, а после се улови на моите приказки, както простите тукашни наивници. Мислиш ли, че има нещо не наред с нея?

Ансел бил озадачен.

— Не зная — отговорил честно. — Изглежда прекалено хубава, за да бъде независима. Това ме прави подозрителен. Прекалено е добра, за да бъде истинска.

Богъл рекъл:

— Не мисля, че ще мога да се оправя с тази мадама. Езикът ѝ е като бръснач. Дали да не се измъкнем, преди да се е върнала?

Познавам този тип жени. Мадама, която е отказала на тип с копринени буби, няма да иска да се занимава с мен.

Ансел извикал келнера.

— Започваш да се поправяш, Богъл — отбелязал доволно той. — Имаше време, когато всяка по-хубавичка млада жена можеше да те върти на пръста си. Не виждам причина да седим тук. Във всеки случай чака ни работа.

Той бръкнал за портфейла си.

— Сигурен съм, че тя може да се погрижи за себе си...

Ансел млъкнал и погледнал уплашено към Богъл.

— Какво има? — попитал рязко оня.

— Парите ми! — изпелтечил Ансел, ровейки трескаво в джобовете си. — Изчезнали са!

— Изчезнали? — повторил глупаво Богъл. — Какво искаш да кажеш с това... изчезнали?

Очите му внезапно помръкнали и той започнал да бърка в своите джобове. Двата долара, дадени му от Мира за кутийката, и една петдоларовата банкнота, която бил спестил, ги нямало. Двамата се погледнали втренчено.

— Най-старият изтъркан трик на света и ние се хванахме на него — казал треперещ от ярост Ансел. — Тя излива бирата върху мен и ми обира всичко, което имам. Това обаче не ѝ е достатъчно, та претършува и твоите джобове.

— Какво стоим, по дяволите? — изръмжал Богъл и ритнал назад стола си. — Трябва да я пипнем.

Келнерът се приближил със сметката. Погледнал зачервеното лице на Богъл и в очите му се появила тревога.

— Наред ли е всичко, сеньори? — попитал той.

— Ограбени сме — озъбил се Богъл. — Махай се.

— Но сеньоритата си отиде — казал келнерът. — Тя никога досега не е обирала клиентите ни, преди да си платят сметката. Това е много лошо от нейна страна.

Богъл и Ансел се спогледали.

— Какво искаш да кажеш? — попитал Ансел. — Познаваш ли това момиче?

— Да — усмихнал се келнерът. — Тя е много красива и има много сръчни пръсти. Често идва тук, добре е за работата и.

Богъл стиснал юмруци.

— А как стоят нещата с нас? — извикал той побеснял. — Нямаме ли някаква защита?

Келнерът вдигнал извинително рамене.

— Но господинът сам я покани на масата. Мислех, че я познавате.

— Да се махаме оттук, Богъл — рекъл Ансел. — Сами си го търсехме.

— А какво ще стане със сметката? — попитал разстроен келнерът.

— Вземи си парите от блондинката, когато дойде тук следващия път — подхвърлил Богъл. — И й предай от мен, че ако някога я срещна отново, ще я разпоря, за да вида какво има вътре.

Лицето на келнера потъмняло.

— Не става така, сеньор, тя може да не се върне.

На Богъл не се харесвал особено израза в очите му.

— Не искам да си в загуба от тази работа — казал той. — Кажими, приятелю, имаш ли си гадже?

Лицето на келнера просветнало.

— Имам много хубава приятелка — отговорил той. — Няма друга като нея в страната.

Богъл извадил една кутийка с хапчета и му я подал.

— Убеди се сам. Струва два долара и петдесет. Подарявам ти я.

Келнерът я огледал внимателно. После заявил подигравателно:

— Тя вече ги е пробвала. Последния път, когато ги взе, излезе тичешком навън.

— И какво от това? — попитал Богъл, бутайки го встрани. — Намерила си е занимание, нали?

Двамата с Ансел прекосили двора и излезли на улицата.

ГЛАВА ТРЕТА

Преди да ви опиша как срещнах Мира Шамуей, по-добре да ви разкажа за нейния произход. След това ще продължим нататък без повече прекъсване.

Мира Шамуей не говореше истината, когато каза на Док Ансел, че е била кореспондент на вестник. През последните пет години тя се подвизаваше като „флейтистка“. Ако не знаете какво означава това, просто застанете на някой уличен ъгъл и извадете за момент дебела пачка банкноти. Не след дълго някоя мадама ще ви я вземе и едва след часове ще разберете това. Тази мадама се нарича „флейтистка“.

Бащата на Мира бил фокусник, който разигравал кратки водевили без особена печалба. Мира живеела с него.

Когато станала на петнадесет години, той решил, че тя може да му бъде асистентка. Това било добре за нея и тя наистина станала специалистка в занаята. Към края на годината никой по крайбрежието не можел да се мери с нея по бързина, стил и лекота на изпълнението. Мира можела да скрие шест карти със скоростта на светлината. Можела да свали сакото от гърба на мъж, без той изобщо да разбере. Същото се отнасяло и за тирантите му. С други думи, била много добра.

Една вечер се случило нещо, което щяло да промени бъдещето ѝ. Била се приготвила да напусне театъра, когато пристигнал баща ѝ с някакъв млад човек, който искал да се запознае с нея. Той бил търговски пътник, минаващ през града с надежда да завърти някой нов бизнес. Вечерта посетил театъра, видял Мира и бил заслепен от външността ѝ. Отишъл зад кулисите, като очаквал да я смае с парите си.

Хамиш Шамуей позволил на този младеж да заведе Мира на вечеря. Той знаел, че главата ѝ е на мястото си и ако има някакви неприятни истории, тя ще успее да се защити.

Непознатият се казвал Джое Крам и изглеждал приятен младеж. Мира отишла с него на ресторант и двамата вечеряли богато. По време

на вечерята Крам направил нещо фатално. Показал ѝ дебелия си портфейл. Тя никога през живота си не била виждала толкова пари. Той се похвалил с това. Казал ѝ, че има куп пари в банката. Тогава Мира решила да го уплаши и отмъкнала пачката. Това била най-лесната работа, която била вършила някога. Когато дошло време да се плаща сметката, Крам открил, че парите му са изчезнали. Щял да получи удар. Управителят на ресторанта и няколко келнери стояли наблизко и наблюдавали. Те видели как стойността на една скъпа вечеря се изпарила във въздуха.

Мира се уплашила. Хората ги гледали. Крам бил почти полудял, а управителят заплашвал с полиция. Не ѝ достигала смелост да извади пачката и да заяви пред всички, че това било само шега. Стояла с преbledняло лице и се молела земята да се разтвори под нея и да я погълне.

На Крам и през ум не му минавало, че са го обрели. Никой освен келнера не се бил приближавал до него. Силното смущение на Мира ѝ служело за алиби. От възбуда, той не си давал сметка, че най-вероятно е парите му да са задигнати от човек, който се занимава с фокуси. Освен това, хубаво момиче като Мира просто не би могло да върши такива неща.

После един възрастен човек, който вечерял в другия край на салона, станал и се приближил. Той наблюдавал Мира от момента на влизането ѝ в ресторанта. Яркорусите блондинки били неговата слабост и нямало начин тя да му се изплъзне. Човекът казал няколко унищожителни думи за недораслите младоци, които изнудвали управителите на ресторанти заради цената на едно ядене. Изразил съжалението си, че младата дама е поставена в толкова конфузна ситуация, после извадил обемист портфейл и платил вечерята.

— Колата ми е отвън — казал той на Мира. — Нека да ви закарам в къщи. Този младеж не е подходяща компания за младо момиче като вас.

Мира и досега не може да си спомни как е излязла от ресторанта. Едва след като свежият нощен въздух я лъхнал в лицето, докато голямата кола я носела през тъмните улици, тя започнала да преодолява страха си.

Възрастният мъж се представил като Даниел Уебстър. Той я запитал коя е. Въпреки че била само на шестнадесет години, Мира не

била глупава. Не можеш цяла година да играеш водевили и да не научиш, че след „а“, „б“ и „в“ неизбежно следва „г“. Тя знаела, че ще има малко неприятности с Даниел Уебстър. Той не се бил разделил със седемте си долара, единствено за да достави удоволствие на ресторанта. Затова тя му казала, че се казва Роуз Карауей и е отседнала в хотел „Денвил“. И двете твърдения били съществено неверни.

Тъй като хотелът се намирал в противоположна посока, Мира си помислила, че това ще бъде указание за намеренията на Уебстър. Ако спрял колата и завиел в нужната посока, значи оценката ѝ за него е погрешна. Ако продължал направо, тя щяла да знае, че е намислил нещо. Той продължил напред.

Когато Хамиш Шамуей разбрал, че ще трябва да се грижи за много привлекателна дъщеря, той решил да я научи да се защитава. Знаел, че в неговата професия привлекателните млади момичета не остават за дълго такива, ако не умеят да си държат очите широко отворени. Още в ранна възраст на Мира ѝ били разяснени някои страни от живота и тя научила една-две хватки. Докато седяла до Уебстър, била съвсем сигурна, че ще може да се справи с всичко, което ѝ се изпречи на пътя.

Даниел Уебстър не виждал защо да не получи отплата за сметката, която платил в ресторанта. Щом излезли от града, той отбил колата от пътя и изключил двигателя. Мира ни най-малко не се изненадала. В действителност била по-скоро нетърпелива да разбере дали съветите, с които ѝ тъпчел главата баща ѝ през последните пет години, вършат работа. Когато Уебстър се отдръпнал от кормилото и се опитал да я сграбчи, тя замахнала и го фраснала под носа с опакото на ръката си. Вложила цялата си младежка сила и енергия в удара, както я бил съветвал баща ѝ.

Ударът ѝ попаднал право в целта. Мостът в устата на Уебстър се счупил, очите му се навлажнили и хиляди искрящи, червени иглички се забиили в мозъка му. Той се отпуснал на мястото си като изпуснат балон.

Мира отворила вратата на колата, скочила на тревата и без да се паникьосва, побягнала в тъмнината. Едва след няколко минути, когато спряла, за да погледне назад, тя осъзнала, че стиска здраво в ръката си портфейла на Уебстър. Не усетила кога го била взела. Очевидно не било разумно да се връща. Почти сигурно той нямало да посрещне

любезно подобен жест. Затова прибавила съдържанието на портфейла към пачката на Крам и се отправила на далечна разходка към града.

В спалнята си, на сигурно място, Мира преровила портфейла на Уебстър и установила, че вечерното забавление и разходката с кола са ѝ донесли четиристотин и петдесет долара.

Цяла нощ тя не спала. Имало върху какво да помисли. Преди студената светлина на изгрева да започне да се процежда през завесите на прозорците, тя имала план.

За щастие този ден те се местели в друг град, така че почти не съществувала възможност Крам или Уебстър да я срещнат отново. Тя скрила първата си печалба като джебчийка в колана на жартиерите и помогнала на баща си да опаковат багажа. После двамата се качили на ранния влак за Спрингвил, където била поредната им спирка.

През следващите две години Мира продължила да работи с баща си. След това, без каквото и да е предупреждение, събрала багажа си и заминала. Не изпитвала никакви опасения или съжаления. Мира Шамуей била готова да кове сама съдбата си.

През тези две години тя не преставала да краде, много внимателно, но постоянно. Бедата била, че всичко се оказало смехотворно просто. Да получаваш пари толкова лесно, било голямо изкушение.

Имала план за всичко. Първо си купила кадилак на старо. Той не намалил съществено капитала от четиристотин долара, който притежавала. Оставила бележка на баща си, кратка и по същество. Пишела му че е уморена от този труден начин на живот и той не трябва да се безпокои за нея. Не мислела, че ще се тревожи заради нея, а по-скоро за себе си.

После поставила чантата на задната седалка и потеглила на юг. Искала да избяга колкото се може по-далеч от скучните, малки градчета, из които пътували. Била виждала снимка на Флорида и имала желание да отиде там. Сега вече нищо не можело да я спре.

През следващите две години Мира стъпила на краката си. Пътувала с колата. Понякога работила в нощни клубове, но повечето време пътешествала. Нейната банка били портфейлите на случайните ѝ познати. Щом свършела парите, намирала някой глупак и му изпразвала джоба. Винаги била много внимателна и никога не засекли ловките ѝ пръсти. Можела да вземе някой портфейл, да извади

няколкостотин долара от него и да го върне обратно, без собственикът му да забележи. Но не го правела често.

Тя пристигнала в Мексико, защото искала изцяло да промени сценария. Обичала промените. Мексико изглеждало подходящо за настроението ѝ в момента. Нямала корени. Родителите и миналото били забравени. Големият кадилак бил нейния дом.

След като напуснала кафенето на Лоренцано, тя решила да тръгне за Вера Круз. Промъкнала се към страничната алея, където бил паркиран кадилакът и бързо потеглила към центъра на града. Щом се отдалечила достатъчно тя се шумгнала в тиха странична уличка, спряла колата и погледнала в огледалцето над главата си. Когато се убедила, че никой не я следи, отворила чантата си и бръкнала за цигари. Запалила една и се навела напред, така че светлината от таблото да осветява ръцете ѝ и чантата. Извадила малка пачка пари отвътре и внимателно ги преброила Имала сто и двадесет долара.

— Не е лошо — измърморила тихо тя.

Разделила парите на две. Едната пачка мушнала обратно в чантата а другата сгънала плътно и напъхала в чорапа си. След това извадила голяма пътна карта от жабката и я разтворила върху коленете си.

В това положение я открих аз.

Няколко минути след като Джудън си тръгна, аз напуснах бара на Маноло с намерение да се обадя в полицията Ако при тях нямаше данни накъде се беше отправила Мира Шамуей, ми предстоеше тежка работа. Засякох голям кадилак, спрял в сянката на някакво здание. Забелязах, че колата е боядисана в тъмнозелено. Признавам, че подскочих половин метър. Беше почти като черна магия. Пресякох улицата и внимателно се приближих до нея.

Вътре, вираща се в пътната карта, седеше тя. Русата коса скриваше лицето ѝ. Един поглед върху косата ми беше достатъчен. Нямаше нужда повече да търся Мира Шамуей. Тя беше тук, пред мен.

Не се втурнах да я сграбча като някакъв детектив любител Стоях встрани и размишлявах. Ето я, свободна като птичка, готова да изчезне всеки момент, а аз няхах никакъв разбойник под ръка. Не ми вършеше работа, щом не беше отвличена. Помислих малко върху идеята да ѝ разкажа истината и да уредим всичко помежду си по най-лесния начин. После обаче се сетих, че ако тя чуе за наградата, ще трябва да я дяля с

нея, а двадесет и пет хиляди долара, разделени на две, вече не са толкова примамливи. Освен това беше възможно да ѝ е омръзнало да гледа лицето на стария си баща и за нищо на света да не иска да се върне в Ню Йорк.

Не, имаше само един начин да се справя. Трябваше да я измами.

Приблжих нехайно до колата, поставих ръката си на вратата и се наведох напред.

— Привърженичка ли сте на носенето на сламени шапки на конни състезания — попитах я аз, — или мислите, че конете ще ги изядат?

Тя вдигна спокойно очи, погледна ме втренчено с големите си очи и се върна към картата.

— Иди скочи в някой кладенец — каза след малко. — Ако няма нещо подходящо, всеки ще ти помогне да си изкопаеш, ако разбере за какво ти е.

Това ме обезкуражи леко. Никога не съм бил особено добър с привлекателните шегаджийки. Мира Шамуей беше от тях.

— Опитвах само да разчупя леда помежду ни — казах аз. — Като ви видях с колата и картата, си помислих, че бихте могли да ме откарате донякъде.

Тя отново погледна нагоре и рече:

— Това не е автобус, не вземам пътници.

— Искате да кажете, че не качвате непознати — поправих я аз. — Да ви се представя. Аз съм Рос Милън.

— Майка ти може да те намира страхотен — каза тя внимателно, — но за мен си пълен боклук. Лека нощ.

Изчаках кръвното ми да се нормализира, заобиколих колата, отворих другата врата и се напъхах вътре. Тя замря неподвижна.

— За твое добро се надявам, че няма да ми създаваш неприятности — рече тя и остави картата настрана със спокойна решителност.

— Така е — успокоих я аз. — Всичко, което искам, е да ме закараш до някъде, където и да отиваш. Уморих се от Мексико Сити. Искам да сменя въздуха. Винаги се придвижвам на автостоп, защото съм зле с парите.

— Твоята сдържаност ме впечатли — отговори Мира.

Може би греша, но ми се стори, че долових разочарование в гласа ѝ.

— Ако не излезеш от колата, ще те изненадам с нещо.

Настаних се по-удобно, но не я изпусках от поглед. Преди време бях имал работа с няколко яки мацки и не исках да рискувам.

— Преди да дойда в Мексико Сити се подвизавах като професионален културист. Един от любимите ми номера беше да минавам по сцената с мадама между зъбите, толкова съм як.

— О? — изглеждаше стресната. — И защо напусна?

— Изоставиха ме, — казах тъжно аз. — Мадамата беше същинска напаст, просто една глупава хлапачка с характер като зъболекарска бормашина. Лазеше ми по нервите. Непрекъснато трябваше да се боря с изкушението да я захая. Разбираш колко тежко ми е било. Една вечер не издържах повече.

Вдигнах рамене и продължих:

— Имах намерение само да я оципя, но изглежда съм прекалил.

Това я възпря за момент. Виждах, че се чуди какво да ме прави. Накрая реши да опита по друг начин.

— Мисля, че ще е по-добре да си вървиш — каза накрая. — В противен случай ще започна да крещя.

— Искан ми се да го направя — отвърнах и я погледнах в очите. — Така ще мога да те плесна. Винаги съм искал да ударя шамар на някоя красива блондинка, но не съм намирал повод за това.

Неочаквано тя се наведе напред и яростно завъртя ключа на стартера.

— Надявам се да свършиш в затвора — рече и включи скоростта.

— Не се възбуждай — посъветвах я аз. — Вредно е за тена ти. Къде отиваме... Вера Круз?

— Така предполагам — отговори тя и подкара колата по тъмния, пращен път. — Естествено, само ако това те устройва.

— Всяко място ме устройва, стига да е далеч от тази боклукчийска яма — отвърнах аз. — Само се отпусни, сестричке. Не трябва да се боиш от мен. Нямах да постъпя така, ако не исках да се махна от града, и е много гот да се пътува безплатно. Когато стигнем във Вера Круз, ще ме зарежеш и ще си спомняш за мен само в сънищата си.

— Бих казала, че ти ще ме оставиш — отбеляза тя. — Какво очакваш да направя? Да се омъжа за теб?

— Зависи от това дали сме старомодни — отговорих аз. — Не че правя намек за социалното положение. Повтори ми, прасковен цвят, как каза, че ти е името?

— Ако не си спомняш какво съм ти казала, няма да си правя труд да го повтарям.

— Тогава как да се обръщам към теб, сестричке? — попитах аз. — С „Ей ти“, или с „Ало“?

— Няма да се поболея, ако не се обръщаш никак — рече тя с безразличие. — Просто остави гласните си струни да почиват, а аз ще се преструвам, че те няма.

Погледнах часовника на таблото. Показваше 11.15.

— Преди да приема тези условия — заявих хладно, — нека се разберем нещо. Нали не смяташ да изминеш целия път до Вера Круз тази нощ?

— Чако е на няколко мили оттук — отвърна тя. — Ще спра там, за да те предам на полицията и после ще си намеря хотел.

— От друга страна, ако караме и двамата, до сутринта ще стигнем в Оризаба — казах предпазливо. — Знам един чудесен хотел там. Има всички удобства, познати в света — ако светът свършваше с Мексико.

Тя помисли върху думите ми и накрая каза:

— Не ми харесва да спя в колата и да те оставя да караш. Може да ти хрумне нещо.

— Естествено, щом те е страх от мене — вдигнах рамене аз.

— Кой казва, че се страхувам? — Това изглежда я дразнеше. — Все още не съм срещнала нещо на два крака, което да може да ме уплаши.

— Звучи като последните думи на някоя знаменитост. Но ако е истина, сладурче, дай ми кормилото и подремни малко — казах ухилен.

Тя се поколеба за секунда и спря колата. Погледна ме втренчено, после в очите ѝ се появи усмивка. Наистина си струваше да се види тази мадама. Независимо от факта, че за мен тя олицетворяваше двадесет и пет хиляди долара, беше и красива. Като казвам красива, разбирам, че нямаше друга жена в страната, която би могла да се

сравни с нея. Аз харесвам блондинките. Те може да действат малко замайващо, но като ги гледам, очите ми си почиват. Това е единственият начин за възстановяване, който познавам.

— Слушай, братле — каза тя. — Ако започнеш да правиш нещо, което не е пряко свързано с таблото, ще ти счупя главата. Да не кажеш, че не съм те предупредила.

Обърна се и излезе от колата. Преместих се на нейното място и хванах кормилото.

— Отзад има повече място за спане — обясни тя, като влезе и ме остави сам на предната седалка. — Тук е щангата, ако решиш да се отклониш от главния път, ще ти я стоваря на главата. И няма да ти изпратя телеграма, преди да го направя.

— Ако те слушат как говориш — рекох аз, като потеглих, — никой няма да повярва, че имаш сантиментална жилка. Но без майтап, ангел мой, можеш да ми довериш живота си.

— Трябва да съм луда, за да го направя — каза тя.

Мисля, че заспа много скоро. Кадилакът се носеше в нощта. Наистина беше хубава машина и километражът на таблото щракаше миля след миля. Очаквах, че ще се събуди след час и ще ме смени, но тя продължи да спи. Предполагам, че детето беше уморено. Събуди се, чак когато заподскачахме по паветата, които водеха към покрайнините на Оризаба. Чух слаб стон и тя се обади:

— О-о-о, вече е светло. Спала ли съм през цялото време?

— Някой хъркаше в ухото ми — отговорих аз, докато завивах по главната улица. — Ако не си била ти, сигурно е имало непознат на борда.

— Аз не хъркам — каза хладно тя.

Чувах я как рови из чантата си за неизменните пудра и пухче.

— Не се безпокой — рекох. — Не трябва да се страхуваш от мен.

Спрях пред малък хотел от розов камък.

— Харесвам този звук, кара ме да си спомням за дома.

— Носталгия? — попита тя и се обърна да ме погледне.

— Да — отговорих аз. — Някога съм живял във ферма.

Излязох бързо от колата.

— Почакай ме тук, аз ще уредя всичко. Стая ли искаш или само баня и кафе?

— Без стая — рече тя твърдо.

Едва когато открих управителя на хотела и му се представих, ми дойде наум, че трябва да съм луд, за да я оставя отвън в колата. Страховете ми обаче бяха напразни, защото тя си беше там, когато излязох.

— Всичко е наред — казах аз, отваряйки вратата на колата. — Първо банята, а закуската ще е на верандата. Яйца, плодове и кафе. Добре ли е?

Мира излезе от колата с малък сак в ръка.

— Съвсем — отговори тя и за първи път ми се усмихна приятелски.

Стори ми се, че съм постигнал нещо с тази мадама. Казах ѝ:

— Ще те чакам долу за закуска, след около половин час. Тогава ще престанем да се дърпаме за косите и ще се доверим един на друг.

Тя поклати глава.

— Нямам нужда от компания. Докарах те, както се бяхме уговорили, и мисля да си кажем сбогом.

— Не ставай смешна — рекох аз, като я държах здраво за ръката и я водех към хотела. — Кой ще ми плати закуската, ако ме оставиш.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Като знам мексиканските градове, в Оризаба можеше да бъде и по-лошо. Спускането от Мексико Сити към Оризаба е много стръмно. На разстояние от шестдесет мили слизате с близо шест хиляди фута. Атмосферата е съвсем различна, въздухът е по-плътен, а горещината става непоносима.

Чувствах се чудесно. Седнал на верандата, наблюдавах площада, където неколцина дребни индиански войници в мръсни униформи зяпаха с празен, безизразен поглед. Банята беше много приятна и с удоволствие излязох навън да хапна нещо. В другия край на площада се намираше пазарът за цветя. Въпреки ранния час, индианските жени вече работеха — връзваха, пръскаха и сортираха различни видове цветя. Тежката миризма преминаваше през площада и се носеше около нас.

— Радвам се, че дойдохме тук — казах аз. — Предчувствам, че това е началото на едно прекрасно приятелство.

Мира седеше с вдигнати на стола крака. Очите и бяха затворени — яркото слънце я заслепяваше. Беше се преоблякла в семпла, добре ушита ленена рокля, която и стоеше като излята.

— Във Вера Круз се разделяме — рече тя, без капчица решителност в гласа.

— А искаме ли да отидем там? — попитах аз. — Нека да си останем тук. Ти ще ми разказваш приказки всяка вечер и понякога за разнообразие ще ми танцуваш.

— Звучи ужасно любезно от твоя страна — каза тя, като се протегна мързеливо. — Но не виждам бъдеще за себе си в тази програма.

— Няма ли най-последно да се измъкнеш от черупката си?

Тя отвори очи и се пресегна за кафето.

— Не, много е дълбоко в мен и никога не се пропуква.

Мира напълни чашата си и се загледа в планините, които сякаш притискаха града.

— Колко жалко — рекох аз, докато ровех за цигари.

Открих, че съм изпусил и последната си цигара „Честърфийлд“ и я погледнах с надежда.

— Вероятно изпусках много от радостите на живота по този начин — добавих аз.

Тя ми подаде цигара от своите.

— О, не, нямам време за игри. Аз имам амбиции — каза тя.

— Сигурно имаш — отговорих, — но не трябва да прекаляваш. Та как каза, че ти е името?

Тя се засмя.

— Мира Шамуей.

Не се нуждаех от потвърждение. Знаех, че не съм сбъркал, но все пак се радвах да го чуя. По този начин и тонът ни ставаше по-приятелски, а това бе важно.

— Чудесно име — казах аз.

Мина малка група мексикански работници с китари. Те пресякоха порутения площад и седнаха, като облегнаха гърбовете си на стената на отсрещното здание. Двама от тях започнаха да свирят много нежно.

— Прекрасно е. Мислиш ли, че ще пеят? — запита Мира.

— Ако ги помолиш, ще го направят. Ако им дадеш и малко пари, Господ знае какво ще направят.

Докато говорех, пристигна с трясък някакъв камион и заглуши с шума си китарите. Когато мина покрай хотела, двама мъже скочиха от каросерията. Единият беше дребен и сбръчкан, а другият — грамаден и дебел.

Мира внезапно дръпна назад стола си, понечи да стане, но после седна отново.

— Ухапа ли те нещо? — рекох аз, като наблюдавах двамата мъже, които се приближаваха. — Ще имаме компания. Приличат на американци.

— Би трябвало да играеш във водевил — отговори Мира.

Гласът ѝ беше толкова кисел, че я погледнах изненадан.

— Познаваш ли ги? — запитах аз, като се учудвах на напрегнатия израз на лицето и.

Тази хлапачка можеше да бъде твърда, когато поиска.

— Най-добрите ми приятели — каза тя горчиво. — Много им се радвам.

Двамата мъже се приближиха, изкачиха се на верандата и застанаха, мълчаливи и враждебни до нас. Мира каза:

— Здравейте. Чудех се какво е станало с вас?

— Басирам се, че е било така — процеди през зъби дебелият мъж.

— Това е мистър Рос Милън — продължи тя, като ме посочи с ръка. — Док Ансел и мистър Самюел Богъл. Мистър Богъл е джентълменът с изцапаното лице.

— Седнете и си вземете от яйцата — поканих ги аз, като недоумявах защо двамата изглеждат толкова ужасно.

— Не искам яйце — заяви Богъл и разпери заплашително дебелите си пръсти.

— Може би мистър Богъл ще пийне нещо? — каза усмихнатата Мира.

— Искаме нещо повече от пиене — отговори злобно Богъл. — Събираме за благотворителни нужди — наши собствени.

— Личността му е много убедителна, нали? — обърнах се аз към Мира.

— Ял е нещо лошо на закуска — отвърна тя, като вдигна рамене. — Знаеш какво става с някои хора в такива случаи.

— О да. Може би ще поиска нещо сега — рекох аз.

Богъл сякаш пое в дробовете си по-голямата част от въздуха наоколо и направи заплашителна стъпка напред. Мира избърбори:

— Няма ли да седнете и да пийнете. Заболя ме врата да гледам нагоре.

— Така ли? — каза Богъл. — Ще те заболи още повече, и няма да е само врата, ако не ми върнеш парите.

Мира погледна Ансел.

— Не мислиш ли, че е стоял много на слънце?

Малките устни на Ансел се свиха още повече.

— Така няма да стигнеш доникъде — отсече той твърдо. — Искаме си парите!

Не знаех защо е всичко това, но чувствах, че двама срещу един е много неравностойно.

— Слушайте, момчета — казах аз и отместих назад стола си — Ако не се държите възпитано, ще ви изхвърля оттук.

Богъл сви бавно юмруците си.

— Чу ли какво каза този негодник?

Без да бърза, той се обърна към мен и наведе напред едрото си, червендалесто лице.

— Ако си отвориш пак голямата уста, ще ти откъсна ръката и ще те пребия с нея.

Усмихнах му се, без да мърдам.

— Не можеш ли да го направиш с нещо друго? Управителят на хотела сигурно ще ти услужи с нещо. Не мисля, че ще ми хареса да си загубя ръката.

Богъл ме изгледа подозрително и после погледна към Ансел.

— Мислиш ли, че и той е наивник? — попита той.

— Защо не? Ние двамата бяхме. Изглежда съвсем приличен човек — отговори Ансел.

Благодарих им.

— Естествено че не зная защо е всичко това — рекох аз — Но ако мога да ви услужа с нещо или да ви помогна, само ми кажете.

Погледнах Мира, която ни наблюдаваше много внимателно.

— Познаваш ли тези джентълмени?

— Срецнахме се в едно кафене — промълви тя бавно, — съвсем бегло познанство, колкото да си кажем „здрасти“ и „довиждане“. Пихме по едно и се разделихме...

— Да, разделихме се приятелски — каза Богъл, като дишаше тежко. — И парите ни изчезнаха заедно с теб.

Не можех да търпя такова обвинение, въпреки огромния ръст на този тип. Изправих се.

— Да не искаш да кажеш, че тя е крадла? — попитах ядосан.

Богъл се надвеси над мен. Имах чувството, че някаква планина се кани да се стовари отгоре ми.

— Да — каза той, като откри пожълтелите си от тютюн зъби. — Мислиш ли да правиш въпрос от това?

Реших, че ще съм по-полезен за Мира, ако остана цял. Този тип, Богъл, май щеше да ми дойде много. Освен това не обичам да удрям човек, който е двойно по-голям от мен. Не виждам смисъл в подобно нещо.

— Не, всичко е наред, Богъл — успокоих го, като протегнах крака си и го пернах с ръка. — Получих спазъм.

— Спазъм ли? — повтори той и премигна насреща ми.

— Да, лошо нещо е спазъма.

Погледнах към Мира.

— Получавала ли си спазъм някога?

— Само когато нося розово — отговори тя. — Смешно е, но розовото действа зле на стила ми.

Изглежда Богъл имаше проблеми с кръвното. Той сграбчи шапката от главата си и я запрати на земята. После започна да размахва юмруци във въздуха.

— Спокойно, Богъл — намеси се Ансел. — Недей да губиш самообладание.

— Искам си парите! — изрева той, като ритна шапката си през верандата. — Не искам толкова приказки. Искам си само парите, а после ще разкъсам тази мадама на дребни парченца и ще ги хвърля на зверовете.

Ансел дръпна един стол.

— Трябва да стигнем до някакво решение — каза той. — Нямаме доказателства, че мисис Шамуей е взела парите ни.

— Аз ще намеря — каза свирепо Богъл. — Ще ги имам дори ако трябва да я обърна наопаки.

За миг очите на Мира се разшириха. Тогава разбрах, че тя беше отмъкнала парите. Това ме уби. Този факт не само усложняваше нещата, но караше двамата да не отстъпват, след като наистина мислеха така.

— Не се впрягайте — рече остро Мира.

Бих казал, че за момиче имаше железни нерви.

— За какво става дума?

Богъл сякаш се молеше, но думите които излизаха през стиснатите му зъби, не се връзваха много с небесни помисли.

— Ние смятаме, че ти си откраднала парите ни — заяви Ансел, гледайки я настойчиво. — Двамата имахме малки суми в себе си и след като ти си отиде, парите ги нямаше. Не искам да те обвинявам, но трябва да ни убедиш, че ти не си ги взела.

Тя се завъртя към Богъл.

— Басирам се, че това е твоя идея. Иска ми се да те имам вкъщи. Бих могла да използвам главата ти в алпинеума си.

Мускулите на Богъл се напрягнаха.

— Така ли било! — каза той. — Нека ти кажа нещо. Достатъчно те слушахме. Сега е мой ред. Ще ни върнеш парите или ще те обърна с главата надолу и ще те тръскам, докато паднат. Ако този скапаняк си мисли, че може да ме спре, нека опита. Когато свърша с него, ще трябва да го измиват от стената.

Може би има преситени хора, които търсят нови усещания, но аз не съм от тях. Да те измиват от стената не е най-приятният начин да прекараш сутринта си.

— Мира — рекох твърдо. — Върни на тези джентълмени парите и им обясни, както обясни на мен, че това е било само шега. Те ще го оценят, както направих и аз — надявам се.

Тя се поколеба малко, после вдигна рамене. Извади пачка банкноти от чорапа си и я хвърли на масата.

— Ето ви парите — изкрещя гневно. — Надявам се да се задавите с тях.

Ансел взе парите и ги преброи. Сетне даде седем долара на Богъл, а останалите пъхна в джоба си. Онзи пое дълбоко въздух.

— А сега — каза той като вдигна панталона си, — ще ѝ ударя един шамар. Сестричке, мисля да не те залепя за стената!

Ансел се намръщи.

— Не бъди толкова груб, Богъл. Никога не бива да удряш жена.

— Не пред хора, във всеки случай — добавих аз.

— Ще я заведа на някое тихо място — помоли Богъл.

— В никакъв случай — рече Ансел, който, след като получи парите си, започна да гледа по-розово на живота. Той се обърна към Мира:

— Млада госпожице — каза оживено. — Искам да поговоря с вас. Аз се възхищавам на сръчността ви. Онова, което направихте с нас, беше ловък трик. Много ловък. Естествено, осъждам морала ви — добави той енергично, — но не се съмнявам във вашия талант. Вие имате голям талант.

Мира изглежда беше кисела.

— Върви се удави, бухал такъв — рече тя и му обърна гръб.

Ансел изглеждаше разстроен.

— Жалко — промърмори той. После, улавяйки погледа ми, той продължи:

— А вие, господине? Кой се вие?

— Казвам се Рос Милън — отговорих аз, — и съм представител на „Ню Йорк Рипортър“.

— „Ню Йорк Рипортър“? — Ансел ококори очи. — Това е един от най-големите американски вестници. Приятно ми е да се запозная с вас, мистър Милън. — Той протегна ръка. — Съжалявам само, че трябваше да се срещнем при такива неприятни обстоятелства.

— Всичко е наред за мен — успокоих го аз, като се ръкувах с него. — Не бива да се безпокоите за това. Мис Шамуей има нестандартно чувство за хумор. Зная, че разбирате от шега, момчета.

— Прекалено много бърборите — изръмжа Богъл. — Няма да оставите тази мадама да се измъкне просто така, нали?

Мира се завъртя.

— Защо не го разкарате отгук? И без него има достатъчно непотребни боклуци в този град.

Богъл щеше да се пръсне от ярост.

— Чу ли я какво каза? — попита той Ансел. — Няма да търпя това! Аз ще...

— Успокой се — рече Ансел, когато Богъл понечи да се изправи. — Седни, Сам. Нищо няма да постигнем така. Вижте, мис Шамуей, ако поискам, мога да ви предам на полицията. Но това няма да ни даде нищо. Ние двамата можем да бъдем полезни един за друг.

— Как?

— Вие имате много ловки пръсти — каза Ансел и се настани поудобно на сламения стол. — Вероятно можете да правите и други номера, освен да изследвате джобовете на хората.

Мира се намръщи.

— И какво, ако мога? — попита тя предпазливо.

— Вижте какво, скъпа — продължи Ансел, — ние можем да извлечем облага един от друг, ако забравим различията си. От друга страна, ако не искате да ни съдействате, ще трябва да ви предам на полицията и да решаваме сами проблемите си с Богъл.

— Това само по себе си ще бъде проблем — рече Мира и погледна насмешливо Богъл. — Чудя се какво би могъл да направиш с този дръвник до себе си.

Богъл затвори очи. Твърде много му идваше усилието да се контролира.

— Онова, което ще направя с теб, когато те спипам някъде самичка — каза той с напрегнат глас.

— Не й обръщай внимание, Богъл — рече рязко Ансел. — Трябва да се споразумеем. — И той се обърна отново към Мира. — Моля ви, да не го ядосвате. Ще ми помогнете ли, или не?

— Разбира се.

Имаше злобен блясък в очите и.

— Искате да знаете дали мога да правя фокуси? Е, мисля, че бих могла да ви направя малка демонстрация.

Тя погледна първо мен, а после Богъл.

— Ако Самюел ми помогне, мисля, че ще... да, това е!

Мира се пресегна и издърпа крайчето на червена панделка от ухото на Богъл. Продължи да дърпа и върху масата се нагънаха няколко ярда панделка, преди Богъл да дойде на себе си от изумление и да се отдръпне. Панделката се надипли на малка купчина на земята, а той я гледаше с ужас.

— Е, мистър Богъл — казах аз, — не сте ми казали, че сте от онези момичета.

— От мен ли се взе това? — прошепна Богъл.

— А пък аз твърдых, че главата ти е празна — рече тъжно Мира. — Защо не ми каза, че я използваш като шкафче? Няма да изкарвам праха отвътре, защото горката ти глава може да се повреди, но съм сигурна, че ще се радваш да се отървеш от това.

И тя извади топка за билиард от другото му ухо.

Богъл потрепери и скочи на крака. Той зачовърка трескаво с пръсти в ушите си.

— Всичко е наред, Богъл — успокои го ласкаво Ансел. — Тя само ни показа един номер. Нали е фокусничка — и той се обърна към Мира. — Трябва да призная, че го направихте изключително майсторски.

Тя повдигна рамене.

— Ако реквизитът ми беше тук, щях да ви покажа нещо наистина хубаво. Това са само детски игри.

Богъл седна отново.

— Защо не отидете някъде двамата и не се разберете помежду си? — казах аз на Мира. — Този приятел, Богъл, промени отношението си, и може би иска само да си поговорите. Докато вие се забавлявате, аз ще поговоря с Док.

— Да се забавлявам? С него? — попита Мира и посочи с пръст Богъл. — По-скоро бих се разхождала с човек, болен от тиф.

Помислих, че ѝ има нещо с главата, но запазих това мнение за себе си.

— Онова, от което имаш нужда — каза Богъл, навеждайки се през масата, — е удар в ребрата.

Ако ребрата бяха там, където си мислех, то и с неговата глава не всичко беше наред.

— Тишина! — изсъска Ансел. — Твърде много време губим.

Той погледна сурово към Мира.

— Млада госпожице, вие съвсем съзнателно го предизвиквате. Предупреждавам ви, че няма повече да търпя това.

Тя се разсмя.

— Ще бъда добра, татенце, честна дума — рече тя и потупа ръката му. — А сега ми обясни за какво става дума.

Ансел я погледна подозрително.

— Изглежда забравяте, че не можете да си позволявате да остроумничите — каза той.

— О, стига, Док — намесих се аз. — Защо не кажете каквото има да казвате и не престанете да се заяждате с момичето?

Той ме погледна леко изненадан.

— Опитвам се, но непрекъснато ме прекъсват.

Обърнах се към Богъл.

— Недей да прекъсваш повече доктора, приятел. Той започна да се уморява от това.

— Да — присъедини се и Мира. — Дай малко почивка на голямата си уста. Вече ни се гади от гласа ти.

Богъл беше толкова изненадан, че само стоеше сащисан с широко отворени очи.

— О'кей, Док — казах бързо, преди Богъл да се опомни. — Теренът е твой.

— Вие двамата вярвате ли в магьосничество? — попита Ансел. Мира вдигна ръка.

— Аз вярвам — заяви тя. — Как иначе бихте обяснили съществуването на нашия Самюел?

Богъл свали вратовръзката си и опита да я разкъса на две. Беше посинял от усилие. Той я дърпаше и теглеше, но тя беше твърде здрава за него. Мира се намеси:

— Позволи ми — и тя я измъкна от ръцете му, срязва я с ножа за плодове и му я подаде. — Заповядай, Сам — каза тя.

Богъл седеше вцепенен, взирайки се втренчено във вратовръзката. После я захвърли на земята.

— Мис Шамуей! — възкликна ядосан Ансел. — Ще престанете ли да дразните Богъл.

— Аз само се опитвах да му помогна — отговори Мира с невинно изражение. — Той не можеше да се справи сам.

— Стига, стига — намесих се бързо. — Какво магьосничество? Кой вярва днес в такива неща?

Ансел погледна Богъл и като се убеди, че той няма намерение да се бие, се помъчи да събере мислите си.

— Струва ми се, че не знаете много за живота в тази страна. Прекарал съм тук повече от двадесет години и съм виждал някои много странни неща...

— Аз също — каза Мира и хвърли поглед към Богъл.

— Ако не накарате тази жена да млъкне... — каза Ансел, поглеждайки ме гневно.

— Дръж се добре — посъветвах аз Мира.

Тя вдигна рамене.

— Карайте нататък — рекох аз. — И не се безпокойте за нея.

— Ако ще разказвам, искам всички да ме слушате — започна Ансел отчаяно. — Преди години в тази страна е имало могъщо, тайно общество. Наричало се Нагейл. Членовете му били магьосниците, които управлявали индианците мая. Днес те почти са изчезнали, но все още има неколцина от тях, които практикуват в малко селце на не повече от двеста мили оттук.

— Чувал съм за тях — обадох се аз. — Не са ли онези, които уж могат да докарват дъжд и да се превръщат в животни? Не вярвате на такива глупости, нали?

Ансел поклати глава.

— Не. Но вярвам, че те притежават някои свръхестествени способности, като масова хипноза например. В редки случаи практикуват левитация, но това наистина не ни засяга. Онова, от което се интересувам, е билковата им медицина. Чували ли сте някога за „Теопатли“?

Поклатих глава.

— Какво е това? Напитка?

— Това е сигурно лекарство против змийско ухапване.

Докато Ансел разказваше, Богъл седеше хванал главата си с ръце, потънал в някаква затъпяваща дрямка. Не създаваше проблеми, затова не му обръщахме внимание.

— Какво разбирате под... сигурно лекарство? — приканих го да продължи аз.

— Знаете ли, млади човече, виждал съм хора, ухапани от змия, да умират. Много е страшно. Наблюдавал съм, как някои мъже от това малко селце хващат коралова змия и я оставят да ги ухапе, след което намазват раната с това лекарство. Те изобщо не усещат ефекта от ухапването.

— Може би са отстранили отровата преди демонстрацията — казах скептично.

Ансел поклати глава.

— Направих много подробна проверка. Гърмящи змии, скорпиони и коралови змии. Теопатли се справя светкавично с всяко ухапване.

— Добре и какво следва оттук?

— Искам да получа рецептата на лекарството от този индианец и мисля, че мис Шамуей може да го напраща ви за мен.

Мира го изгледа втренчено.

— Някой е стоял на слънце без голяма, хубава шапка на главата си — обади се тя. — Не искаш ли да си вдигнеш краката, татенце?

— Ако беше с няколко години по-млада, щях да те науча на маниери — процеди през зъби Ансел.

Разбирах как се чувства.

Мира се изкикоти.

— Не си единственият, който мисли така — каза тя и поклати глава. — Един от тях дори се опита. Трябваше да му направят четири шева на лицето и да го пенсионират.

— Не се карайте — намесих се аз. — Защо мислиш, че малката ще успее да вземе рецептата и какво ще правиш с нея, ако я получиш?

Ансел се успокои.

— В целия свят има хора, ухапвани от змии — обясни той. — Теопатли наистина лекува. Може да донесе състояние, ако се рекламира подходящо. Ще бъде съществена част от екипировката при всяко пътуване. Мога да искам произволна цена за него.

Помислих малко. Ако това вещество наистина лекува всяко змийско ухапване, тогава естествено представлява интерес. То е не само състояние, но и фантастична тема за вестникарска статия.

— Действително ли сте виждал как действа това вещество? — попитах аз.

— Естествено.

— Каква е трудността тогава? Искам да кажа, защо сам не сте го взели?

Ансел изсумтя.

— Куинтъл иска дял. Той е индианец, за когото ви говорих. От петнадесет години го преследвам, но старият дявол само се хили насреща ми.

— Каква е моята роля в тази история? — попита предпазливо Мира.

— Срегнах Куинтъл преди две седмици — рече Ансел. — Както обикновено, отново се опита да ме измами, но аз го натиснах по-силно и накрая го поставих натясно. Каза ми, че скоро ще умре. Преди това обаче при него щяла да дойде една Слънчева дева, която щяла да наследи всичките му тайни. Тя щяла да бъде могъща магьосница, с руси като кована мед коси, а кожата ѝ щяла да бъде като заснежените върхове на Икстачиуатл. Това просто е неговият начин на изразяване, но сега, след като видях мис Шамуей, мисля че бихме могли да го накараме да говори.

Мира се изправи на стола.

— Да не искаш от мен да се представя за Слънчева дева? — попита тя.

— Защо не? — каза Ансел със светнали очи. — С фокусите си, с външния си вид и с малко блъф ще се справиш.

Неочаквано аз се наведох напред и попитах:

— Къде е това село, за което говориш, Док?

— На десет мили от Пепоцтлан.

Сетих се нещо, но ми трябваше време, за да го обмисля.

— Слушай, Док — казах аз. — Остави ни двамата с мис Шамуей да обсъдим всичко. Мисля, че от идеята, която ти е хрумнала, може да стане великолепна статия за вестник. Ще бъде чудесна реклама за лекарството, ако го получиш, но искам да я обмисля от всички страни.

Ансел се изправи.

— Давам ви половин час. Надявам се, че няма да избягате?

— Ще бъдем тук като се върнете — уверих го аз.

— Хей! — извика Мира. — На чия страна си ти?

Погледнах я ухилен.

— Задръж за минута, моля те.

Богъл се изправи, след като Ансел го раздруса.

— Приказки! — каза той горчиво. — Само това правим. Дойдохме тук, за да строша зъбите на тази мадама и какво стана? Седим си тук и си говорим! Сега пък ние ще се махнем, за да могат да си поговорят! Правим ли нещо друго освен да си говорим в това проклето място?

— Развесели се — казах му. — Бръчките ти ще станат толкова много, че скоро ще трябва да завинтваш шапката си на тях.

Той ме изгледа свирепо, завъртя се на пети и се заклати след Ансел. Двамата пресякоха площада и изчезнаха в бирарията на ъгъла.

Настаних се по-удобно на стола и попитах:

— Е, как ти харесва да бъдеш Слънчева дева?

Отговорът на Мира не е за пред хора.

ГЛАВА ПЕТА

Успях да я уговоря. Трябваше ми много време, все едно че трошах скала със сьонгер.

Някои мъже харесват енергичните жени. Разправят, че с тях отношенията винаги били ясни. За мен... аз им подарявам някоя много луксозна кутия. Бедата при самостоятелното момиче е, че през цялото време е с едни гърди пред теб. Ако искаш да го баламосаш за нещо, трябва да имаш двойно по-голяма преднина и, независимо дали ти харесва или не, накрая трябва да си купиш бандаж.

Както и да е, в края на краищата я убедих. Това беше най-важното. Накарах я да види как срещу два дни работа ще се отърве от затвора и може би ще забогатее.

Защо се безпокои за подробностите? Важно е действието. Аз имам да обмисля много неща и да свърша също толкова много, но това не е нейна грижа. Всичко, което трябва да знае е, какъв е планът, а не как съм го измислил.

Скоро след това четиримата решихме да отседнем в хотела. Мястото не беше по-лошо от всяко друго. Щеше да е по-добре да не се мотаем много из района, докато не сме обмислили всички детайли от кампанията ни. Взехме си стаи и се настанихме. Щом останах сам, незабавно се свързах с Медокс. Помислих, че ще получи удар, когато му съобщих, че съм намерил момичето. Изглежда имаше да се уреждат още неща около нашата работа и той не беше подготвен за връщането му. Отново настояваше за версията с отвличане от бандити, защото бил измислил възхитителна история за това как тридесет главорези я отмъкват от хотела.

Разказах му какво съм намислил и това отслаби напрежението му. Продължих да говоря и можех да чуя как кръвното му налягане спада. След малко ми заяви, че съм умен, а накрая искаше да ме разцелува.

Сценарият беше следния. Завеждам момичето в Пепоцтлан и започвам темата със змийското ухапване. Това само по себе си е

вълнуваща история. На връщане от Пепоцтлан, Мира ще бъде отвлечена от банда гризери^[1]. Познавах един дребен гризер, който живееше в планините и с удоволствие щеше да свърши работата за две стотачки. Правя няколко снимки и после пускам в ход трика със спасяването. Останалото беше просто. Всичко трябваше да приключи за седмица.

Според Медокс идеята беше страхотна. Бизнесът със змийското ухапване го развълнува и той спомена за включване в него. Не го обезкуражих, но бях решил, че ако от цялата работа паднат някакви пари, аз ще съм човекът, който ще ги вземе. Накарах го да ми разреши да харча толкова, колкото сметна за разумно — по моя преценка, не по негова — и затворих телефона. Тази част беше уредена.

После позвъних на Пол Джудън и го въведох в работата. Казах му къде да ми изпрати чантата, поисках му известна сума и го попитах как вървят нещата с медицинската сестра. Той ми обеща да направи всичко, което поисках, и каза, че това със сестрата било само шега. Знаеше, че познавам жена му.

Когато свърших всичко, реших да отида и да поговоря с Мира. Искях да науча нещо повече за нея, да заздравя приятелството ни и да разбера доколко е твърдо решението ѝ. Отидох до стаята и погледнах вътре. Нямаше я. Открих я да се мотае около кадилака в сянката на едно бананово дърво. Когато ме видя да се приближавам, тя погледна през рамото си и свали капака на колата.

— Хайде — казах. — Виждаш ли тези планини? Да излезем и да ги погледнем отблизо. Искам да постоя малко навън, да усетя вятъра в лицето си и да се почувствам някой.

Тя ми хвърли старомоден поглед, но изглежда нещо се бе задвижило в главата ѝ, защото влезе в колата без да продума. Седнах до нея. Кадилакът се задруса по паветата на площада, по главния път, който извеждаше от Оризаба.

Мълчахме, докато стигнахме до планинския път. Когато се запускахме по стръмния склон, надолу към долината и въздухът засвистя покрай колата, тя неочаквано се обади:

— Бихме могли да продължим да караме все така и няма да има за какво да се тревожим. Когато си омръзнем, ще си кажем довиждане. Тогава и за двама ни ще останат още по-малко неща, за които да се тревожим.

— И светът ще остане без мазилото срещу змийска отрова, а ние няма да сме много щастливи от това.

— Вярваш ли наистина в тези измишльотини?

— Мисля, че вярвам — казах аз. — Пък и ти обеща на стария човек да му съдействаш.

Тя се засмя весело.

— Ти си журналист и ми говориш за обещания. Смешно е!

Погледнах я.

— Значи искаш два пъти да измамиш старика?

— Хич не ми пука за това — отговори тя, като намали скоростта, докато минавахме покрай редица стари, порутени от времето къщи и павилиони за разхладителни напитки с тенти, надвесени над улицата. — Никой не може да диктува живота ми. Единственото, което казвам, е, че можем да заминем оттук и да не се връщаме повече.

Кадилакът се заизкачва отново, оставяйки малкия град зад нас. Нямах идея как се казва и не ме интересуваше. Приближавахме гориста местност и следите от човешки живот непрекъснато оредяваха. Докато се изкачвахме нагоре, все по-рядко срещяхме индианци да се движат покрай пътя, възседнали магаретата си. Неочаквано Мира намали скоростта, свърна от пътя и спря под сянката в края на гората.

— Хайде да излезем — предложи тя.

Последвах я, докато се отдалечаваше от колата, и седнах до нея върху изгорялата от слънцето кафеникава трева. Тя погледна нагоре, към искрящото небе, примижавайки от яркото слънце, и въздъхна доволно.

Намирах я вълнуваща. Не зная защо, но косата ѝ с металния си блясък, нейната бяла шия, извивките на тялото под алено червената блуза, малките ѝ ръце с фини кости и смелата извивка на устните и брадичката, ме смущаваха. Открих, че се връщам назад в миналото. Измежду всичките жени, които съм познавал, се опитвах да открия някоя, която да изглежда толкова добре, колкото това дете. Бледи призраци дефилираха в съзнанието ми, но никой не подходдаше.

— Слушай, сестричке... — започнах аз.

— Почакай малко — прекъсна ме тя. — Имаш ли нещо против да не ме наричаш сестричка? Аз не съм ти сестра, имам си име. Мира Шамуей. Ние се запознахме, не помниш ли?

— Ако ми беше сестра, щеше да си по-добро момиче — казах мрачно.

— Само за насилие си мислите вие, твърдите мъже. Това е единствената ви реакция към жените, нали?

— А какво очакваш, когато ни гощават с хладен прием и остър език? — попитах ухилен. — Освен това малко насилие помага.

— Спаси ме от това — рече тя, като изведнъж се оказа близо до мен. — Ти можеш да го направиш. Не искам да участвам.

Помислих си, „Ако знаеше и половината от онова, което съм ти подготвил, съкровище, щеше да се покатериш на дървото.“ Но само вдигнах рамене.

— Да не започваме отново. След седмица ще ми благодариш. Нали не се страхуваш от този Куинтъл?

— Не ме е страх от нищо на два крака... — започна тя.

— Спомням си, вече ми го каза.

— Но това е лудост — продължи тя. — На приказки всичко е добре, но ако трябва да го правиш наистина... същинска лудост е! Не говоря езика. Те ще разберат, че ги лъжа.

— Остави тази работа на Док. Той ще уреди всичко — рекох аз. — Защо се тревожиш?

Тя порови из чантата си и извади тесте карти.

— Има нещо свързано с теб и се чудя какво е — каза тя, като разгъна картите между пръстите си така, че те образуваха нещо като дъга след дъжд.

— Когато бях малък, майка ми ме мажеше с мечешка мас, — отговорих аз и се облегнах назад, подпрян на лакти. — Това ме изгради като личност.

Тя се наведе напред и извади четири аса от джоба на гърдите ми.

— Намираш ли, че съм сериозна млада жена?

Гледах картите, които премяташе между тънките си пръсти.

— Да — отговорих аз и усетих, как гърлото ми изведнъж се свива. — Нещо повече дори. Бих казал, че ти си изключителна млада жена.

Тя ме погледна с внезапен интерес.

— Наистина ли?

— Хъм, така мисля. Смятам, че ще знаем ужасно много един за друг, когато дойде време да се разделим?

Тя се пресегна да извади попа спатия от маншета ми. Усетих мириса на косите ѝ. Той ми припомни едно лято, прекарано в Англия, и една стара провинциална градина, пълна с люлякови храсти.

— Така ли? — попита тя.

Хванах ръката ѝ и я дръпнах към себе си. Тя не се възпротиви и ме остави да я приближа до себе си.

— Да — отвърнах аз и плъзнах ръка под раменете ѝ. — Ужасно много.

Останахме да лежим така, близо един до друг и аз можех да виждам облаците, отразяващи се в очите ѝ.

— Дали ще ти хареса? — попита тя с устни до моите.

— Може би, не зная.

След това я целунах, притискайки силно устните си до нейните. Тя лежеше неподвижно. Искаше ми се да затвори очи и да се отпусне, но не го направи. Усещах напрегнатите, съпротивляващи се мускули на гърба ѝ. Чувствах устните ѝ — твърди, стиснати и някак детски срещу моите. Тя не се опита да ме отблъсне, но да я целувам беше все едно да целувам opakото на ръката си. Оставих я и се отпуснах отново на лактите си.

— Няма нищо — казах аз. — Не обръщай внимание.

Мира се отдръпна. Докосна внимателно устните си с пръсти.

— Очакваше да се получи нещо, нали? — попита тя, като подгъна крака под себе си и оправи полата си.

— Да — казах аз. — Но какво от това? Понякога става, но не и този път. Важното е да не се форсират тези неща.

— Не — рече тя, като ме гледаше сериозно. — Трикът е да не ги правиш изобщо.

Тогава си помислих, какво ми става? Какво се опитвах да направя? Имах да върша работа. 25000 долара ме чакаха почти под носа, с моето име върху тях, а аз си играех с късмета си. Опитвах се да прегърна едно момиче, което ме интересуваше толкова, колкото и ланшния сняг. Сигурно беше заради косите ѝ. Винаги съм си падал по блондинките.

— Промени ли намерението си да ме опознаеш? — попита тя като ме гледаше очаквателно.

— Мисля, че не — отговорих аз. — Ще продължа да опитвам. Разказах ли ти за червенокосата, която срещнах в Ню Орлеан.

— Няма защо да го правиш — каза тя и се изправи. — Мога да си я представя.

— Не и тази червенокоса — отвърнах, без да свалям поглед от нея. — Фигурата ѝ беше като пясъчен часовник. Боже мой! Всяка минута беше от значение!

Тя се отпрати бавно към кадилака.

— Значи няма да ми помогнеш? — попита тя. — Не, докато не бъда мила с теб?

— Какъв е проблемът?

Изправих се и тръгнахме към колата.

— Тази сутрин и двамата смятахме, че всичко е наред.

— Мислих върху това — каза тя, докато се качваше в колата. — Тази идея вече не ми харесва.

— Дай ѝ шанс — настоях аз, като усещах как ме връхлита горещината от прашния път. — Бъди решителна.

— А каква ще е ползата ти от всичко това? — полюбопитства тя, като запали двигателя. — Прекалено си настоятелен, за да нямаш никакъв интерес.

— Статията за вестника — отговорих аз. — Ако беше журналист, щеше да разбереш какво е това. Ще стане чудесна история, с много фотографии. Може да публикуват снимката ми дори.

— Никога ли не мислиш за хората, които разпъват по страниците на твоя вестник? — попита Мира, карайки бавно по пътя, по който бяхме дошли.

Аз се намръщих.

— По-добре не започвай — казах аз. — Сарказмът убива романтичния ти порив.

Когато се запускахме по стръмния, виещ се път, тя леко увеличи скоростта. Точно пред нас се намираше малкият планински град, през който бяхме минали на отиване.

— Хайде да спрем и да купим няколко бири — предложих аз. — Гърлото ми е пълно с прах.

Влязохме в града и подкарахме по покрития с павега главен път. Не обръцахме внимание на индианците, които усмихнато протягаха към нас огромни букети от пъстроцветни цветя. Спряхме пред малък павилион за бира. Навън имаше маса от винкелно желязо и пейки,

засенчени с ярко оцветена тента. Миризма на бира и спарени тела се носеше отвътре.

— Няма да влизаме — казах аз и седнах на масата. — Миризмата ми напомня вестникарски офис.

Мира дойде и се настани до мен. Свали широкополата си сламена шапка и я постави внимателно на масата. От павилиона излезе слаб, възрастен мексиканец и ни се поклони. Очите му имаха странен, тревожен израз и аз си помислих, че сигурно има неприятности. Поръчах бира и той се отдалечи, без да продума.

— Ето един човек, който очевидно има сериозни проблеми — рекох аз, като разгърнах сакото си и отлепах внимателно ризата от гърдите си.

— Всички гризъри си приличат — отговори с безразличие Мира. — Тревожат се за глупости. По едно време ги съжалявах, но сега ми е все едно...

Тя млъкна и погледна покрай мен с широко отворени очи. Проследих погледа ѝ. На вратата се бе облегал най-дебелият човек, който бях виждал през живота си. Беше не само дебел, но и огромен. Мисля, че ръстът му надминаваше два метра. Той носеше обичайното сламено сомбреро. Наметката беше праметната през раменете му, но отдолу се виждаше елегантният черен костюм и меките мексикански ботуши за езда, украсени със сребърни шпори. Цигарата висеше между дебелиите му устни, а черните му очи гледаха втренчено Мира.

Особено ме впечатлиха очите му. Бяха плоски като на змия. Видът му не ми харесваше. Бях сигурен, че не е от града. В него имаше твърде много шик. Не ми харесваше и похотливият поглед, с който гледаше Мира.

— Не е ли сладък? — попита тя. — Басирам се, че са били близнаци, преди майка им да ги свари в прекалено гореща баня.

— Чуй ме, ябълков цвят — казах тихо. — Запази остроумието си за мен. Този омбре няма да го хареса.

Дебелият извади цигарата от устата си и я хвърли към нас. Тя падна на масата между мен и Мира. Ако някой друг гризър беше направил подобно нещо, щях да забода ушите му на тила, но имах резерви по въпроса за удрянето на двойно по-едри от мене типове. Вече стана дума за това преди. А когато съотношението е три към

едно, бих поддържал огромна дистанция помежду ни, преди да предприема нещо.

Мира нямаше нищо против да ме въвлече в битка, типично по женски. Всички жени си мислят, че неравният бой е признак на рицарство.

— Защо не натикаш това дебело момче в килера? — попита тя.

Може би мъжът не знаеше друг език, освен родния, но откъде можех да бъда сигурен? В днешни дни хора, от които най-малко си очаквал, се оказват образовани.

— Какво искаш да направя? Да се самоубия ли? — прошепнах аз.

— Не се каниш да оставиш тази буца сланина да ме оскърбява, нали? — попита Мира със святкащи очи. — Не виждаш ли какво направи?

И тя посочи цигарата, димяща до ръката ѝ.

— Такава дреболия? — казах бързо. — Това беше случайно. Той не мислеше нищо лошо. Успокой се. Мадами като тебе предизвикват революции.

В това време слабичкият мексиканец излезе от павилиона. Той заобиколи дебелака, сякаш минаваше покрай отровен паяк. После остави двете бири пред нас и бързо се скри вътре.

Дебелият пушеше отново. Той извади цигарата от устата си и я хвърли към нас. С ръката си захрих своята чаша, докато цигарата описа дъга във въздуха и падна в чашата на Мира. Взех моята чаша и без да продумам, я сложих пред нея.

— Заповядай, съкровище, и — за Бога, не прави проблем от това.

Уплаших се, като видях лицето ѝ. Беше пребледняла, а очите ѝ светеха като на котка в тъмнината.

Внезапно шишкото се разсмя. Смехът му беше висок и писклив и подхождаше на бакенбардите и тънките му мустачки.

— Сеньорът има мляко във вените си — каза той и се плесна по дебелото бедро с вид, сякаш това бе най-голямото забавление в живота му.

Помислих си да стана и да му зашлевя един, но нещо ме възпря. Бях обикалял известно време из тази страна и бях виждал много решителни типове, но този беше нещо специално. Трябваше да имам пищов, ако исках да предприема нещо. Случаят беше такъв, а аз няхах

оръжие. Това обаче не смути Мира. Тя го изгледа с поглед, който би заковал и състезателен кон на място, и извика:

— Иди да се удавиш в някое езеро, педераст такъв, и ако едно не те побере, скочи в две!

Перо да беше паднало, щеше да се чуе. Дебелакът престана да се смее.

— Устата ти е прекалено голяма, зайче — каза той. — Трябва да внимаваш какво говориш.

Божичко! Колко беше зъл!

— Скрый се някъде на сянка, дебело момче, преди главата ти да се е разтопила. Поеми въздух — мърдай — изчезвай — изпарявай се! — рече Мира.

Дебелакът пхна ръката си под наметалото. Предположих, че се кани да извади оръжие и казах бързо:

— Не искаме неприятности, приятел. Просто минаваме оттук.

Но той не ме гледаше. Дори не мръдна повече. Просто стоеше като огромен гранитен блок, с изцъклени очи.

Погледнах Мира. Седеше с ръце на масата, а между свитите ѝ пръсти се подаваше главичката на малка зеленикава змия. Тя мърдаше плоската си глава с резки движения, а раздвоеният ѝ език се подаваше и скриваше така, че ме побиха тръпки. После Мира разтвори ръце и змията изчезна. Тя се усмихна на дебелака, сякаш бяха стари приятели.

Иска ми се да можехте да видите лицето му. Само преди минута беше изпълнен със самохвалство, низост и самочувствие и изведнъж се превърна в изпуснат балон. Той закри очи с ръце и заклати глава. Изглеждаше така, сякаш му костваше усилие да не се разпадне.

— Не чу ли какво ти казах първия път? — каза му тя. — Пукна се. Пое прекалено много въздух.

После възрастният мексиканец се приближи бързо и каза нещо на дебелия мъж. Приличаше на болен, когато посочи надолу по пътя. Дебелакът проследи треперещия му пръст и погледна свирепо към нас.

— Ще се срещнем отново — процеди той. — Особено със синьоритата. Тя има прекалено голяма уста. Ще напъхам вътре една оса и ще зашия устните ѝ една за друга.

И той влезе в павилиона, като остави възрастния, слаб мексиканец да наблюдава облака прахоляк, който се издигаше над пътя и бързо се приближаваше към нас.

Разхлабих яката си.

— Чу ли какво каза за осата — рекох аз. — Защо ти трябваше да се правиш на умна с тип като този.

Тя взе шапката си.

— Няма значение — заяви тя. — Беше жълт като канарче.

— Разбрах. И ми хареса как пееше. Да се махаме. Имам чувството, че онова което се движи по нашия път, е облак от неприятности.

Едва бяхме стигнали до колата, когато група федерални войници пристигна в галоп.

Дребен мъж с цвят на кожата като развалено топено сирене, спря коня си до нас и скочи на земята. По мръсната си униформа приличаше на офицер и изглеждаше възбуден.

— Здравейте — казах аз и автоматично посегнах за документите си.

Но той не се интересуваше от мен. Попита ни дали не сме виждали тъдява един едър дебел мъж. Мира отвори уста, но аз уж случайно я сръгах. Лакътят ми я улучи в ребрата и това я спря.

— Никой не се е навъртал тук — отговорих аз. — Може някой друг да го е видял. Попитахте ли ги?

Офицерът се изплю в прахта.

— Казаха, че само преди пет минути е бил тук — рече той, като подмяташе револвера си.

— Много неща могат да се случат за пет минути. Може да е бързал. Кой е той, все пак?

Но офицерът бе загубил вече интерес към мен и се насочи към възрастния мексиканец.

Напъхах Мира в колата и влязох след нея. Искрах да увелича колкото се може повече разстоянието между себе си и твърде вероятната неприятност.

Мира вече се бе окопитила.

— Защо не му каза? — попита тя. — Да не би да се страхуваш от него?

— Не става дума за страх — отвърнах, запалих колата и включих на скорост. — Бил съм достатъчно дълго в тази страна, за да знам, че не бива да се забърквам с никого. Досега това ми е служило добре и изглежда продължава да е така.

Насочих колата към Оризаба. Мира започна да се смее.

— Видя ли лицето на този дебелак, когато направих фокуса със змията?

— Видях — отговорих аз мрачно. — А ти чу ли заплахата му за осата?

— И какво от това? Не мислиш, че е сериозно, нали?

— Напротив, сериозно е — отговорих. — Тип като този, ще направи точно това дребно нещо и нищо повече. Следващия път, когато го срещнем, първо ще го застрелям и после ще се извинявам.

Тази възможност изглежда я шокира и ние продължихме до хотела, без да говорим повече.

Богъл седеше на верандата и пиеше бира. Той ни махна с ръка, когато се заизкачвахме по стълбите.

— Къде бяхте? — попита той, като остави чашата си на масата и се изправи. — Док се поболя от тревога. Мислеше, че сте избягали от него.

Мира каза:

— Здравсти, Самюел. Трябва да седиш на сянка. Светлината е твърде ярка за теб.

Богъл я наблюдаваше, докато се скри в хотела. Погледна ме намръщен.

— Тия дни тя ще си затвори устата завинаги — рече той мрачно. — Това доказва, че трябва да си много внимателен при избора на блондинка. Познавах преди време една мадама с коса като нейната. Имаше най-страхотния речник, какъвто съм чувал някога. Трябваше да чуеш имената, с които ме наричаше. Щеше да се изненадаш.

Бях изненадан от сантименталната жилка в характера му, но си замълчах.

— Любовният ти живот ме отегчава — казах му ухилен. — Нямам нищо против галените имена. Няма вреда от тях. Къде е Док?

Богъл изсумтя.

— О, той се храни. Аз не бях гладен, но сега може да си взема нещо.

— Ела да ядем заедно. Не е приятно да се храниш сам.

Богъл мрачно обмисли предложението ми.

— По-добре да ям сам, отколкото с този умен рус приятел — рече накрая. — Ще почакам. Когато сядам да се храня, обичам да ми е

приятно.

— Щом е така... — отговорих аз и тръгнах към салона.

Точно в този момент по стъпалата на верандата се заизкачва едно дете. Беше малко индианско момче, много мръсно, облечено в изцапана бяла риза и скъсани панталони. В мръсната си ръка носеше дървена кутия. То огледа Богъл с преценяващ поглед.

Той му се усмихна глупаво.

— Здравсти, синко — каза той. — Дошъл си да си поговориш със стария чичо Сам?

Детето го гледаше замислено, с наклонена на една страна глава, влачейки босите си крака по верандата.

Богъл ме погледна.

— Обичам децата — заяви той просто, човъркайки зъби с нокътя на пръста си. — Този малък мърльо е симпатичен, нали?

Детето се приближи с още няколко крачки.

— Лъскане, сър? — попита то с надежда.

— Няма защо да се страхуваш от мен — рече Богъл и го погледна хитро. — Ела и кажи на чичо Сам какво искаш.

Хлапето не изглеждаше много уверено, но остави кутията на земята и повтори:

— Лъскане, Джони?

Богъл погледна към мен.

— Какво значи това... лъскане?

— Иска да ти лъсне обувките, тъпако — казах ухилен. — Схванал е думите ти за децата.

Той изглеждаше разочарован.

— Фу-у! Помислих, че детето е самотно.

— Лъскане, Джони? — повтори монотонно хлапето.

— Явно е зациклил — рече Богъл и като видя, че детето е неспокойно, махна благосклонно с ръка. — Обслужвай се, сине — каза той и протегна напред единия от огромните си крака.

Детето седна на пода и започна да навива крачола на панталона му.

— Е, аз съм гладен — казах. — Ще им кажа да ти оставят нещо.

— Колко да му дам на този мърльо? — попита Богъл, като гледаше към хлапето, което лъскаше обувката му.

— Колкото искаш — отговорих. — Тези деца не са придиличиви.

Друго момче, в мръсна червена риза се заизкачва странично по стълбите. То погледна към Богъл, хвърли се и изблъска настрани Бялата риза. Богъл премигна.

— Какво прави тоя? — попита той, когато Червената риза заизважда своите материали за лъскане.

— Конкуренция — обясних аз, усещайки, че мога да се позабавлявам. Облегнах се на стената и се приготвих да наблюдавам. От опит знаех каква напаст можеха да станат тези деца, ако ги окуражиш.

Богъл изглеждаше поласкан.

— Казах ти, че децата ме харесват — рече той, като се хилеше глупаво. — Дори се бият заради мен.

Беше познал, защото Бялата риза, окопитил се от изумлението си, сграбчи Червената риза за гърлото и започна да го души. Богъл беше доста шокиран. Той ги раздели и стисна всеки от тях в един от огромните си юмруци.

— Хей! — извика. — Не трябва да се държите така. Слушайте ме сега...

Червената риза обаче ритна Бялата риза и успя да нанесе съкрушителен удар върху крака на Богъл. Той ги остави да се бият и се хвана за крака с болезнен стон. Двете момчета започнаха да преобръщат всичко по верандата.

— Боже мой! — изпъшка Богъл. — Не можеш ли да ги спреш?

— Не ме намесвай в тази история — отговорих аз, като наблюдавах момчетата с интерес. — Аз съм само летописец.

Богъл се изправи на крака и успя да ги разтърве.

— Млъквайте! — изкрещя разярен той. — Край на боя! Чуйте ме сега, всеки от вас може да лъсне по една обувка. Какво ще кажете?

Никой от двамата не разбра какво им казва, но те се усмириха и го загледаха със светнали, очакващи очи.

Богъл изглеждаше доволен от тактиката си.

— Виждаш ли? — каза той, като седна отново. — Мога да се оправям с деца. Всичко, което трябва да направи човек, е да ги вразуми.

Едва успя да седне и двете момчета се хвърлиха и сграбчиха левия му крак. Започнаха да се блъскат един друг и да го дърпат насамнатам. Богъл се улови за масата, с широко отворени, изпълнени с

тревога очи. Те опитваха различни начини, мъчейки се върху крака му като двойка бултериери.

— Хайде, вразуми ги, Сам — рекох аз, премаял от смях.

Накрая той успя да ги отпъди с шапката си и те се отдръпнаха, дишайки тежко. Едва ли биха го гледали с по-голям интерес, ако беше хубава, сочна, свинска пържола с пържени картофи по края.

Когато понечиха пак да се приближат, Богъл вдигна заплашително шапката си.

— Стойте настрана, глупаци — изръмжа той, а когато забеляза погледа ми, продължи: — Какво толкова забавно намираш в това, по дяволите? Кажи им да се държат прилично.

Приблжих се и обясних на децата, че всяко от тях може да изчисти по една обувка. Не е нужно да се бият. Те помислиха за момент и поискаха да разберат, дали и заплащането ще бъде разделено наполовина. Предадох въпроса им на Богъл.

— О, да вървят по дяволите! — извика той, изгубил търпение. — Кажи им да се измитат. Мислех, че са добри деца. Само парите са им в главите. Стига са ми досаждали.

— Хей! А какво стана с всичките ти приказки, че обичаш децата — казах сурово. — Разочароваш ги, да знаеш.

Богъл си помахаша с шапката.

— Така значи? — възмути се високо той. — А какво ще кажеш за мен? Те едва не ми счупиха крака.

— Прави, каквото знаеш — му отговорих аз и обясних на децата, че Богъл е променил решението си. Щом го изрекох и те започнаха да ревят с пълен глас. Трогнаха ме дори.

— Виждаш ли какво направи? — попитах аз Богъл.

— Разкарай ги — каза сконфузено той. — Ще вдигнат на крак целия квартал.

Мира и Док Ансел пристигнаха тичешком.

— Какво става? — попита Ансел, поглеждайки над слънчевите си очила с удивление.

— Нищо — отговори през зъби Богъл. — Просто две деца плачат. Не е нещо особено, нали?

Мира го изгледа с унищожително презрение.

— Даже и децата плашиш, значи, грубиян такъв — каза възмутено тя. — Трябва да се засрамиш от себе си!

Богъл затвори очи.

— Пак ли ти? — каза той и удари заплашително по масата. — Всеки път, когато си отворя устата, и получавам съобщение от теб. Чуй ме, децата искаха да ми лъснат обувките. Е, аз пък не искам да ми лъска обувките. Това говори ли ти нещо?

Децата спряха да плачат и погледнаха с надежда към Мира. Те усещаха, че тя е на тяхна страна.

— И защо не искаш да ти ги излъска? — попита тя. — Погледни ги само! Приличат на извадени от ковчег.

Богъл охлаби яката си.

— Не ми пука как изглеждат, не искам да ги лъска — заяви той побеснял. — Ако искам да блестят, ще си ги лъсна сам.

— Каква безсмислица! — възмути се Мира. — Аз мисля, че ти просто си зъл. Не искаш да платиш на тези деца да ти лъснат обувките. Искаш да го направят безплатно.

Богъл грабна оловната халба и я сплеска в ръцете си.

— Отначало се съгласих да ми ги лъснат, но после се смених — изсъска той.

— Сменил си се? — повтори Мира. — Къде ще намериш такъв глупак, който да се смени с теб?

Богъл стисна пръсти. Приличаше на човек, който е получил остър астматичен пристъп.

— Няма защо да се ядосваме — намеси се умиротворително Ансел. — Ако Богъл не иска да му се лъска обувките, няма какво повече да се говори. Излязохме само защото помислихме, че някой е пострадал. Хайде, Мира, да се върнем на масата.

— Можеш да навредиш много на тези деца, като ги пренебрегваш — рече Мира разгорещено. — Чували ли сте някога нещо за репресиране.

Богъл премигна срещу нея.

— Не бих поела такова нещо на съвестта си — продължи тя. — Само заради някакво си песо. Недей казва, че не можеш да си го позволиш или че имаш дупка на чорапа?

— Да, да — съгласи се Богъл, напълно сащисан. — Защо да не ги оставя да ги лъснат? Какво ми пука? Да правят, каквото искат.

— Това е — каза Мира. — След цялата тази гюрултия.

Тя се усмихна на двете деца и им посочи обувките на Богъл. Те се хвърлиха върху тях като териери на плъх. Никога не бях виждал подобно нещо. Богъл, двете деца и столът се преобърнаха с трясък, който накара зъбите на Богъл да изтракат. Двете деца биеха Богъл, биеха се помежду си и отново биеха Богъл. Те измъкнаха едната му обувка и я хвърлиха в градината. После заизвиваха пръстите на краката му. Богъл само лежеше по гръб, издавайки силни звуци, сякаш беше глътнал пчела.

Децата се вкопчиха в другата обувка. Бяха изпоцапали с боя себе си, пода и Богъл. Бялата Риза беше толкова възбуден, че подскочи няколко пъти върху гърдите му. Двамата с Мира се държахме един за друг и се превивахме от смях. Ансел свали очилата си.

— Надявам се, че ще внимават — каза тихо той. — Могат да го наранят, без да искат.

Щом Бялата Риза си пое дъх, той улови другия крак на Богъл, но когато забеляза, че обувката му я няма, пусна го и се хвърли към Червената Риза. Хлапето очевидно не хареса израза в очите му и стиснал крака на Богъл под мишница, започна да бяга в кръг, като въртеше Богъл като пумпал.

После най-неочаквано двамата сякаш изгубиха интерес към цялата работа и я изоставиха. Може би решиха, че отдават прекалено голямо значение на парите. Престанаха да тичат в кръг наоколо, спогледаха се и си кимнаха. Погледнаха без интерес към Богъл и прибраха нещата си за лъскане. После застанаха над него, като му се усмихваха. Две изцапани ръце се протегнаха, за да си получат възнаграждението.

— По-добре им плати — посъветвах го тихо. — В противен случай може да започнат всичко отново.

Богъл бързо извади няколко монети и им ги хвърли. Докато те ги ловяха, той се изправи с мъка и заглежда дупките върху панталоните си.

— Не се безпокой за това, Самюел — обади се Мира. — Било е време, когато е бил нов.

Богъл я изгледа с невиждащ поглед. После се повлече с труд през верандата, отиде в градината и си взе обувката. Обу я и погледна краката си с мрачен поглед. Беше сигурно, че преди обувките му изглеждаха прашни. Сега обаче те бяха готови за боклука.

— Надявам се, че сте задоволени — каза той с нисък, напрегнат глас.

— Виж само тези деца — рече му Мира, бършейки очите си. — Щастливи са като птички.

— Да — каза Богъл, като се тътреше бавно назад по верандата. — Щастливи като птички.

Тя въздъхна доволно.

— Хареса ми — рече тя. — Не бих го изпуснала за нищо на света. Трябва да се радваш, че направи тези деца щастливи, Самюел. В края на краищата, ти си един твърде добър грубиян.

Тя помахна на двете хлапета, които седяха и гледаха със светнали очи, и тръгна обратно към салона.

Богъл извади едно сребърно песо и го хвана така, че децата да го виждат. После с уморен, но тържествуващ израз в очите, посочи обувките на Мира. Те откликнаха на жеста му светкавично. Тя дори не успя да се затича. Нададе уплашен вик, после краката ѝ полетяха нагоре и тя тупна на земята с шум, който прозвуча като музика в ушите на Богъл. Мира изчезна под двете деца.

Богъл седна и се отпусна. Чуваше се остър, режещ звук на разкъсван плат. Това сякаш му доставяше удоволствие. За първи път, откакто се бяхме срещнали, той беше щастлив.

— Хубава работа вършат — рече безгрижно и като улови погледа ми, добави: — Нали ти казах, че са чудесни малки сополанковци?

[1] Гризер (грийзър) — пренебрежително, подигравателно обръщение към някой мексиканец. — Б. скан. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

През следващите два дни имах много работа. Бяхме решили да тръгнем за Пепоцтлан във вторник, а това беше само след три дни. Имаше още много неща за уреждане. Трябваше да намерим рокля за Мира, в която да изглежда като една Слънчева дева, което бе възможно единствено в Мексико Сити. След малко безпокойство Джудън успя да ни я достави. Помислих си, че приятелката му, медицинската сестра, сигурно има пръст в тази работа. Знаех, че той сам никога не би намерил толкова зашеметяващо нещо. Дори Мира бе доволна. Представляваше нещо средно между нощница и халат на Ейми Макферсън. Роклята беше семпла, но съвсем по мярка и Мира изглеждаше великолепно в нея. Нищо не може да се сравни с комбинацията от бяла коприна и руси коси. Когато я облече, Мира приличаше на момиче, което никога през живота си не бе казало лоша дума или бе направило нещо лошо.

— Това дете прилича на светица — каза ми Док, когато тя отиде да се съблече. Старият човек почти плачеше. — Да, тя прилича на светица.

— Ако под това разбираш Свети Бърнард, съгласен съм с теб — изръмжа Богъл. — Този камуфлаж не може да ми хвърли прах в очите.

Не се тревожех какво мисли Богъл. Той не влизаше в сметката. Ансел беше прав. Мира изглеждаше точно по сценария и ако тя не успееше да впечатли индианеца, бях готов да се откажа.

Освен подготовката около външния ѝ вид, прослушването и подбора на няколко хубави, ефектни трика от нейния репертоар, трябваше да се погрижа и за епизода с отвличането.

Това не беше толкова лесно. Не мислех да споделям с Ансел или с Богъл тази част от сценария. Трябваше да намеря някакво оправдание, за да се свържа с моя мексиканец и да му обясня какво искам от него.

След като го открих, останалото бе лесно. Той веднага възприе идеята ми. Познавах го от скоро, името му беше Бастино. Той бе

дребен разбойник, не успял да направи особена кариера. Бях му услужил веднъж и знаех, че мога да разчитам на него. Всичко, което исках да стори, бе да отвлече Мира от хотела в Пепоцтлан, след завръщането и от Куинтъл. Уговорихме се. Казах, че ще го предупредя, кога да потегли. Връчих му сто долара в аванс и му обещах още триста, ако успее.

Смятах, че всичко е подредено чудесно, но на сутринта, когато трябваше да потеглим за Пепоцтлан, се случи нещо, което промени целия план.

Точно се качвахме в колата, когато дотича момчето от пощата, с обещани очи.

— Какъв е проблемът? — попитах аз, като тръгнах да го посрещна.

То ми подаде телеграма и отстъпи, наблюдавайки лицето ми с жив интерес. Пъхнах половин долар в ръката му и се върнах към колата, като отварях телеграмата по пътя. Беше от Джудън. Изругах тихо под носа си, когато прочетох, какво ми пише. Тримата ме наблюдаваха.

— Това проваля всичко — казах и се наведох се към колата. — Избухнала е революция по хълмовете и аз трябва да замина като наблюдател.

— Какво искаш да кажеш с това... революция? — попита рязко Ансел.

— Поредното въстание — отговорих с отвращение. — Не могат ли тези момчета да стоят мирни пет минути? Банда разбойници нападнали няколко федерални войника и им отрязали главите. От столицата е тръгнала Федерална войска, за да се справи с тях. Трябва да отида там и да направя репортаж от мястото на битката. Това може да продължи седмица.

— Не можеш да постъпиш така — възпротиви се Ансел. — Уредил съм всичко с Куинтъл. Ако сега не заведем Мира при него, никога няма да го направим.

Помислих за момент. Той беше прав. От друга страна обаче, трябваше да се погрижа и за „Рипортър“. Прекрасните американски читатели искаха да научат нещо повече за федералните войници, чиито глави бяха отрязани. Не всеки ден четете за подобни дребни нещица.

— Съжалявам — казах аз, — но ще трябва да справите с тази работа без мен Съвсем просто е и мисля, че ще свършите за няколко дни. Ще се срещнем в Пепоцтлан. Заведете Мира да види този Куинтъл и после ме чакайте в странноприемницата.

Мира се обади:

— Значи си решил да ме оставиш сама, все пак?

— Не го прави по-трудно отколкото е — помолих я аз. — Ще се справиш чудесно. Знам, че ще го направиш — Поставих ръка на рамото и. — И ме чакай, дете, искам да те видя отново.

— Ако не бързаш много, ще изляза от колата. Повдига ми се — каза Богъл с гримаса на отвращение. — Не мога да търпя тези съзлививи приказки.

Това изглежда подеждва. Лицето на Мира придоби суров израз, тя запали кадилака и рече:

— О'кей, тичай тогава след глупавата си малка революция. Да не мислиш, че ми пука?

Така си беше.

Както можех да очаквам. Федералните войски объркаха всичко. Когато пристигнаха на мястото, където бяха обезглавени техните другари, там нямаше и следа от бандити, нито пък някакви тела. Загубих два дена да препускам с тях наоколо. После им омръзна и те се отказаха. Всичко, с което се сдобих, беше снимка на мястото и скучно съобщение за неуспешното преследване. Изпратих ги, казах сбогом на капитана на войниците, който изглеждаше доволен, че си тръгвам и препуснах с всички сили към Пепоцтлан.

Пепоцтлан е малко селце в планината. Скалистият път минава през нея и няколко къщи от розов камък гледат към откритото плато, под което се намира индианското селище.

Открих Ансел и Богъл да си почиват в сянката на странноприемницата. Мястото не беше кой знае какво, но виното беше хубаво. Те току-що бяха накъсали някакво пиле, което за тези места беше рядко срещан деликатес. Бях идвал тук и преди, така че горе-долу знаех какво ме очаква. Когато пристигнах, се изненадах, че ги намирам само двамата. Слязох от коня, хвърлих юздите на един индианец и се отправих към тях.

— Къде е Мира? — попитах аз и трябва да призная, че изпитвах нетърпение.

Двамата изглеждаха малко гузни. Ансел взе думата.

— Тя е още там — каза той. — Седни и пийни едно.

— Да, като истински тигров дъх е — обади се Богъл, като напълни роговата халба и я тикна в ръката ми.

— Какво искаш да кажеш с това... още е там?

— Тя имаше страхотен успех пред Куинтъл и те поискаха да остане — рече притеснен Ансел.

Изгледах ги поред.

— Нещо не разбирам. Колко мислите, че ще стои там?

Богъл свали шапката си и се почеса по главата.

— Братче — каза той. — Тези индианци ми изкараха акъла от страх. Не исках да се карам с тях.

— Спокойно, Богъл — прекъсна го рязко Ансел. — Остави ме да обясня.

— И добре ще направиш — казах аз, като чувствах как побеснявам. — Какво, по дяволите, се е случило?

— Истината е, че тя се престара — рече Ансел. — Предупредих я, но тя изстрелваше все нови и нови фокуси и мисля, че събра очите на индианците. Помислиха я за превъплътена богиня.

— И после?

— Не искаха да я пуснат да си тръгне — продължи нещастно Ансел. — Опитяхме се да я отведем с нас, но те се ядосаха.

— Ножове — обади се Богъл, потрепервайки. — Страхотно големи ножове, дълги колкото ръката ми. Казвам ти, приятел, изплашиха ме.

— И вие я оставихте, а? — попитах аз, като усещах как кръвта пулсираше в ушите ми. — Възхитително: Що за мъже сте вие, посрани маймуни такива!

Ансел избърса лице с носната си кърпа.

— Чаках те да дойдеш и мислех после да се обърнем към Федералната армия — обясни той.

— Ще им трябва месец да се размърдат — извиках разярен. — Мислех, че познавате този индианец. Защо не ми казахте, че не можете да му се доверите?

— Не е така — възрази бързо Ансел. — Бих му доверил живота си. Грешката беше нейна. Трябваше да видиш триковете, които им показваше. Бяха забележителни. Никога не съм виждал...

Изправих се.

— Вземаме оръжие, отиваме веднага там и я довеждаме обратно. Ясно ли е?

Очите на Богъл щяха да изхвъркнат.

— Само тримата? — попита той плахо.

— Само тримата — отговорих аз. — Намерете коне, докато аз открия оръжие.

— Чу ли какво ти казах за ножовете? — попита Богъл. — Страхотно големи ножове, колкото ръката ми.

— Чух — отговорих му. — Ние забъркахме Мира в тази каша и ние трябва да я измъкнем.

Оставих ги и намерих съдържателя на странноприемницата.

— Какво можеш да ми предложиш, в смисъл на оръжие, приятел? — попитах аз, след като си стиснахме ръцете и се потупахме по гърбовете.

— Оръжие?

Малките му очички се разшириха. Ала, като видя погледа ми, той се ухили и каза:

— Отново неприятност, сеньор? Винаги неприятност с белия сеньор.

— Стига сме приказвали, направи нещо — прекъснах го аз, като го побутвах към къщата.

Той откликна и аз се сдобих с три карабини и три 38-калиброви пистолета.

Когато се върнах, другите двама бяха намерили коне. Дадох на всеки по карабина и пистолет и се качих на коня си.

— Не искаш ли да го отложим за утре сутринта? — попита с надежда Ансел. — Точно сега ще бъде много горещо по платото.

— Ще бъде — съгласих се и излязох с коня от двора.

Пътят към индианското селище минаваше през откритото плато. Само тук-там имаше по някоя групичка дървета и почти никаква сянка.

След един час, измъчвани от жегата и мухите, ние стигнахме до индианското село. Неговият жалък вид ме шокира. Шестте направени от кал колиби, покрити с бананови листа, стърчаха самотни, огрени от яркото слънце. Цялото място изглеждаше напуснато от хората. Спрях рязко коня си и останах загледан в колибите. Док и Богъл се приближиха и спряха животните си встрани от мен.

— Това ли е? — попитах аз. — Това ли е мястото?

— Да — отговори Богъл, бърчейки носа си. — Не прилича на Палм Бийч, нали?

Той отпусна ръце на седлото и се наведе напред.

— Не е като шикарните салони, с които са свикнали златокосите блондинки.

— Затвори си устата! — казах аз, ядосан на Ансел, който, след като беше довел Мира в това съмнително място, я беше оставил тук сама. Ако бях с тях, това нямаше да се случи.

Ансел се смъкна от коня си и тръгна бавно по утъпканата пътека между колибите. Нито аз, нито Богъл помръднахме. Стояхме с насочени пушки и го наблюдавахме.

— Няма никой наоколо — каза Ансел, когато се върна. — Може би са на лов.

Независимо от горещината, внезапно усетих кожата си да настръхва, сякаш ме бяха пипнали със студена ръка.

— По-добре я намери — казах тихо.

— Куингъл има едно място навътре в гората — каза Ансел, подкарвайки коня си напред.

Ние го последвахме.

На края на гората, между храсти и камъни, се издигаше солидна постройка, направена от сив камък.

— Тук е — каза Ансел и слезе от коня.

Богъл се огледа наоколо.

— Не е място за живеене — рече той смутен. — Има нещо в тази бърлога, което не ми харесва. Не чувстваш ли и ти, приятелю?

— Не ставай глупав — отговорих аз, въпреки че и на мене не ми допаднаше пропитата с влага атмосфера.

Предполагам, че това усещане се дължеше на абсолютната неподвижност и тишината, които царяха наоколо. Дори дърветата не помръдваха.

Слязох от коня и отидох до изгнилата дървена врата на постройката. Потропах с юмрук. Единствено шумът от ударите ми отекна в потискащата тишина. Спрях да чукам и се ослушах. От усиленото тропане по лицето ми се стичаше пот. Ансел и Богъл седяха на няколко ярда зад мен и ме наблюдаваха.

— Тук няма никой — казах аз, като отстъпих назад. — Те са я завлекли някъде.

— Мирише ми на умрял кон — обади си изведнъж Богъл и започна да поема дълбоко въздух през носа си.

Ансел се намеси:

— Запази спокойствие, за Бога — каза той и се присъедини към мен. — Трябва да има някой там. Няма ключалка, вратата е подпряна отвътре.

Аз се отдръпнах и я ритнах. Вратата потрепери, но не поддаде. Не зная защо, но изведнъж почувствах уплаха. Усещах, че ще се случи нещо, върху което нямах контрол, и въпреки това исках да вляза в тази колиба.

Обърнах се към Богъл.

— Слез от проклетия си кон, негоднико, и ми помогни!

Той бързо скочи от коня, щастлив, че има какво да върши и се приближи. Огледа вратата и като се отдръпна назад, стовари рамото си отгоре ѝ. Тя изскърца силно и при следващия му удар болтът се счупи и вратата зейна.

Непоносима, отвратителна воня лъхна от вътрешността на постройката. Ние отскочихме назад.

— Какво е това? — възкликнах аз, като закривах с ръка устата и носа си.

— Сигурно вътре има разложен труп — каза Ансел с пребледняло лице.

Богъл беше позеленял.

— Повдига ми се — изстена той и се строполи на тревата. — Не мога да издържа, ще повърна.

Погледнах свирепо към Ансел.

— Тя не е мъртва, нали? — рекох.

— Не се вълнувай — каза той, преодолявайки с мъка гаденето. — Почакай тук, аз ще вляза вътре.

Той пое дълбоко въздух и се взря страхливо в тъмнината. Очите му, заслепени от ярката слънчева светлина, не виждаха нищо.

Бутнах го настрани.

— Махай се от пътя ми — рекох аз и прекрачих в ужасната, воняща черна пещ.

Стоях в стаята, дишайки през устата си, като усещах, как потта се стича по мен. Отначало не виждах нищо, но постепенно очите ми привикнаха с мрака. Успях да различа някаква фигура, седнала на пода и подпряна срещу стената. Това беше Куинтъл.

Старият индианец беше завит в мръсно одеяло. Главата му бе клюмнала ниско на гърдите, а ръцете му лежаха вдървени на калния под. Бръкнах за клечка кибрит и с трепереща ръка я драснах в каменната стена. Пристъпвайки напред, вдигнал малкия пламък над главата си, аз се вирах надолу към индианеца. Цялото му лице се бе разкапало, дори косата върху главата му бе обхваната от разложението. Тръгнах назад, изпуснах клечката и почти пипнешком стигнах до вратата. Никога не бях виждал по-отвратителна, отблъскваща картина и това изглежда бе опънало нервите ми.

Стоях, гълтайки въздух, в прохода на вратата и се чувствах толкова зле, че не можех да говоря. Ансел ме побутна по рамото.

— Какво има? — попита с глух глас той. — Защо изглеждаш така?

— Индианецът е — казах аз, като се опитвах да контролирам бунтуващия се стомах. — Той е мъртъв. Не го поглеждай. Това е най-отвратителното нещо, което съм виждал някога.

Погледнах назад в тъмното. Сърцето ми биеше до пръсване.

— Къде е Мира? — попитах аз. — Там няма никой друг, освен старият индианец.

— Има още една стая — рече Ансел. — Ето там, вдясно.

Бръкнах за нова клечка, запалих я и отново влязох вътре. Не поглеждах към индианеца. Гледах само към тъмния отвор в другия край на стаята и се придвижвах бавно натам. Ансел ме следваше. Спрях близо до вратата и се взрях вътре. Светлината от клечката разпръсваше мрака на няколко крачки наоколо. Пристъпих бавно напред и спрях точно до вратата. Пламъкът премигна и угасна.

Внезапно ми се стори, че всичко това е нереално. Приличаше на кошмар, изпълнен с призрачни, неизвестни същества, които се трупаха около мен. Ако бях сам, със сигурност щях да избягам. Щях да тръгна назад, да се добера до слънчевата светлина и никога повече да не се връщам обратно в тази ужасна, плашеща тъмнина. Но Ансел беше до мен. Усещах ръката му на рамото си и чувствах, че докато той е близо до мен, ще мога да издържа.

— Чу ли нещо? — попита той шепнешком.

Ослушах се. Тишината беше толкова пълна, че чувах тупкането на сърцето в гърдите си и тихото дишане на Ансел.

Запалих клечка кибрит и ярката и светлина освети за миг стаята. После угасна и сенките отново се скупчиха около мен. В този кратък миг обаче аз видях една дълга, мършава сянка да се изплъзва от осветения кръг. Беше безшумна, като изплашен дух и когато светлината потрепери и угасна, аз бях много уплашен.

— Тук имаше някой — рекох аз. — Къде си, Док?

— Успокой се — отговори Ансел, докосвайки отново рамото ми. — Точно зад тебе съм. Какво беше това?

— Не зная.

Открих, че ръцете ми треперят така, че не можех да запала друга клечка. Пъгнах кибритената кутия в ръката на Ансел.

— Запали. Тук има някой или нещо.

— Животно ли? — прошепна разтревожен Ансел.

— Не зная — казах през зъби и извадих 38-калибровия си пистолет.

Светлината от клечката проблесна. За секунда видяхме стаята отново. Мира лежеше върху разтегнато легло, съвсем неподвижна, със затворени очи. Нещо черно и безформено се движеше над главата ѝ, но когато пристъпих напред, то се разтвори между танцуващите сенки, хвърляни от светлината на клечката.

— Дръж я по-високо — казах аз.

Вече можех да виждам. В стаята нямаше никой друг освен Мира и нас двамата с Ансел. В съзнанието ми завинаги ще остане това мигновено видение. Със спокойното си, решително личице, загледано в тавана на каменната постройка, с бялата си, блестяща рокля и косите, разпилени по раменете, Мира приличаше на прекрасна гръцка богиня. Но в този момент няхах очи за това. Страхът се беше загнездил в мен и усещах неговите ледени, стоманени пръсти в мозъка си.

— Тук имаше някой — казах аз, като сграбчих рамото на Ансел.

— Знам, че имаше. Къде се скри? Док, дръж високо клечката. Трябва да е някъде наблизо.

Ансел не ми обърна внимание и се надвесил над Мира.

— Тя е добре — рече той изненадан. — Заспала е! Да заспи в тази воня.

Приближих се несигурно и го бутнах настрани. Трескаво изправих Мира да седне и като пъхнах ръка под коленете и я вдигнах от леглото. Когато го направих, стана нещо, което никога няма да забравя. Дори сега, когато го сънувам понякога, скачам облян в студена пот от кревата си. Беше съвсем като в ужасен кошмар. Когато вдигнах Мира, усетих, че нещо се мъчи да я изтръгне от ръцете ми. Сякаш внезапно тя бе станала много тежка и аз не можех да я издържа повече. Като че две дълги ръце държаха краката ми и аз едва пристъпвах.

Но все пак се преборих някак. Извиках на Богъл да докара конете и изскочих, клатушкайки се, на светлината, като придържах Мира здраво до себе си.

Богъл беше успял да се изправи. Очите му, помътнели като забулени яйца, издаваха паниката му.

— Какво става? — изграчи той.

Пребледнял, от колибата изскочи Ансел. Той се приближи до мен тичешком и като си пое дъх, каза, заеквайки:

— Нека да я погледна.

— Остави я — рекох аз. — Онова, което направи досега, е достатъчно. Ела тук, Богъл и я подръж, докато се кача на коня.

Възседнах коня и той постави Мира на седлото. Какво й има? — попита. В гласа му се долавяше тревога.

— Не зная — отговорих, отдалечавайки се. — Да се махаме оттук. Ако остана още малко на тази воня, ще се побъркам.

Пришпорих животното и препуснах към платото. Ансел и Богъл ме следваха отблизо.

Когато отминахме индианското селище, аз спрях при последната сянка по пътя ни, преди да започнем да пресичаме платото. Скочих на земята, като придържах Мира, и я настаних възможно най-удобно на тревата.

— Погледни я, Док — казах разтревожено, като държах топлата и ръка в своята.

Ансел се приближи и коленичи до мен. Богъл държеше юздите на конете, като пристъпваше смутено от крак на крак.

— Какво й има? — попита той. — Направете нещо. Ансел измери пулса й, повдигна клепачите й и се облегна назад.

— Прилича на транс — каза той бавно. — Трябва да я сложим да си легне колкото се може по-скоро. Нищо не мога да направя тук.

Той я погледна още веднъж и се почеса по брадата.

— Изглежда съвсем нормално. Пулсът ѝ е добър, дишането също.

Ансел поклати глава.

— Трябва да продължим. Рискът от слънчев удар тук е много голям.

— Какво е станало? — попитах аз. — Защо изглежда така? Как би го обяснил?

Ансел се изправи.

— Не зная. Безсмислено е да говорим сега. Трябва да я заведем обратно в странноприемницата.

Вдигнах я отново.

— Мислиш ли, че ще издържи пътуването?

— Не се безпокой, човече. Казах ти, че с нея всичко е наред. Тя е в хипнотичен транс и ще се събуди след няколко часа.

Погледнах го изпитателно. Забелязах разтревожения израз в очите му и усетих тръпки на отчаяние.

— Надявам се да си прав — казах аз и му я подадох да я подържи, докато се кача на коня.

Пътуването през платото беше тежко. Горещината ни съсипваше, а отпуснатото тяло на Мира ме уморяваше, но накрая всичко свърши.

Когато пристигнахме в странноприемницата, Мира все още беше в безсъзнание. Изпълнен с безпокойство, Богъл рече:

— Може да е зловна котка, но не ми харесва да я гледам така. Неестествено е.

Докато той ми помагаше да сляза от коня, Ансел влезе в странноприемницата и извика съдържателя. Той се появи почти веднага.

— Има готова стая за нея — рече. — Донесете я, ще ви заведа дотам.

Жената на съдържателя ни очакваше в малка, тиха стаичка. Тя беше прохладна и сенчеста, а върху масата до прозореца имаше цветя. Сложих внимателно Мира на леглото.

— Погрижете се за нея — казах на жената. — И не се отделяйте от леглото ѝ.

Ансел остана да помага на жената, а аз слязох долу и се присъединих към Богъл на верандата. Поръчах две големи бири и леко

изтощен, седнах до него на желязната пейка.

— Мислиш ли, че ще се оправи? — попита той.

Изненадах се от загрижения тон на гласа му.

— Предполагам — отговорих.

Нямах желание за разговор.

— Не зная — добавих.

Последва пауза, после Богъл се обади:

— Какво според теб е станало в тази колиба?

Избърсах лицето и врата си с носната си кърпа.

— Не съм мислил по този въпрос — отговорих кратко, защото не ми се искаше да мисля.

Той се размърда неспокойно.

— Нали не вярваш на тези приказки за магиите, дето ги говори Док?

— Господи, не!

Той изглежда си отдъхна.

— Дали е взела рецептата за лекарството?

Бях забравил за това. Изправих се рязко. Спомних си, че на следващия ден трябваше да се погрижа за Бастино. Той щеше да пристигне от планината, за да уговорим последната сцена с отвличането. Мисълта за Мира, която лежеше горе, в малката стая, и за нейното бледо, измъчено лице, правеше отвличането невъзможно. От другата страна обаче бяха двадесет и петте хиляди долара, които трябваше да забравя, както и възможността да бъда уволнен, задето съм провалил сценария на Медокс. Струваше ми се, че изведнъж съм се забъркал в хубава каша. Преди да успея да помисля по въпроса, Ансел слезе долу.

— Как е тя? — попитах аз, ставайки бързо.

— Няма нищо тревожно — отговори той, като седна.

Ансел щракна с пръсти на малкото мексиканско момиче, което изпълняваше ролята на сервитьорка.

— След два часа ще е наред, вече започва да се съвзема — добави той. После поклати глава и рече:

— Не мога да разбера как е умрял Куитъл? Дали е бил ранен или е било нещо друго?

Направих гримаса.

— Не искам дори да си спомням за него — казах аз. — Кога ли е умрял?

— Не зная. При тази горещина, без проветрение, не е нужно да е минало много време.

— Даваш ли си сметка, че това може да е засегнало разсъдъка й? — попитах изведнъж. — Толкова бели направихме на това момиче. Имаше нещо гадно в тази колиба. Кълна се, че когато надзърнах в стаята, където лежеше, там имаше някой.

— Не е мъчно да си въобрази човек подобно нещо на светлината на кибритена клечка — рече внимателно Ансел. — Аз погледнах, Мира беше сама. Нямахме място, където да се скрие който и да е.

— Не мога да го обясня, само ти казвам — отговорих ядосано. — Има нещо, което не ми харесва в цялата работа и знаеш ли какво е? Чувствам, че се намесване в неща, които не разбираме.

Мексиканчето донесе бирата на Ансел и той отпи голяма глътка.

— Ти си изтощен — рече той. — В нищо не се намесваме. Няма за какво да говорим.

Погледнах го, но Ансел избегна погледа ми.

— Лъжеш, Док — казах спокойно. — И ти си толкова уплашен, колкото и аз, но нямаш куража да си го признаеш. В тази колиба е станало нещо, което е убило стария индианец. Освободена е някаква зла сила. Чувствах я след себе си по целия път през платото. Сякаш някой искаше да отнеме Мира от мен. Нечии ръце сякаш се опитваха да я свалят от седлото.

Богъл изпусна чашата си.

— Какво искаш да кажеш?

Дишаше тежко, а очите му щяха да изхвъркнат.

— Бих искал да разбера — отговорих аз и блъснах стола си назад. — Качвам се горе да я видя.

Намерих Мира да лежи в леглото. Точно над главата й се въртеше малък електрически вентилатор, а завесите закриваха прозорците от следобедното слънце. Издърпах един стол. Когато седнах, тя отвори очи и примигна лениво.

— Здравей — казах й аз.

Тя повдигна учудено вежди, изправи глава и ме погледна.

— Здравей — отговори. — Какво правиш тук?

— О, само надзърнах — рекох аз, като ѝ се усмихнах. — Добре ли си?

Тя смъкна чаршафа надолу и се изправи на лакти. Носеше пижама на Ансел, която ѝ беше доста голяма.

— Да не би да съм болна? — попита тя.

После забеляза пижамата.

— Какво, по дяволите?...

Учуденият ѝ израз се смени с тревога.

— Как съм се озовала в тези дрехи? Какво се е случило? — продължи тя.

— Не се вълнувай — отговорих аз. — В странноприемницата си. Ние дойдохме и те взехме от Куинтъл. Спомняш ли си за него?

— Естествено. Защо сте ме взели? Защо не съм се събудила? — Тя прекара пръсти през косите си. — Какво е станало? Не стой като уморена сардина. Кажи ми.

— Намерихме те заспала и не можахме да те събудим, затова просто те донесохме — отвърнах аз.

— Не сте могли да ме събудите?

— Защо не ми разкажеш какво се е случило — попитах аз. — Тогава ще знаем какво да правим.

Тя се намръщи.

— Нищо не ми се е случило. Така мисля, поне.

Мира притисна с пръсти клепачите си и се намръщи.

— Знаеш ли, наистина не помня, не е ли глупаво? Старият индианец доста ме изплаши. Той хареса фокусите ми. О-о, изнесох му шоуто на живота си. Никога не съм била по-добра. Искане ми се да беше видял лицето му. Имах страхотен успех. После той ме заведе в каменната постройка. Мислех, че Док и Богъл идват след нас, но повече не ги видях. Той ме остави и бях много самотна. Никак не ми харесваше наистина, особено когато стана тъмно. Легнах на нещо като легло и съм заспала. Не си спомням нищо повече.

Почувствах как малка вадичка пот се стича в яката ми и избърсах врата си.

— Какво се случи на другия ден? — попитах я аз.

— Искане да кажеш днес? Казах ти вече. Заспах и ето ме тук.

— Разбирам. Не си спомняш нищо, нали?

Тя поклати глава.

— Нищо не се е случило — повтори тя намръщено — Просто заспах.

— И си спала два дни — казах аз, като я наблюдавах.

— Два дни ли? Ти си луд!

После, като забеляза погледа ми, тя продължи:

— Не се шегуваш, нали?

— Не, не се шегувам — отговорих аз.

Тя се засмя.

— Може да съм била уморена, сега се чувствам някак отслабнала. Ще ме оставиш ли за малко? Искам да помисля, а после ще хапна нещо.

Аз се изправих.

— Разбира се — рекох. — И бъди разумна.

Когато слязох долу, Ансел и Богъл ме изгледаха с тревога.

— Положението е лошо — казах. — Тя не си спомня нищо.

— Да не искаш да кажеш, че е спала през цялото време? — попита Ансел. — А какво става с лекарството срещу змийско ухапване?

— О, стига си задавал въпроси — отвърнах ядосано и отидох в кухнята да поръчам нещо за ядене на Мира.

Когато яденето беше готово, Богъл ме пресрещна в коридора, когато излизах от кухнята с табла в ръце.

— Може ли аз да ѝ я занеса горе? — попита той, като ми се мръщеше свирепо.

— Ти?

Едва не изпуснах таблата.

— А защо не аз? — каза ядосано той. — Вие двамата с Док бяхте горе, нали? Защо и аз да не мога да хвърля един поглед?

— Не е лошо момичето, нали? — ухилих му се аз.

— Лошо? — Богъл измъкна таблата от ръцете ми. — Не това е точната дума за случая.

Все пак се изкачи на пръсти по стълбите, сякаш бяха от хартия.

Когато влизах в столовата, отгоре внезапно се чу див рев и звук от строшен порцелан. Двамата с Док се спогледахме тревожно и хукнахме нагоре по стълбите. Богъл се зададе залитащ по коридора, с побеляло лице и изцъклен поглед. Опита се да мине покрай нас, но аз го хванах и го завъртях.

— Какво, по дяволите, става? — попитах, като го раздрусих.

— Не влизайте там.

Той трепереше, а по дебелилото му лице се стичаше пот.

— Тя се носи из стаята и се издига чак до тавана.

И като ме избута встрани, той продължи лудия си бяг.

— Той се е побъркал — казах аз, като го гледах. — Какво значи, че тя се носи из стаята?

Ансел не отговори нищо, но по погледа му личеше, че е уплашен.

ГЛАВА СЕДМА

— Била съм плувала из въздуха — произнесе презрително Мира.
— Що за глупост е това?

Беше се изтегнала с вдигнати крака на сламения стол. Все още изглеждаше бледа, но в очите ѝ проблясваха искри и аз се радвах, че ги виждам. Слънцето бе залязло зад планината и верандата беше тиха и спокойна в избледняващата светлина. Пожълтелите листа на високите кипариси шумоляха от прохладния вятър и площадът бе пуст. Двамата с Ансел се излежавахме мързеливо на столовете си близо до Мира, а Богъл седеше на масата и галеше в ръцете си полупразна бутилка с уиски.

— Пиенето ще провали Самюел — обади се Мира. — Неговият делириум не е като на обикновените, почтени граждани. Трябва да е нещо по-различно и затова вместо розови змии, той вижда носещи се из въздуха жени.

Погледнах към Богъл. Той ме безпокоеше. Така както седеше вцепенен и непрекъснато се наливаше с уиски, приличаше на човек, страдащ от продължително и тежко заболяване. Не преставаше да клати глава и да си мърмори под нос. От време на време един мускул на брадата му потреперваше, а очите му премигваха конвулсивно.

— Почакай малко — обадох се аз. — Той сигурно е видял нещо, което го е разстроило толкова. Един мъж не рухва просто така, без причина.

— Ф-и-у! — отсече Мира. — Демонстрира темперамент. Вие нахълтахте две минути след като той изскочи от стаята и не ме намерихте да се нося из въздуха, нали?

— Ако те бях видял, нямаше да съм тук сега — ухилих се аз. — Щях да бягам някъде в пустинята.

— Виждаш ли? — каза Мира. — Той има халюцинации.

— Може би ще ни разкажеш още веднъж какво видя, Сам? — попита го внимателно Ансел.

Богъл потрепери и си наля ново питие.

— Само при мисълта за това ми се завива свят — отговори той с прегракнал глас.

— Не бива да се тревожиш — каза му Мира. — Вече си постигнал максимума. Все пак, дори лудостта има предел.

Богъл сви юмруци и се обърна с лице към нас.

— Не ми пука какво говорите, простаци — озъби се той. — Аз вярвам на собствените си зъркели. Когато влязох в стаята, тя си лежеше в кревата. Дори не успях да я попитам как е, когато се издигна във въздуха с чаршафа върху себе си и се възнесе до тавана. Лежеше опъната като струна.

Ние се спогледахме помежду си.

— Просто се издигна над кревата, а? — попитах аз. — Виждали ли си преди някой друг да прави същото?

Богъл поклати отрицателно глава.

— Не — отговори направо, — не съм, и нещо повече даже, не искам и да виждам отново.

Ансел ми каза тихо:

— Слънчев удар.

Аз кимнах.

— Хей, приятел — обърнах се към Богъл, — прекарахме доста тежък ден. Защо не си легнеш? Утре ще си много добре.

Той изпъшка.

— Мислиш ли, че някога ще мога да заспя отново — рече той, като отново си сипа уиски.

Мира свали краката си на земята и се изправи. Носеше тъмносиня блуза и сиви фланелени панталони, които наистина стояха много добре на дребната ѝ, стегната фигура. Тя се приближи до Богъл и взе бутилката.

— Ставай — заповяда му тя. — Върви да си легнеш, или ще ти покажа нещо повече от летене във въздуха.

Богъл отскочи от нея.

— Не се приближавай до мен — рече той ужасено.

— Остави го — намеси се Ансел. — Струва ми се, че той реагира със закъснение на шока.

Мира се поколеба малко, после се отправи към стола си, отнасяйки уискито. Когато минаваше покрай мен, аз измъкнах бутилката от ръцете ѝ.

— Останалото е за мен — казах и отпих голяма глътка от шишето.

Мира отново седна.

— Пак сме там, откъдето тръгнахме — отбеляза тя. — Изгубихме почти цял час да слушаме брътвежите на Самюел за летящи жени.

— Да — съгласих се аз. — До никъде не стигнахме.

— Това, което искам да знам, е, какво се е случило в онази колиба? — рече Ансел, като седна изправен на стола си. — Даде ли ти нещо Куинтъл, или не?

— Разбира се, че не — отвърна Мира. — Колко пъти да ви повтарям? Той ме остави в колибата и аз заспах. Не си спомням нищо.

— Това е положението — рекох аз мрачно. — Можеш да кажеш сбогом на лекарството си. Сега, след като Куинтъл е мъртъв, никой няма да го притежава.

— Така изглежда — съгласи се Ансел. — И все пак... защо той беше с нея в колибата? Когато е заспала, тя е била сама, но ние го намерихме вътре, когато влязохме в стаята. Тук се крие нещо.

Той почеса брадата си, гледайки въпросително Мира.

— Чувстваш ли някаква разлика у себе си? — попита внимателно той.

— В смисъл, дали ми се иска да летя или нещо друго от този род? — попита язвително Мира. — И ти ли започваш да се смахваш?

— Възможно е онова, което казва Богъл, да не са празни приказки — продължи Ансел. — Може да е било така, както разказва.

— Мили Боже! И двамата плачат за усмирителни ризи.

Погледнах тревожно Ансел.

— Да не си открил нещо?

Преди да успее да ми отговори, тишината бе нарушена от група ездачи, които се изсипаха на площада сред облаци от прах.

— Какво е това? — попита Мира, като погледна през рамо към тъмната група. — Родео ли?...

Изправих се разтревожен. Един от ездачите беше невероятно висок и дебел. Това ми стигаше.

— Бързо, Док, влез вътре и се обади на Федералните войски — наредих аз. — Тези момчета са бандити.

Ансел застина тревожно.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, седейки неподвижно като парализиран заек.

— О'кей, о'кей, остани си на мястото. Те ни видяха вече.

Мира ме погледна невъзмутимо.

— За какво говориш?

— За осите, миличка — отговорих мрачно и тя преглътна бързо.

От групата, състояща се от шестнадесет мъже, се отделиха трима и се насочиха към верандата. Другите останаха при конете, като ни наблюдаваха. Единият от тримата беше изключително висок и шишкав. Той вървеше пред другите и когато започна да се изкачва по стъпалата, те заскърцаха под тежестта му. Беше дебелият ни познат от разходката в планината. Той седеше под лампата и ни наблюдаваше със зло изражение на мазното си, тъмно лице. По-точно, той гледаше Мира. После извади копринена носна кърпа и издуха носа си, като не откъсваше погледа си от нея. Тя го изгледа отгоре надолу. В никакъв случай не беше разтревожена от повторната им среща.

— Не сме ли срещали това дебело момче преди? — попита тя.

Дебелакът се приближи, докато приятелите му останаха в сянката.

Усетил внезапно, че атмосферата става враждебна, Богъл реши да се изяви.

— Търсиш ли някого, приятел? — попита той.

Дебелакът затършува в джоба си.

— Някъде тук имам едно прелюбопитно съобщение — каза той.
— Къде ли съм го пхнал? — И той продължи да рови, като се мръщеше леко.

— Потърси в шкембето си — обади се Мира, като запали цигара и метна клечката в тъмното.

Потупах я по ръката.

— Имаш ли нещо против да млъкнеш за малко? — рекох умолително. — Не искам кой знае какво в тези кризисни дни.

Дебелият извади смачкан вестник и го заизглажда с грамадните си ръце. Той се взря в него, после в Мира. Лицето му просветна и мъжът наистина се засмя. Това не ме успокои. Знаете как ще се почувствате, ако срещнете змия и тя ви се усмихне? Това хич няма да ви вдъхне сигурност.

— Да — каза той. — Ето го. Много интересно, наистина много интересно.

— Изглежда е щастлив да си говори сам — обяви Мира като се прозина. — Не мислите ли, че можем да си легнем?

— Имам тайното подозрение, че много скоро ще бъдем въвлечени в този монолог — казах безпомощно. — Трябва да сме много предпазливи.

Богъл присви очи към дебелака, промърмори нещо и отпусна мускулите си.

— Не разбирам кой е този мъж, все пак?

— Аз съм Пабло — отговори онзи, отправяйки лукав поглед към Мира. — Вие сте чужденци в тази страна и не ме познавате.

Ансел подскочи като ужилен.

— Пабло — повтори Мира. — Звучи като нещо, което трябва да изчистиш от гърдите си.

Дебелият мъж се усмихна отново.

— Малкият мъж изглежда е чувал за мен, нали, сеньор?

И аз бях чувал за него и съчувствах на Ансел, когато отговори „Да“ с тих глас.

— Тогава обясни на приятелите си кой съм — продължи Пабло. — Кажете им, че Панчо Вила и Залата спряха там, откъдето аз започнах. Разкажи им за укрепленията ми в планината и за мъжете, които съм зазидал в стените им, за готините момчета, които командвам и за влаковете, които сме вдигнали във въздуха. Хайде, сеньор, да не би да си глътна езика?

Ансел ни погледна и кимна с глава.

— Така е — каза той нервно.

— Ако Самюел посвири на хармоника, ще му организираме цивилизовано посрещане — рече безгрижно Мира. — Ще го наградим със знаменце и плетена торба, в която да носи глупавата си шапка, а после, ако сме късметлии, ще си легнем.

Чувствах, че Мира не ни е особено полезна. Пабло си играеше с носната кърпа.

— Това е Мира Шамуей... Това ти беше името, нали?

— Най-после известна — каза Мира леко изненадана.

— Как сте доктор Ливингстън?

— А вие сте сеньор Милън?

Богъл се изправи.

— Аз съм Сам Богъл, приятно ми е да се запознаем — представи се той.

— Затваряй си устата, куче, или ще ти отрежа езика — сръза го Пабло.

Очите му пронизваха Богъл.

Той го зяпна с отворена уста.

— Е, аз ще... — рече Богъл, като се задъхваше.

Ритнах го под масата по пищяла и му каза да се успокои.

Пабло се приближи, изтегли един стол и седна до Мира. Движеше се много грациозно за габаритите си. Тя се отдръпна.

— Имаме много неща, за които да си говорим — каза той и се присегна към каната с вино на масата. После наля червено вино в чашата на Мира и я вдигна към светлината на лампата.

— Има следи от красивите ти устни — рече той, усмихвайки се към нея. — Целувките ти могат да бъдат опасни.

И той избухна в бурен смях.

— Внимавай да не ти се пръсне корсета — каза с тревога Мира.

Пабло счупи чашата в ръката си. Вино и парчета стъкло се пръснаха по масата. Богъл понечи да се изправи, но аз го дръпнах обратно. Бих напляскал Мира. Тя или беше най-тъпата от всички блондинки, или имаше повече кураж от нас тримата заедно. Независимо кое от двете беше вярно, Мира утежняваше положението на всички ни.

Мъжете на площада пристъпиха напред и неколцина се хванаха за пищовите си. Пабло избърса ръка с носната си кърпа и погледна с интерес порязаната си длан.

— Беше невнимателно от моя страна — рече той, като гледаше към Мира.

— Не се извинявай — отговори тя. — Имах един братовчед, който също не беше с всичкия си. Трябваше да се храни от метални съдове. Смея да кажа, че на умерена цена бих могла да уредя същото и за теб.

— Когато някоя от моите жени се държи нахално, аз я завързвам и я оставям в някой мравуняк на слънце — каза замечтано Пабло.

Мира се извърна и го погледна в лицето.

— Но аз не съм ти жена, дебелако. Можеш да си прибереш бандитите и да си направиш кренвирши от тях.

Аз се обадох бързо.

— Не й обръщай внимание. Има странно чувство за хумор.

Пабло нави кърпата около ръката си.

— Много интересен хумор. Ако моя жена се осмели да говори така, бих ѝ отрязал езика. Ще изгуби чувството си за хумор много скоро.

Почувствах, че е време да се намеся по-активно в разговора.

— Кажете ми, сеньор, има ли нещо определено, за което искате да си говорите с нас? — попитах, като му предложих цигара.

— Да, нещо много важно — отговори той, отказвайки цигарата.

После вдигна вестника, който беше изпуснал на пода, и аз познах „Рикордър“.

— Ще разберете защо се интересувам от сеньоритата — каза той и разгъна вестника на масата.

Знаех какво следва и въпреки това не смеех да погледна гръмките заглавия на първата страница. По някакъв начин този главорез се беше сдобил с броя, съдържащ историята на Медокс за похитената блондинка. Имаше голяма снимка на Мира и обявлението за наградата от двадесет и пет хиляди долара, публикувано с най-едрия от всички шрифтове.

Братле, помислих си, къде ти беше акъла да се забъркваш в тази работа?

Мира грабна вестника, преди да успея да я спра, а Ансел и Богъл се скупчиха около нея.

— Много добра прилика са постигнали на снимката — забелязах безгрижно. — Винаги съм мислил, че „Рикордър“ не заслужава доверие в това отношение, но повече няма да се повтори. Отвлечена от бандити, наистина. Това е смешно.

Мира ме погледна над вестника. Очите и нямаха приятен израз.

— Наистина ли — изрече през зъби тя. — Ще умра от смях.

Настъпи продължителна тишина, докато тримата прочетоха историята, после Мира затвори вестника и го остави на масата.

— Двадесет и пет хиляди долара — рече тя благо. — И аз се канех да си говоря с теб на малко име!

— Има още нещо — обади се Пабло, като човъркаше едрите си бели зъби с нокътя на палеца. — В планината живее един мъж на име Бастино. Той ми е добър приятел. Разказа ми, че е трябвало да отвлече тази млада жена. Било уредено, сеньор Милън да я спаси по-късно. Но сеньор Милън не му казал нищо за откупа. Плаща му само триста долара и Бастино е огорчен от това. Той дойде при мен и ми показа вестника. Реших, че трябва да направя нещо.

Сетне размаха дебелията си ръка и добави:

— И ето ме тук.

Мира погледна към мен.

— Какво чудесно малко змийче се оказа — изрече с ужасяващо самообладание тя. — Трябва да ми кажеш кога са се оженили родителите ти. Ще им изпратя венец.

Дори Ансел ме гледаше с болка.

Разкопчах яката на ризата си, която заплашваше да ме удуши и казах бързо:

— Всичко това е грешка. Ако ме оставите, ще ви обясня...

— Няма нищо за обясняване — намеси се Пабло. — Сега е мой ред да говоря.

Мира се извъртя разярена към него.

— Не си пъхай зурлата в тази работа. Имам да кажа нещо на тази двулична, лукава, гърмяща змия.

— Нека не се караме — прекъснах я бързо. — Нямахте да ти се случи нищо лошо. Пазех наградата като изненада за теб. Помисли само колко много пари са и колко приятно щеше да бъде да ги харчиш.

— Аз мисля — рече Мира, удряйки по масата. — Мисля какво ще направя с теб.

Ансел се намеси.

— А ние? — попита той. — Ние също не сме предвидени.

Аз станах.

— Започва да става жалко. Аз се опитвам да дам на американските читатели една истинска епична история, а единственото, което правите вие, е да се джафкате за пари.

— Значи наградата не те интересува? — попита усмихнато Мира. — Искаш само да напишеш епична история за чудесните американски читатели?

— Така е — отговорих аз. — Защо да се тревожа за такава дреболия, като двадесет и пет хиляди долара? Аз съм журналист.

— Една минута — обади се Пабло. — Не съм свършил още. Сега взимам сеньоритата. Сеньор Милън пише за отвличането. После ще обсъдим наградата.

И четиримата зяпнахме.

— Ти взимаш сеньоритата? — изрекох аз, като изведнъж си дадох сметка в какво сме се забъркали.

— Естествено — отговори Пабло, усмихвайки се на Мира. — Във вестника се съобщава, че тя е отвличена. Значи аз я отвличам. Ще я задържа за откуп. Ще поискам петдесет хиляди и вие ще ги платите. Ако много се бавите, ще ви изпратя лявото й ухо. После, ако не получа парите, ще ви изпращам всеки ден по един пръст.

Мира пребледня.

— Ще стане вълнуващо заглавие за вашия парцал — каза ми тя. — „Сделка с високи ставки“ или „Блондинка, изпращана по пощата на парче“.

— Мисля, че няма да направиш добре, ако постъпиш така. Това би означавало посегателство на американски гражданин. Може да изпратим войници, както преди няколко години, когато гониха Панчо в планините — обадих се аз.

Пабло се разсмя.

— Тръгвам вече.

Той се пресегна и хвана ръката на Мира в огромната си лапа. Тя се извъртя.

— Махни си мръсната лапа! За какъв се мислиш? Не можеш да ме уплашиш, тлъст кренвирш такъв! — избухна Мира.

Пабло се залюля от смях.

— Какъв темперамент — възкликна той и я удари през лицето с опакото на ръката си. Мира и столът, върху който седеше, се прекатуриха и тя се просна на земята.

Двамата мексиканци, които до този момент стояха в сянката, извадиха револверите си и пристъпиха напред.

— Не мърдай — ми каза единият.

Другият заплаши Ансел и Богъл, които седяха втрещени след падането на Мира.

Усетих, че ми причернява пред очите и без да обръщам внимание на човека с револвера, се надвесих над Мира. Пабло ме удари отзад по врата с каната за вино. То се разля и опръска блузата на Мира. Изведнъж се оказах на четири крака, а в главата ми сякаш експлодираха огнени, бели светлини. Някъде отдалече дочух смеха на Пабло. После главата ми се избистри и аз скочих на крака.

Мира се бе вкопчила в мен.

— Ранен ли си? — попита с тревога тя.

Преди да успея да отговоря, Пабло се пресегна и я сграбчи.

— Остави го, зайчето ми — каза той и я притегли към себе си. — Когато съм тук, цялото ти внимание трябва да е върху мен.

Мира пое рязко въздух, направи бързо движение и заби юмрука си в средата на лицето му. Единият от мексиканците я ритна и тя се просна върху дървения под на верандата с трясък, който изкара въздуха от гърдите ѝ. Пабло се изправи на крака, съскайки като змия. Ивицата одрана кожа встрани от дебелия му нос, показваше мястото, където го беше ударила Мира.

— Давай, Сам — изкрещях силно аз и двамата се хвърлихме в атака.

С рев Богъл метна масата върху по-близкия от двамата мъже, онзи, който го държеше на мушка. Револверът изгърмя и гилзата изора дълбока бразда в масата. Аз се метнах върху другия мъж, който беше ритнал Мира и преди той да успее да възвърне равновесието си, двамата се прекатурихме и почти се стоварихме отгоре ѝ. Ансел се спотайваше в един безопасен ъгъл и по-късно ни каза, че било чудесен пердах.

Докато се опитвах да накарам моя гризер да не мърда, Пабло се надигна чевръсто от стола си и като се кискаше неудържимо, закрепя към мексиканците на площада.

— Хайде, те искат да се бием.

Сам беше приключил с единия от мъжете. Така както го беше сграбчил през кръста, той го запрати в средата на приближаващата група. Аз хванах моя човек за косите и ударих главата му в дъските. Тя изглежда беше мека, защото той угасна моментално. Изправих се и чух вика на Мира. Мексиканците се изсипаха на верандата.

Пабло сграбчи Мира и въпреки че тя продължаваше го удря, драскайки като дива котка, той я държеше без усилие. Дори не стана от

стола си. Стискаше в огромната си лапа двете ѝ китки, като извиваше и мачкаше пръстите ѝ. Пребледняла като фурия, Мира се мъчеше да се отскубне от него и го блъскаше диво. Внезапно той я дръпна към себе си, като се хилеше възбудено. С рязко движение, сякаш изстреляна от оръдие, тя се опря в него. Със свободната си ръка Пабло я сграбчи за косите и задърпа главата ѝ назад, докато Док си помисли, че ще ѝ счупи врата.

— Ако ушите ти бяха по-дълги, зайче, щях да ти ги откъсна — каза той, като се хилеше. — Застани на колене.

И той я бутна със сила на дъските.

От купчината мъже внезапно изскочи Богъл. Приличаше на мечка, нападната от вълци. От години не се беше бил така. С трима мъже, увиснали на краката му, и един гризър на гърба, той се огледа наоколо, търсейки Мира. Когато видя какво прави Пабло с нея, Богъл нададе гневен вик. Той се наведе и посегна към мъжете, уловили го за краката. Огромните му юмруци се стовариха върху извърнатите им нагоре лица. Гризерът на гърба му удвои усилията си. Той го удряше, драскаше и боксираше, но Сам дори не забелязваше. След като освободи краката си и изрита мъжете, той се нахвърли върху Пабло. Малкият гризер на гърба му вдигна ръце и го заудря с юмруци. Богъл изрева като ранен бик. Едната му ръка се пресегна и се затвори върху лицето на мексиканеца. Дебелите му пръсти започнаха да стискат. Гризерът се вкопчи в стоманената хватка, но Богъл рязко го метна настрани. Той се стовари върху парапета на верандата и остана неподвижен.

През това време аз се намирах под купчина мексиканци. Един от тях ми нанесе силен удар под брадата и аз загубих съзнание.

Мексиканците се изправиха с труд и се втурнаха към Богъл, но не бяха достатъчно бързи.

Пабло намираше всичко това за изключително забавно и вълнуващо. Той избягна първата атака на Сам и когато онзи го нападна отново, сграбчи Мира за блузата. Като държеше глезените ѝ с другата си ръка, той я стовари като бухалка върху него.

— Хванете го, кучета — извика Пабло и посочи Богъл на мъжете.

Мексиканците се нахвърлиха отгоре му. Пабло подскачаше около боричкащата се купчина от тела, като се смееше, докато от очите му

потекоха сълзи. Той видя някакъв крак, сграбчи го и започна да го тегли. Издърпа Мира всред мелето от ритаци се, летящи на всички посоки крайници. За да я извади обаче, трябваше да отстрани двама мексиканци. Направи го, като ги хвана за косите, един по един и ги изхвърли като малки котенца. Мира беше ни жива ни умряла. Пабло я остави на пода, върна се при биещите се мъже и започна да си пробива път към Богъл.

Мексиканците се изправиха на крака и се измъкнаха. Пабло побутна Мира с крак.

— Този път почти ти одраха кожата, зайче. Ха-ха! Какво преживяване само! Каква вечер! Какъв прекрасен пердах!

Внезапно той се наведе, сграбчи Мира за блузата и я изправи на крака. Стиснал я здраво, Пабло мина през верандата, вдигна един стол и седна на него. Всяко желание за бой бе напуснало Мира. Пабло я сложи на коленете си и тя остана да седи там напълно отпусната, с клюмнала глава и коси, паднали върху лицето ѝ.

Мексиканците се скупчиха в горната част на стълбището, шепнейки възбудено помежду си. Двамата с Богъл продължавахме да броим звездите, а Ансел се спотайваше в своя ъгъл с надежда да не го забележат.

Внезапно Мира започна да се съпротивлява отново.

— Пусни ме, дебела гадино — каза тя, като дишаше тежко.

Пабло се ухили.

— Веднага, зайче — отговори той и я постави на краката ѝ.

Щом остана без подпора, краката ѝ се подгънаха и тя едва не падна. Пабло я подхвана.

— Хайде, хайде, къде е силата ти? — раздрусва я той.

С усилие Мира го отблъсна и се дотътри до мен. Когато ме приближи, аз започнах да се изправлям. Виждах я като в мъгла.

— Как си? — попитах със слаб глас, когато тя коленичи до мен. — Победихме ли, или ще започваме отново?

— Загубихме, дръвнико — отговори свирепо Мира. — Какво мислиш да правим сега?

Огледах се наоколо и забелязах групата мексиканци, застанали на стъпалата, преграждайки пътя ни за бягство. Погледнах тъжно към Богъл, който се раздвижи, и после към Пабло.

— Щом си поема дъх, ще започнем да се бием отново, но сигурно ще изгубим. През това време бягай към гората. Добереш ли се до нея, ще можеш да се скриеш от тях. Разбра ли?

— Нима мислиш, че ще избягам сама? — попита разгневена Мира. — Всички сме заедно в кюпа.

— Прекрасно заключително слово — казах, като си помислих, че е много мило от нейна страна. — Ще се измъкнеш и няма да се правиш на малка глупачка. Животът ти ще стане ад, ако започнат. Освен това, кой мислиш, че ще плати петдесет хиляди долара за теб.

— Така значи, дърво такова — рече гневно Мира. — Няма ли да платиш тези пари за мен?

— Внимавай зад теб — извиках и се опитах да се изправа на крака.

Загубил търпение, Пабло идваше към нас със скоростта на експресен влак. Той сграбчи Мира, преди тя да успее да мръдне.

— Край на приказките — каза той, като я раздруса. — Тръгваме!

— Махай си ръцете от мен! — кресна побесняла от гняв Мира. — Чу ли ме? Скрый се в кожата си, тлъст кренвирш такъв!

Тогава стана нещо невероятно. Внезапно се появи облак бял пушек, който обхвана Пабло и когато димът се разсея, него го нямаше. Наблюдавах през цялото време. Пабло не беше избягал в къщата, нито се беше скрил в сенките, просто се беше разтворил в пушека. Бе най-ужасяващото нещо, което съм виждал някога.

Мира отскочи със слаб вик, завъртя се на пети и побягна към мен. Държах я здраво, докато облакът се разсея в тъмнината.

Трябваше да видите онези мексиканци. Те ни хвърлиха един поглед и се втурнаха към конете си. Какво бягство беше само! В лудата си паника да напуснат по-бързо верандата, по-едрите тъпчеха по-дребните. След пет минути и мексиканците, и конете им бяха извън Оризаба. Площадът опустя.

— Какво беше това? — попитах аз, като притисках силно Мира.

Независимо от уплахата, харесваше ми да я притискам до себе си. Тя беше от момичетата, създадени да бъдат притискани, и аз го правех прекрасно.

— Какво стана? — добавих аз.

Естествено, и Богъл беше видял всичко.

— Не мога да издържам повече — изстена той, удрайки с юмрук по пода. — Първо тя лети във въздуха, а сега той изчезва сред пушек. Казвам ви, не мога да издържам вече. Ставам ку-ку! Махнете ме оттук. Искам да си отида у дома!

— Тишина! — извика Ансел, появявайки се от ъгъла. — Спри да вдигаш шум!

Той се приближи до нас с Мира и каза с тих глас:

— Видях всичко. Сега повярвахте ли в магиите? Той просто изчезна в пушека. И двамата го видяхте, нали?

Ансел погледна въпросително към Мира.

— Как го направи?

Мира потрепери.

— Направила съм го? Нали не се опитваш да ми прикачиш това? — попита тя.

— Естествено, че ти го направи — отговори рязко Ансел. — Подозрях нещо, когато Сам каза, че те е видял да летиш. Ти си станала една от посветените в Нагейл, не разбираш ли? Куинтъл ти е предал тайните си, без да знаеш и сега ти владееш мощта на Нагейл.

С разширени от ужас очи Мира се отдръпна от него.

— Не вярвам! — извика тя.

После се обърна към мен.

— Кажи му, че е луд! Не искам да повярвам в това!

— Тогавя какво стана с Пабло? — настоя Ансел. — Мъже не изчезват просто така, в дима.

— Може да се е скрил някъде — казах аз, като се огледах, макар да знаех, че само си губя времето.

Изведнъж видях на земята нещо и пристъпих напред.

— Какво е това? — възкликнах аз.

Под масата лежеше най-дългият и апетитен кренвирш, който бях виждал. Вдигнах го и попитах:

— Откъде, по дяволите, се появи това?

Мира му хвърли един поглед, изстена и припадна в краката ми.

Ансел се вкопчи в ръката ми.

— Не я ли чу какво каза? — изрече той с мъка, сочейки кренвирша с треперещ пръст. — Това е Пабло. Онова, което е останало от него.

Изпуснах кренвирша на земята, сякаш ме беше ухапал.

— Аз ли се побърквам, или ти? — попитах.

— Тя му каза да се скрие в обвивката си на кренвирш, — изкрещя пронизително Ансел, с изцъклени от ужас очи. — Тя може да го направи!

— Ти си луд! — казах аз, отстъпвайки назад. — Такива неща не стават.

Богъл се приближи несигурно и зяпна Ансел.

— Какво си се разкрещял, дявол да го вземе? — попита той.

После погледна надолу към Мира и добави:

— Какво си мисли, че прави тя?

Прехвърлих вниманието си от кренвирша на Мира.

— Ще я внеса вътре — казах аз, вдигнах я и я занесох в стаята.

Когато я сложих на дивана, повиках Док.

— Ела да ми помогнеш.

Ансел влезе пребледнял и треперещ.

— Не мога да повярвам! Това е най-фантастичното...

— О-о, затвори си устата! — казах грубо. — Ще имаме достатъчно време за приказки, след като се погрижим за нея. Независимо от всичко, бяхме дяволски натясно, преди да се случи това. Би трябвало да сме ѝ благодарни.

Мина известно време, преди Мира да се свести. Най-сетне тя отвори очи и премигна нещастно към мен.

— Сънувах ужасен сън — рече тя сънено. — Толкова ужасен сън.

— Всичко е наред — казах ѝ успокояващо. — Спи. Аз съм до теб и няма от какво да се страхуваш.

Тя ми се усмихна и затвори отново очи, заспивайки почти мигновено.

Влезе Богъл и ни попита как е тя.

— Добре — отговорих кратко. — Какво направи с кренвирша? Искам да го донесеш тук.

— Дадох го на кучето на съдържателя — отговори с безразличие Богъл. — Добро куче е и му бях обещал нещо...

— Дал си го на кучето? — извиках аз, като го сграбчих за ръката.

— Защо не? — премина в настъпление Богъл. — Или мислиш, че е прекалено хубав за едно куче?

— Слушай, дебело нищожество — възкликнах аз. — Това не беше кренвирш. Това беше Пабло.

Очите на Богъл се отвориха широко.

— Какво е било? — попита той, потрепервайки.

— Този кренвирш изобщо не беше кренвирш. Това бе Пабло, превърнат в кренвирш — обясних му аз, като се мъчех да не повишавам тон.

— Кренвиршът не е бил кренвирш, а Пабло? — повтори замаяно Богъл. — Така ли каза?

— Да, дебели глупако!

— Така значи? На мен със сигурност ми приличаше на кренвирш.

— Хич не ме е грижа, на какво ти е приличал! Това беше Пабло, превърнат в кренвирш.

— Превърнат в кренвирш? — Очите на Богъл гледаха уплашено. — Разбирам.

— Не, нищо не разбираш — казах сурово. — Къде е кучето? Каж ми и няма да се караме.

— Ще направиш добре да прегледаш този човек, Док — каза Богъл на Ансел. — Нещо не е наред с главата му.

— Опитай се да разбереш — обади се и Ансел. — Мира превърна Пабло в кренвирш.

В очите на Богъл се появи ужас.

— И ти ли? — прошепна той, отстъпвайки назад. — Не мислите ли, че трябва да седнете, момчета, или нещо друго?...

— Казах ти, че Пабло е в този кренвирш! — рече рязко Ансел. — Трябва да го донесеш веднага.

Богъл потрепери.

— Възможно е и аз да полудявам — рече той хрипливо. — Не вие двамата, а аз. Може да ми се причуват гласове.

— Какви глупости брътвиш? — нахвърлих се върху него.

— Някой непрекъснато ми повтаря, че Пабло е кренвирш — изплака Богъл. — Аз съм луд! Знаех си, че ще полудея и, за Бога, ето че наистина стана!

— Казвам ти, Пабло беше превърнат в кренвирш — изсъска Ансел, като приближи плътно лицето си до неговото. — А сега ще направиш ли нещо по въпроса, безполезен, хленчещ глупако!

Богъл затвори очи и седна изправено на пода.

— Ще бъде много тъжен ден за старата ми майка — промърмори на себе си той. — Не бих искал да съм този, който ще ѝ каже, че нейният единствен син се е побъркал.

И Сам легна по гръб и започна да хленчи.

— Да вървим, Док. Ще трябва сами да намерим кучето — казах аз.

Не трябваше да отиваме далеч. Отвън, на верандата, лежеше изключително голямо овчарско куче. Когато излязохме, то погледна нагоре със скучаещ, преситен поглед. Нямаше и следа от кренвирш. Докато стояхме и се оглеждахме, кучето затвори доволно очи и се облиза.

— То е изяло Пабло — казах с ужасен глас. — Това е нещо, което не бих пожелал и на най-големия си враг.

Док свали шапка и наведе глава.

Внезапно ми хрумна една мисъл, която ме изпълни с тревога. Сграбчих ръката на Ансел и казах задъхано:

— Док! Разбираш ли какво означава това? Тя има власт над всички ни. Няма да можем да си отворим устата.

Док сложи отново шапката си и примигна срещу мен.

— Какво искаш да кажеш? — рече недоумяващо той.

— Не виждаш ли какво може да направи, ако реши, че някой от нас не ѝ харесва?

Погледнах крадешком през рамо. После наведох лице към неговото и прошепнах:

— Би могла дори да те превърне в баница с месо и да ми даде да те изям на закуска.

Док припадна в ръцете ми.

ГЛАВА ОСМА

Когато на следващата сутрин се събудих, слънчевите лъчи се процеждаха през зелените завеси. От двора долиташе напевното бърборене на мексиканските келнери, които приготвяха закуската. Погледнах часовника си. Показваше 6.40. Нямахме смисъл да заспивам отново, затова се присегнах и взех табакерата си. После се подпрях на тесния, твърд креват и се отдадох на размишления. Щом един път започнах, дадох си сметка колко много са нещата, за които трябва да помисля. Беше ужасяващо.

За двадесет и четири часа целият сценарий бе абсолютно променен и аз се оказах съвсем неподготвен. При планирането на вестникарска кампания, един модерен журналист не може да взима под внимание никакви си чудеса. Но когато е изправен пред чудо, както беше с мен, трябва да направи точно това. Историята с похитената блондинка остана в миналото. Новината за първа страница беше блондинката, която може да прави чудеса. Но как щеше да реагира Медокс на това? Помислих унило, че ще ме уволни, преди да мога да му направя каквато и да е демонстрация. От друга страна, естествено, бих могъл да убедя Мира да го сплаши малко, така че да ме върне на работа.

Как стояха нещата с Мира? Не можех да си представя, че аз или Ансел сме в състояние да я убедим в каквото и да е против нейната воля. Във всеки случай трябваше да внимавам през цялото време, за да не я ядосам. Щеше да е трудно. С нея и досега не беше лесно, но с мощта, която притежаваше сега, щеше да бъде същинска напасть.

Изби ме студена пот, като си помислих за Пабло. Историята му никога нямаше да види бял свят. Не съществуваха доказателства и никой нямаше да повярва. Само да намекнех на Медокс какво се беше случило, и той щеше да ме изпрати в лудница. Не бих го обвинявал за това. Така че трябваше да се откажа от епизода с Пабло.

Също така трябваше да се намери нов подход към версията за отвличането. Как да се направи така, че и Медокс, и Мира да бъдат

щастливи едновременно. Не беше просто. Нещата се усложняваха заради наградата от двадесет и пет хиляди долара. Със съжаление констатирах, че аз едва ли ще получа нещо от нея. Доколкото познавах Мира, бях сигурен, че тя ще вземе всичко. Знаех, че няма да оспорвам. Какво са двадесет и пет хиляди пред възможността да бъдеш превърнат в хамбургер или пилешка кълка? Прекарах пръсти през косата си. Свят ми се завиваше от подобни мисли. За момент ми мина през главата да стана, тихичко да си събера багажа и да се измъкна към Мексико Сити. Щях да загубя работата си, но поне щях да се отърва от тази бъркотия. Идеята бе много изкусителна.

Чу се леко потропване на вратата и вътре влезе Мира. Беше облечена в оранжева пижама и аленочервен халат. Както седеше огряна от меката светлина, със снопчета слънчеви зайчета в косите, си помислих, че тя е най-хубавото нещо, което бях виждал от доста време насам. Мира затвори внимателно вратата и се облегна на нея. Погледнахме се, сякаш се срещаме за първи път и аз осъзнах, че чувствата ми към нея са се променили. Преди тя беше субект, за когото пишех. Но сега, като гледах огромните ѝ, сериозни очи, слънцето в косите ѝ и начина, по който държеше главата си, усетих трепет в сърцето си. Днес, когато всичко вече е минало и се връщам в спомените си назад, си мисля, че именно в този момент се влюбих истински в нея.

— Уплашена съм — промълви тя. — Нещо става с мен.

Исправих се на лакти.

— Ела тук — казах. — Какво се е случило?

Не ми харесваше объркания израз в очите ѝ. Беше изгубила голяма част от самочувствието си.

— Не зная — отговори тя, като седна на края на леглото. — Чувствам... О-о, сигурно ще си помислиш, че съм луда.

— Няма — уверих я аз, като посегнах за цигара, като подадох и на нея една.

Известно време мълчахме. Облаче дим се носеше в слънчевата светлина и отвън се чуваше бърборенето на келнерите. После тя попита:

— Случилото се миналата вечер не беше сън, нали?

Поклатих отрицателно глава.

— Не.

— Надявах се, че е било. Иска ми се всичко да е сън, толкова е страшно.

— Не мога да те уверявам, че няма нищо страшно във всичко това — рекох аз. — Онова, което мога да кажа е, че съжалявам заедно те забъркахме в тази каша.

— Опитвах се да си спомня какво е станало — продължи тя. — Комбинирах отделни отрязъци, но все още нищо смислено не се получава. Спомням си по-ясно стария индианец и как двамата седяхме в малката колиба. Не говорехме, четяхме мислите си. Беше ужасно. Не можех да го лъжа, разбираш ли? Не е като да говориш. Просто не биваше да мисля за нищо, когато усетех, че той узнава прекалено много за мен. Все още не зная доколко съм успяла. Дълго време си говорехме чрез мислите си. Разказа ми много неща, зная го, но не мога да си ги спомня. Даде ми да пия някаква ужасна течност и когато я изгълтах, видях от ъгъла на колибата да се издига черен дим. Беше много страшно. Нямахме огън или нещо подобно, само черният дим, от който се образува някаква сянка. Тогава си помислих, че е сянката на жена, но в колибата беше тъмно и не можех да съм сигурна. През цялото време, докато си говорехме, сянката стоеше там, полюшвайки се до мен.

Запалих нова цигара. Усещах, че няма какво да кажа, затова просто лежах и слушах.

— Сянката беше зад Пабло, точно преди да се случи онова вчера — потрепери тя. — Страхувам се дори да помисля за каквото и да е, да не би да стане нещо.

— Не мисли за това, дете — казах аз, като се протегнах и я дръпнах към себе си. Обгърнах я с ръка, а тя облегна глава на рамото ми. Харесвах мириса на косата и близо до лицето си.

— Но има още нещо — продължи тя със слаб глас.

Чудех се какво още можеше да последва.

— Разкажи ми — помолих я аз.

— Не мисля, че ще разбереш — отговори с неохота тя. — Аз самата не го разбирам. Миналата вечер, когато си легнах, с мен се случи нещо. Струва ми се, че видях някакъв неясен силует да се надига от леглото ми и да излиза от стаята. Той... той сякаш се отдели от мен. Приличаше на мен и когато си отиде, се почувствах другояче.

— Сънувала си — казах ѝ аз, като я потупах по рамото. — Толкова неща ти се случиха, че е естествено да имаш кошмари.

— Но аз се чувствах другояче — повтори тя. — О, Рос, какво става с мен?

— Как така другояче? — попитах аз, като се обърнах така, че да виждам разтревожените ѝ очи. — Не се паникьосвай, дете. Какво искаш да кажеш с това другояче?

— О, по-лека, по-щастлива — сякаш са измили душата ми и съм станала по-чиста, О-о, не знаая как да ти го обясня.

— Е, ако се чувстваш по-щастлива, защо се тревожиш? — успокоих я аз и я целунах.

Тя се отдръпна бързо.

— Ако не ме слушаш внимателно, ще си отида — рече сурово.

— Но аз те слушам — казах с устни до косата ѝ.

Тя се отдалечи.

— Не е вярно — възрази тя. — Искам всичко това да не беше се случвало.

— Почакай да вземеш наградата — казах аз. — Тогава ще мислиш по друг начин.

— Но аз не я искам — отвърна настойчиво тя. — Това е още нещо, което не разбирам. Вчера бях бясна заради теб, но сега — е, просто не я искам. Мога да се оправя и без нея и после, не е честно наистина...

Това ме шокира. Нещо се беше случило с нея.

— Не е честно? — повторих глупаво. — Що за идея?

— Знаеш го толкова добре, колкото и аз — рече нетърпеливо тя. — Аз не съм била спасявана и ти нямаш право да искаш тази награда.

— Това е прекалено за мен — казах и легнах назад. — И да го чуя от теб, страхотно е!

Точно тогава Богъл отвори вратата на верандата и пъкна главата си вътре.

— Не ми обръщайте внимание, ако сте заети — рече той и погледна мечтателно към Мира. — Не искам да съм сам тази сутрин.

— Влез, Сам — поканих го аз с уморен вид. — Ако имаш приятели, доведи и тях. Винаги мисля по-добре, когато стаята е пълна с хора.

— Само двамата с Уиски сме — отговори Богъл, влизайки вътре, следван от овчарското куче. — Уиски се привърза към мен.

Двамата с Мира гледахме смутени кучето. То някак разсеяно тракна със зъби и легна до кревата. Погледна ни със сънливо високомерие и сложи глава върху обувката на Богъл.

— Уиски? — повторих аз. — Това ли е името му?

— Аз го кръстих така — отговори Богъл. — Изглежда на него му харесва, а и за мен ще бъде трудно да забравя такова име. Хубаво куче е, нали?

— Не зная — казах аз, изпитвайки неясни чувства. — Сигурно е така. Не мога да забравя, че то изяде Пабло. Това много ме потиска.

Богъл се усмихна с насмешка.

— Изяло Пабло? Ти си ку-ку! То изяде един кренвирш. Вие двамата с Док трябва да си продухате ушите!

Помислих си, че ако това бе достатъчно, всичко щеше да е абсурдно просто.

— Няма значение, Сам. Не си само ти, дето не вярва — казах аз.

Докато говорех, Уиски се обърна по гръб и прибра краката си до гърдите като рак. Опашката му се изправи и той заспа.

Мира рече тихо:

— Не ми харесва позата на това куче. Има нещо неестествено.

— Не бих казал — отговорих аз, като придърпах завивката по високо. — Но действа малко потискащо, ако това е, което искаш да кажеш.

Богъл раздалечи краката на Уиски внимателно и го обърна настрани.

— Отпусни се, приятел, не можеш да си почиваш така — рече му той.

Уиски отвори едното си око и го погледна. После се обърна по гръб и отново сви крака.

— Дявол да го вземе, виждали ли сте някога такова куче? — възкликна Богъл и се засуети да изправя краката му.

Предполагам, че Уиски бе решил да не допуска подобна намеса. Той отвори рязко едното си око и погледна с хладен поглед ръцете на Богъл. После протегна носа си напред, тракна зъби със звук, наподобяващ капан за мишки. Сигурно Богъл е помислил, че ръката му е отишла. Не смееше да погледне. Седна на земята, като дишаше

тежко, докато го уверих, че Уиски се е разминал на една осма от инча с ръката му. Тогава той се оттегли в далечния край на стаята, седна на един стол и загледа намръщен кучето.

— Слушай — казах му аз. — Недей да ме мислиш за необщителен. Напротив. Винаги съм бил дружелюбен. Аз съм човекът, на когото винаги се смеят, когато седне на пианото. Но точно в този момент нервите ми вече са опънати до краен предел и искам двамата с Уиски да излезете и да се разходите. Няма нужда да се отдалечавате, мога дори да ви виждам от разстояние, но не издържам повече тежкото ти дишане и трогателния вид на това куче. Така че мърдайте... и двамата?

— Всеки път, като си отвориш устата, сякаш пишеш книга — каза Богъл. — Чакам Ансел. Той ще дойде да си поговорите. Освен това, поръчах да донесат закуската горе. Взел си най-хубавата стая, нали?

— Добре, съкровище, виждаш какво е положението — обърнах се аз към Мира. — Ще трябва да отложим разговора си. Не мога да се съсредоточа, докато Уиски е с нас.

Тя стана от леглото и се протегна.

— Не мисля, че бихме стигнали до нещо — рече малко уморено тя. — Страхувам се, че приказките няма да ми помогнат.

— Закуска ли си поръчал? — попитах Богъл.

— Да — отвърна той и лицето му светна. — Яйца, плодове и кафе. Миналата вечер не ядох много. Имаше толкова приказки, викове и хора, които припадаха.

— Не искаш ли да покриеш Уиски? — попитах аз. — Наистина ми ходи по нервите.

— Може би не му е добре — каза Богъл и погледна с недоумение кучето.

— С Пабло в корема, не бих се учудил.

Уиски се изгърколи на едната си страна и ме погледна. Имаше нещо изненадващо човешко в израза на очите му.

— Съвсем прав си, стари приятелю — обади се той с дълбок, гърлест глас. — Лежи като камък в стомаха ми.

— Ето на — казах на Сам. — Знаех си, че не може да бъде добре.

После стиснах възглавницата и погледнах кучето с ужас.

Мира потисна вика си и застина вкаменена, но Богъл не се трогна особено.

— Знаеш ли, прозвуча почти така, сякаш това куче говори — казах аз малко възбудено.

— Разбира се — отговори Сам. — Какво от това? Половината нощ ми е говорило.

— Какво от това? — повторих изумен — Чувал ли си някога преди куче да говори?

— Е, не съм, но в тази страна всичко е възможно, нали? Искам да кажа, щом един папагал може да говори, защо да не може и едно мексиканско куче? Така бих го обяснил.

Изведнъж той забеляза напрегнатото ми изражение и в очите му се появи страх.

— Това не е възможно, нали? Кучетата не говорят? Това искаш да ми кажеш? Още едно от онези странни неща... летящи жени... изчезващи мъже... сега пък говорещи кучета?

— Да, нещо такова.

— Господи! И аз му говорих половината нощ!

Треперещ, Богъл се сви навътре в стола си и вдигна ръка да се защити.

— И много глупости надрънка — отсече кучето. — Между всички неграмотни, сквернословни, абсолютни тъпаци, които е трябвало да слушам, ти печелиш кокала.

Мира се обади с тих глас:

— Мисля да си тръгна. Нещо нямам настроение за закуска.

— За Бога, стой си на мястото — каза раздразнено Уиски. — Толкова гюрултия имаше в този хотел, че направиха живота ми кучешки.

— Да не би да е някой, който практикува вентрилоквизъм? — попитах с надежда, като чувствах, че всеки момент ще побягна в пустинята и доста време ще продължа да бягам. — Може би някой си прави майтап с нас?

Уиски се прозина. Имаше най-смайващата колекция от зъби, която бях виждал.

— Да се подобри постижението на майка ти ще бъде трудна задача — констатира той. — Не е нужно да се държиш като глупак, само защото се е случило така, че говоря вашия ужасен език.

— Слушай, приятелю — казах нервно. — Имаш ли нещо против да излезеш? Не че не те харесвам, но за тази сутрин ми стига. Ще се върнеш по-късно. Може би вече ще съм свикнал с идеята.

Уиски разтърси тялото си.

— В интерес на истината имам да върша нещо много важно — каза той, като се изправи на крака. — Освен това, време е вече и за собствената ми закуска.

Той се отправи към вратата. Ноктите му потропваха по излъскания под.

— Трябва да видя едно куче във връзка с един човек, ако ми простите за изтърканата фраза.

И Уиски излезе на верандата и се изгуби от погледа ни.

Настъпи продължителна тишина, докато успеем да се опомним.

— Същински кошмар, нали? — казах накрая. — Може би ще се събудим след малко и добре ще се посмеем.

— Не е — рече Богъл, избърсвайки лице с носната си кърпа. — Не бих се смял на това, дори и да беше сън.

— Предпочитам изчезващ мъж и летяща жена пред говорещо куче — казах, размишлявайки. — Мислите ли, че ще се отървем от него, ако си стегнем багажа и се измъкнем?

— Това куче иска да е с мен — рече тъжно Богъл. — Поне така ми каза миналата нощ.

— Тогава мисля, че ще е по-добре да го отведеш със себе си и да ни оставиш да скърбим за теб — намеси се Мира. — Не виждам защо трябва всички да полудяваме.

Влезе Док Ансел. Изглеждаше малко изморен, но в очите му искреше желание за битки.

— Значи сте тук — каза той. — Закуската ще пристигне всеки момент. Цяла сутрин искам да говоря с вас, трябва да обмислим действията си.

— Чу ли за говорещото куче? — попитах го аз.

Ансел седна.

— Какво куче?

— Кучето, което изяде Пабло — отговорих аз. — То се е сприятелило със Самюел.

— Много добре — Ансел ме погледна строго. — Няма нищо похубаво от това да имаш за компания едно добро куче. Надявам се, че не

си против?

— Не, не, няма такава неща, но кучето говори. Току-що беше тук. Дори пусна малка шега, че ще отиде да види някакво куче във връзка с някакъв мъж. Ексцентрично същество и трака със зъби.

Ансел ме погледна внимателно.

— Говори — рече той. — Какво значи... говори?

— Точно това, че говори — отвърнах аз, като се протегнах и се настанях по-удобно. — Помислих си, че може да имаш някакво обяснение. Искане ми се да го беше чул. В момента съм абсолютно изтощен.

— Разбирам — каза замислено Ансел. — Може и да го чуя. В действителност, съвсем не съм изненадан. Обмислих всичко и стигнах до заключението, че не бива да се изненадваме от нищо. Виждате ли, около Мира е съсредоточена цялата мощ на Нагейл. Възможно е да започнат да се случват най-невероятни неща.

Усмяхнах се.

— О-о, значи Мира е на дъното на всичко.

— Разбира се — отговори Док. — Никой от вас не вярваше, когато ви говорех за мощта на Нагейл. Е, сега се убеждавате сами. Голямо постижение би било да се опиташ да я контролираш и точно за това искам да поговоря с Мира.

В стаята влезе малко мексиканско момиче с табла в ръце и я постави на масата до леглото ми. Беше такова облекчение да видиш някой, който изглежда съвсем нормално и в чиито очи не се таи страх.

Когато мексиканчето си излезе и Мира сипа кафето, Ансел заговори:

— Слушай, момиче, аз съм съвсем убеден, че ти имаш неограничена мощ. Защо не искаш да повярваш в това. Трябва да го приемеш. Вместо да оставяш тези сили да те контролират, по-добре е ти да вземеш връх над тях. Знам това-онова за този бизнес. Изучавал съм го и зная, че ти можеш да правиш тези неща, само ако си в подходящо душевно състояние. Както си в момента, например, слаба и разтревожена, никога няма да можеш да накараш тези сили да действат. Миналата вечер, обаче, когато пристигнаха бандитите, ти бе уплашена и без да го съзнаваш, се намираще в подходяща форма. Твоите възможности нямат граници. Мисля, че не бива да пропиляваш таланта си.

Мира остави чашата на масата и с внезапна решителност заяви:

— Онова, което искам, е да се върна към нормалния живот, а най-голямото ми желание е за малко мир и спокойствие.

Ансел въздъхна.

— Разочароващо — измърмори почти на себе си той. — Ти изглежда не разбираш, че със силата, която притежаваш, можеш да станеш господарка на света. Нямах ли амбиции?

— Не от такъв характер, благодаря — отговори кратко Мира. — Безполезно е да говорим повече. Просто няма да се занимавам с това.

— Мисля, че има право — обадох се аз. — Подобни неща трудно се издържат. Колко дълго може да продължи действието на тези сили?

Ансел замислено се почеса по ухото.

— Не съм много сигурен — отвърна той. — Нагейл винаги започва ритуалите си в началото на пълнолуние. Възможно е луната да влияе по някакъв начин на тази сила. Ако е така, в края на месеца Мира трябва да се върне към нормалното си съществуване. Защо да не се възползуваме? Няма да трае дълго. След смъртта на Куинтъл, тя никога повече няма да може да придобие такава мощ.

— Мисля през следващата седмица да внимавам за действията си — рече твърдо Мира. — Ще бъда много щастлива, ако изкарам без повече произшествия това време.

Ансел вдигна ръка с гримаса на отвращение.

— А какво ще стане с моето лекарство против змийско ухапване? — попита той. — Нима ще остана без нищо?

— Съжалявам, Док, но не искам да имам нищо общо с тази работа — отговори Мира. — За теб тези неща може да са много хубави, но...

— Не можеш ли да направиш нещо? — обърна се към мен за помощ Ансел.

Аз вече налягах мозък.

— Не мисля — отвърнах накрая. — Знаеш ли, че тя вече не се интересува от наградата?

— Какво? — възкликна Богъл и седна изправен в стола. — А ние какво ще правим? Не влизаме ли в сметката?

— Всичко е в твои ръце, Мира — казах аз, като я погледнах.

— Не разбирате ли, че не можем да искаме тази награда — отговори тя. — Нямаме право.

— Няма да е честно — казах, хилейки се на Богъл.

— Няма да е какво? — изръмжа той със зачервено лице. — Какво значи това... някаква шега?

— Страхувам се, че тази нощ, нашата Мира е станала честна — отвърнах аз. — Едно момиче трябва да има съвест, нали знаете.

— Да? — измуча Богъл. — Да ви кажа ли нещо? Тя се опитва да ни изпързала!

— Може да си мислите каквото щете, но не мога да променя нищо — заяви спокойно Мира. — Искам да се оттегля някъде на спокойствие и да изчакам края на месеца.

Помислих си за популярността, която изпусках. Представих си и Медокс. Никой нямаше да го е грижа, какво ще ме сполети, ако не успея да отведа това момиче обратно в Ню Йорк.

— Да не бързаме толкова — предложих аз. — Вие двамата излезте, искам да поговоря с нея.

— Няма за какво. Вече съм решила — каза твърдо Мира и тръгна към вратата, като подхвърли през рамо: — Решението ми е твърдо, Рос.

Когато я отвори, в стаята моментално нахълта мексиканското момиченце. То държеше в ръце телеграма, която ми подаде. Взех я и го отпратих. То изглеждаше доволно, че си отива.

Обърнах се към Мира:

— Почакай да я прочета, може да е нещо важно.

— Побързай — каза тя, като застана до вратата. — Искам да се преоблека.

Гледах изумен телеграмата. Беше от Пол Джудън.

„Медокс телеграфира момичето намерено стоп Къде се мотаеш стоп Бащата на момичето иска наградата стоп Медокс те обича стоп Джудън.“

— Ще припадна — казах и подадох телеграмата на Мира.

Богъл и Ансел се скупчиха зад нея и започнаха да четат през рамото ѝ. Настъпи кратка пауза, след която всички заговориха едновременно.

— Какво означава това? — Попита Мира. — Да не си измислил пак нещо?

— Не се горещи — отговорих бързо. — И аз знам толкова, колкото и ти.

— Да? — рече Богъл и дръпна Мира към себе си. — Значи не искаш парите, а? Малка, двулична уличница! Как, по дяволите, успя да го направиш?

— Не ставай глупак — казах му аз. — Тя няма нищо общо с тази работа. Баща ѝ се опитва да измами Медокс. Отдалече си личи.

Обърнах се към Мира.

— Що за човек е баща ти?

Тя се поколеба.

— Той... е малко мошеник — отговори тя с неохота. — Но вината не е негова, просто така е роден.

— Струва ми се, че баща ти се опитва да измами Медокс. Какво може да му попречи да пробута друго момиче като своя дъщеря? Сигурно е направил нещо такова, съкровище.

Тя ме погледна внимателно.

— А снимката във вестника? Те ще разберат, че е измама.

— Вероятно е намерил някоя, която да прилича на теб.

— Да, няма да е трудно — подметна Богъл. — Всяка една с прическа като твоята, ще свърши работа.

Това изглежда раздразни Мира.

— Значи не се различавам от останалите, а? — попита гневно тя.

— Само не вдигай пушилка — намеси се бързо Ансел.

Предполагам, че това предизвика някаква асоциация. Не съм сигурен, но като си спомних всичко по-късно, мисля, че трябва да е било така. Мира се издигна нагоре. Зрелището беше потресаващо. Само преди минута тя седеше на леглото и после увисна във въздуха, на около три стъпки над него.

Най-удивена от всички беше самата Мира.

— Виждате ли какво сторихте? — каза разтревожено тя. — Не ме зяпайте, а направете нещо.

Но ние само седяхме и наблюдавахме.

— Мисля, че няма да издържа дълго — стреснах се аз накрая. — Няма ли да се успокоиш, Мира, и да прекратиш тази лудница?

Като се оправи от първия шок, тя протегна ръце към таблата на кревата и се улови за нея. После се закрепил на леглото. Седеше отгоре с лекотата и нестабилността на откъснато глухарче.

— Левитация — констатира Ансел. — Ще премине, ако се успокоиш.

— Много е забавно — каза Мира, като все още изглеждаше леко уплашена. — Има ли някой нещo против, ако опитам пак?

— Не го прави, моля те — помоли я Богъл.

— О, глупости! — отсече Мира. — Защо да не се позабавлявам?

Много внимателно тя се отблъсна от кревата и моментално се издигна във въздуха, както си беше в седнало положение. После изгуби равновесие и се преобърна. Краката ѝ се вирнаха към тавана и Мира увисна на няколко стъпки от пода.

— Помощ! — извика тя. — Какво ще правя сега?

Ансел се притече на помощ и я изправи. След малко балансиране тя успя, както си лежеше, да заплува по въздуха.

— Много е приятно — възкликна. — Но трябва да се стараеш да стоиш изправен. Дръпни ми краката, Док, искам да проверя мога ли да ходя?

— Не мога и не искам да гледам — рече Богъл и затвори очи, стискайки юмруци.

— Млъкни! — сопна му се Ансел, като дръпна краката на Мира надолу и ѝ помогна да се изправи. — Тя се справя много добре.

Мира направи няколко несигурни крачки и успя да прекоси стаята на около метър от пода.

Гледката беше шокираща и аз едва издържах да гледам.

— Мисля, че предпочитам да си легна — каза тя, като вдигна крака и се изтегна.

— Ще те бутна — обади се Док и я засили през стаята. Тя се удари леко в стената. Приличаше на детско балонче. Отблъсна се и се понесе отново към мен. Протегнах се и я дръпнах на леглото.

— Моля те да спреш — казах и аз. — Ще се побъркам.

— Прекрасно е, ти просто ми завиждаш — отговори тя. — Нека да прекося стаята още веднъж само и обещавам да не повтарям повече.

— Щом е толкова важно за теб — съгласих се аз и я бутнах.

Трябва да е било прекалено силно, защото тя прелетя във въздуха и почти блъсна Ансел. С уплашен вик той се хвърли на пода. Мира се удари в стената, рикошира като топка за билиард и изсвистя над Богъл, който се сниши на стола. Изведнъж силата, която я поддържаше, сякаш

изчезна и тя тупна на гърба си с трясък, от който чашите за кафе иззвънтяха.

Ансел се приближи бързо и ѝ помогна да се изправи.

— О-о-о! Няма нищо смешно — каза Мира, куцукайки към леглото.

— Ако можеше да се видиш и ти щеше да се смееш — отвърнах аз, като избърсвах сълзите от очите си.

— Следващия път, когато летя, ще подплатя задните си части — произнесе тя с чувство и седна на леглото.

Богъл я наблюдаваше през пръсти. Щом се увери, че е седнала спокойно, той свали ръце и като преглътна шумно, рече:

— Никога повече не прави така. Подобно зрелище е нещо невероятно.

— Помисли за обувките, които съм спестила — каза Мира, щастливо усмихната. — Изживяване, което наистина си струва да изпита човек.

— Нека да помислим за сериозни неща — обадох се аз. — Не, че мога да мисля особено ясно. Това е може би най-кризисният момент в живота ми, но все пак трябва да поговорим за баща ти. Можеш ли да говориш за него, без да се надуваш?

Лицето на Мира потъмня.

— Аз съм му простила — отговори тя. — Няма нищо за обсъждане. Ще се видя с него.

— Не е нужно да се бърза толкова — рекох аз. — Първо трябва да се свържем с Пол Джудън. Той ще знае подробности. После можем да решаваме какво да правим. Ще си съберем багажа и възможно най-бързо ще заминем за Мексико Сити. Трябва да сме там тази вечер. Тогава можем да обсъдим всичко с Пол, да съставим план и да видим за какво става дума.

— Ние със Сам също идваме — заяви твърдо Ансел. — Не си въобразявай, че можеш да ни спреш.

Погледнах въпросително към Мира. Тя вдигна рамене.

— О, нямам нищо против. Предполагам, че ще е по-добре.

В този момент вратата на верандата се отвори и вътре влезе Уиски.

— Мексико Сити? — изръмжа той. — И аз идвам. Не съм бил там от кутре.

Поклатих отрицателно глава.

— Виж какво, не ме интересуват младенческите ти години. Нямаме място за теб, а и никой от нас не обича кучета. Ако ти се ходи в Мексико Сити, уреди си го сам.

Ансел гледаше кучето с възторг.

— Господи! Това е цяло състояние. Естествено, че трябва да дойде с нас.

Уиски го изгледа подозрително.

— Ако имаш някакво намерение да ме експлоатираш, откажи се — отсеке той. — Аз съм против всяка форма на тежък труд. Идвам с вас, защото се уморих от кучетата в този град и промяната ще ми се отрази добре.

— Говори като истински джентълмен, нали? — каза с благоговение Богъл.

Мира тръгна към вратата.

— Мисля, че се побърквам — изрече твърдо тя.

Уиски я погледна замислено.

— Много хубаво парче! На когото се падне, ще бъде щастливо куче.

Тя му хвърли изпълнен с ужас поглед и изчезна, затръшвайки вратата зад гърба си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Привечер пристигнахме в Мексико Сити и проведохме малък спор пред вратата на хотел „Плаза“. Аз настоявах да отидем незабавно при Джудън, докато Мира искаше да се настаним в хотела, да се преоблечем и да извикаме Джудън при нас. Накрая тя постигна своето.

Изсипахме се в хотела, регистрирахме се и отново имахме конфликт, този път за Уиски. Чиновникът на рецепцията категорично отказваше да го пусне в хотела, но Богъл успя да го уговори. Докато двамата спореха, Уиски започна да става неспокоен и аз се уплаших да не си отвори устата. Знаех, че ако се обади, всички ще изхвъркнем на улицата. Предполагам, че бе достатъчно умен да го разбере. Накрая решиха Богъл да получи двойна стая и да я сподели с Уиски.

В асансьора се разгоря нов спор за това кой да плати сметката. Единствената личност, ако може да се нарече така, която не се развълнува, беше Уиски. Продължавахме да се караме, докато стигнахме до третия етаж и огледахме стаите. Накрая решихме, че ще поискаме от Джудън да плати сметката. Тъй като останалите не го познаваха, бяха доволни от това решение. Аз обаче знаех, че да се изкопчат пари от Джудън беше толкова лесно, колкото и да получиш радиокоментар от тибетски глухоням на автомобилните състезания в Сантяго. Както и да е, бях уморен от спорове.

— Ще се обадя на Джудън по телефона — казах аз. — Какво ще кажете да се срещнем за вечеря долу, след половин час.

— Нека да е след един — обади се Мира. — Нямам намерение да бързам. От месеци не съм била в приличен хотел и искам да се възползвам максимално от това.

Тя се обърна към Богъл.

— За Бога, облечи се прилично, Самюел. В момента приличаш на просяк, който протяга ръка за помощ.

— Ти също не си супер — отговори и Богъл. — И плашило няма да изпита комплекс за малоценност до теб.

— Я стига! — намесих се рязко. — Ще се срещнем долу след час.

Щом останах сам в стаята си, аз се изкъпах, преоблякох се и грабнах телефона. Джудън не изглеждаше щастлив да ме чуе.

— Какво прави досега, по дяволите? — попита той. — Медокс е зъл като оса.

— Не му обръщай внимание. Качвай се на колата и пристигай в „Плаза“. Приготвил съм ти страхотна изненада. Не, не задавай въпроси, просто ела.

— О'кей, но трябва да е нещо наистина хубаво — рече сърдито той.

След половин час се срещнахме в бара Джудън пристигна намръщен, готов да се кара.

— Много беда са се струпали на главата ти — каза ми той, докато се здрависвахме без особен ентузиазъм. — Какво става с теб? Даваш ли си сметка, че костваш на Медокс двадесет и пет хилядарки? В момента той хвърля огън и жупел.

— Успокой се. Седни и намали парата. Нека да пийнем по нещо и да бъдем разумни.

Той седна, но виждах, че е много резервиран.

— Искам двойно уиски, работил съм цял ден и не се чувствам много добре.

Когато поръчката пристигна, доближих стола си до неговия.

— Значи момичето е намерено, а? — попитах аз. — И Медокс е трябвало да отвори кесията?

— Така е — съгласи се Джудън. — Горкият стар мърморко не понася изненадите. Раздялата с толкова пари разби сърцето му.

— Той никога не е имал сърце — отбелязах мрачно аз. — Онова, което кара кръвта му да циркулира, е парче камък, обвито в хрущял. Разкажи ми какво се случи?

— Доколкото знам, рано тази сутрин, Шамуей нахълтал в офиса на Медокс заедно с дъщеря си. Според него, тя била спасена от някакъв мъж на име Лю Кели. Водели го със себе си.

— Отначало Медокс не се включил в играта, но Кели се оказал костелив орех. Когато прочел за историята с наградата във вестника, той си спомнил, че е виждал това момиче Шамуей с някакъв гризър. Заминал веднага и без особени затруднения го измъкнал от

мексиканеца. После взел самолета и тази сутрин пристигнал в Ню Йорк. Завел момичето при баща му и триото се появило да прибере парите.

— Както казах, Медокс бил бесен, но Кели го убедил да плати. Медокс смята, че ти си виновен за всичко.

— Кой е този Кели?

— Предполагам един от онези типове, които се навъртат навсякъде, където някой раздава двадесет и пет хилядарки. Знаеш как стават тези работи?

— Искаш да кажеш, че не го познаваш?

— Е, не мога да познавам всички, нали?

— Възхитително.

Гаврътнах половината от чаша си и продължих:

— Стигнахме до същността на въпроса. Историята на Кели е отвратителна лъжа от началото до края.

— Попитай Медокс — отговори мрачно Джудън. — Той ще ти каже дали е лъжа, или не, с двайсет различни приказки и всичките до една лоши.

— Може би ще те интересува да научиш, че точно в този момент Мира Шамуей се намира горе, в хотела — заявих аз, като наблягах на всяка дума и в същото време размахвах пръст.

Джудън довърши чашата си и изцрака с пръсти към бармана.

— Значи се е върнала.

Това беше всичко, което каза.

— Тя не е ходила в Ню Йорк — обясних търпеливо аз — Откакто я намерих, тя непрекъснато е до мен.

— Не ти ли е минавало през ума, че е възможно някоя млада жена да те мами?

Помислих малко и поклатих отрицателно глава.

— Момичето е Мира Шамуей. Нали ми даде снимката ѝ, не си ли спомняш?

Джудън отвори куфарчето, което стоеше до краката му, и извади голяма лъскава плака.

— Погледни това — каза той и ми я подаде.

Видях Медокс, приличащ на добре охранена костенурка, някакъв непознат, възрастен мъж и Мира. Намираха се в офиса на Медокс и той подаваше на Мира къс хартия. Безжизнената усмивка на лицето му не

оставяше съмнение, че парчето хартия бе чекът с наградата от двадесет и пет хиляди.

Гледах втренчено момичето на снимката. Ако не знаех, че Мира не бе напускала Мексико през последната седмица, щях да се закълна, че това наистина е Мира Шамуей. Притежаваше всички отличителни белези: руса коса до раменете, която скриваше наполовина лявото око, характерната стойка и познатото наклоняване на главата. Чертите бяха същите, но имаше нещо озадачаващо в изражението. Никога не бях виждал подобен израз върху лицето ѝ. Наистина, не бях я виждал и да получава чек за двадесет и пет хиляди долара, а толкова пари можеха да променят изражението на всяко лице. Върнах изумен снимката на Джудън.

— Има нещо гнило тук, но не зная какво е — казах аз и вдигнах безпомощно рамене. — Кога е правена тази снимка?

— В 11 тази сутрин — отговори с готовност Джудън. — Изпратена е със самолет и аз я получих следобед.

— В 11 Мира Шамуей беше с мен — рекох твърдо.

Този път беше ред на Джудън да се стресне.

— Да не си пиян?

— Не и докато ти плащаш — отговорих горчиво.

В този момент пристигна барманът и Джудън повтори поръчката. Когато онзи се отдалечи, той каза:

— Значи е била с теб, така ли?

Аз кимнах.

— Да — рече той. — Но кой ще ти повярва? Слушай, защо не си признаеш, че си сбъркал? Може би ще успея да уредя нещата с Медокс. Не обещавам, но...

— Почакай — рекох аз и посочих към вратата. — Погледни натам.

До бара стоеше Мира, очаквайки да я забележа. От време на време ви споменавах, че това момиче е красавица. Не искам да го повтарям непрекъснато, за да не си помислите, че ще продавам нещо, но ще приема, че го знаете. Беше направила всичко възможно, за да заслепи погледите на уморените американски бизнесмени.

Може би се дължеше на роклята от златно ламе. Подплатата на полата беше в аленочервено и когато се движеше, червеното проблясваше внезапно и неочаквано, сякаш бе изтъкана от пламъци.

От коленете нагоре тя прилепваше плътно по тялото ѝ като катерещ се алпинист.

Появата на Мира предизвика почти безредици. Мъжете прекъснаха разговорите си, като пронизани от шпага, докато жените излъчваха омраза на късовълнов обхват.

Но тя не даваше пет пари. Приблужи се и с изключително самочувствие се настани на мястото, което и предложих.

— Приятно ми е да ти представя Пол Джудън от Централната информационна агенция — казах аз.

После добавих към Джудън:

— Мис Мира Шамуей.

Той приличаше на човек, срянан в коленете. Успя да се изправи на крака и когато Мира седна, се строполи на стола. Не изглеждаше в състояние да говори.

— Не винаги е такъв — обясних на Мира. — В интерес на истината има много хубава глава на раменете.

— Същото е и с някои чадъри, но това не означава нищо — отговори тя.

— Слушай, слънчице, хайде да не си говорим неприятни неща. Джудън преживява шок. Той си мислеше, че си в Ню Йорк.

— Надявам се да не започваме всичко отначало — рече Мира.

Барманът се приближи и застана до нас, гледайки я с възхищение.

— Нещо, което би възкресило труп, моля — поръча с усмивка тя. — И да е повечко. Сипете го в чаша за бренди.

Барманът премигна.

— Да, мадам — каза той и се отдалечи.

— Смятам да се напия — продължи Мира с поверителен тон. — От месеци не съм била в свестен хотел, а не съм се напивала от години. Тази вечер ще се отдам на капризите си.

През това време Джудън започна да издава кудкудякащи звуци.

— Близначки — произнесе той със слаб глас. — Близначки.

Мира го изгледа с интерес.

— Нищо чудно, че изглеждате толкова тъжен. Трябва ли да ви поздравявам, или да ви купя венец?

Преди да мога да го спра, той ѝ подаде снимката. Докато Мира я разглеждаше, настъпи напрегната тишина. После тя се обърна към

мен.

— Коя е тази възхитителна малка русокоса уличница? — попита тя, сочейки с треперещ пръст момичето на снимката.

— Всъщност, това си ти — казах аз, колкото е възможно по-нежно.

Мира пое дълбоко въздух.

— Виждал ли си ме някога с такъв израз на лицето, като на тази натруфена, излъчваща секс, увехнала, лицемерна вещица? — попита разгневено, като размахваше снимката пред лицето ми.

Дори Джудън се сви от гнева и. Но както всички жени, и Мира бе налучкала верния отговор. Това беше разликата между момичето на снимката и нея. Докато у Мира се чувстваше характер, у това момиче нямаше нищо. Имаше оня разпуснат, жесток израз, който често се среща върху лицата на продажните жени. Нямаше грешка, това момиче беше съвсем покварено. Трябваше обаче да ми го покажат, за да разбера.

— Не се ядосвай — успокоих я аз.

— Значи това е уличницата, която се представя за мен? — продължи тя, като се контролираше с усилие.

Мира разглеждаше внимателно снимката.

— Погледни самодоволния израз върху лицето на скъпия ми родител, сякаш казва „пипнах кокала“. Това е негова работа и ще го накарам да си плати заради нея!

Джудън подръпваше нервно яката си. Очакваше да се нахвърли върху него всеки момент.

— Е, Пи Джей — обадих се аз, — разбираш ли сега как е бил измамен Медокс?

— Какво бихме могли да му кажем? — въздъхна той. — Познаваш Медокс, останалите вестници ще го подиграват със седмици. Освен това няма да повярва.

— Няма ли? — извърна се към него Мира.

Джудън се отдръпна колкото можеше по-далеч от нея.

— Не вярваш ли, че ще успея да го убедя? — добави тя.

— Може и да успееш — отговори той със слаб глас. — Да, предполагам, че с твоя характер ще успееш почти всичко.

— И аз мисля така — рече заплашително Мира.

— Ще бъде трудно — казах аз, допивайки питието си. — Ако баща ти твърди, че онова момиче си ти, няма да ти е лесно да убедиш някого в обратното.

Барманът донесе коктейла на Мира в голяма чаша за бренди. Сложи го на масата до нея и каза:

— Този коктейл е измислен от мен, мадам.

Мира вдигна тумбестата чаша и отпи голяма глътка от синьо-зелената течност. След това затвори очи, спря да диша, а краката ѝ потропваха ситно по килима. Когато проговори отново, тя попита:

— Да виждате някакъв пушек да излиза от мен?

— Хареса ли ви, мадам? — попита разтревожено барманът.

— Не е това думата — отговори Мира, оставяйки чашата на масата. — Такива неща не се харесват. Един труп не харесва течността за балсамиране, но тя върши работа. Как се нарича това?

— Дъхът на тигъра — отговори барманът, като не разбираше дали трябва да приема думите ѝ като комплимент или не.

Мира потрепери.

— Добре, че е само дъхът му. Мисля, че не бих се справила със самия тигър.

— Ако мадам не го харесва, ще и донеса нещо друго — предложи барманът наскърбен. — Имам един специалитет, който съм кръстил „Плюнката на пантерата“.

— Може би някой друг път — отпрати го Мира и той се върна на бара с озадачен вид.

Док Ансел и Богъл влязоха в бара. Бяха облечени в смокинги. Богъл приличаше на келнер от Източното крайбрежие.

— Ето къде сте — каза Ансел, като издърпа един стол. — Имахме малка неприятност с Уиски, затова се забавихме.

Представих им Джудън и той кимна разсеяно. Мира огледа замислено Богъл.

— Онова от което имаш нужда, Сам, е хермелинова яка — каза му тя. — Ще освежи този униформен костюм.

Сам я гледаше с искрен възторг.

— Ф-и-у! — възкликна той. — Роклята ти е супер!

— Няма значение — прекъснах го аз. — Имаме да свършим малко умствена работа.

Дадох снимката на Ансел. Той я разгледа и я предаде на Богъл.

— Предполагам, че това е мистър Медокс, който връчва наградата — рече той.

Аз кимнах. Бях изненадан, че не споменава нищо за момичето на снимката. Само погледна замислено към Мира, сви устни и загледа внимателно загорелите си, малки ръце.

Както винаги, Богъл имаше много за казване.

— Какво прави тя на тази снимка? — попита той. — Как все пак е отишла в Ню Йорк и ако е взела чека, къде е той сега?

— Това не съм аз, заплес такъв — каза рязко Мира. — Нямах ли очи на главата си?

Богъл премигна.

— Естествено — отговори той. — Е, ако не си ти, тази дама със сигурност е взела географията ти назаем. Коя е тя?

— И аз искам да знам това — отговори мрачно Мира. — Когато я намеря, дори пластичен хирург няма да е в състояние да я оправи.

Тя се присегна към чашата си и отпи солидна глътка от коктейла.

Погледнах към Джудън.

— Трябва да направим нещо, Пи Джей. Медокс ще ми има зъб, ако не успея да се реабилитирам пред него. Не искам да става така.

— То вече е станало — отговори Джудън. — Ти също може да го научиш, Рос. Съжалявам, но си аут.

Погледнах го внимателно.

— Какво искаш да кажеш с това... аут? А договора ми?

— Той изтича в края на месеца — отговори печално Джудън. — Медокс не го поднови, заяви, че и така си му коствал достатъчно.

— Неблагодарен плъх — казах горчиво. — След всичко, което съм направил за него!

— До края на месеца могат да се случат много неща, които да го накарат да промени решението си — намеси се Ансел. — Не си струва да се тормозиш за това.

— Познавам този вид типове — добави Богъл. — Трябва да им крещиш по-силно и да ги биеш по главата. Това ги вразумява.

— Мисля, че ще направиш по-добре да стоиш далеч от него — поклати глава Джудън. — Ако поиска, може да те вкара в черния списък.

Той се изправи и като се почеса по главата, добави:

— Преди да съм си тръгнал, нали ставаше дума за някаква статия и точно заради нея дойдох?

— Да, но сега съм изхвърлен и ще я задържа — отговорих аз. — Няма да направя какъвто и да е подарък на Медокс.

— Така няма да се разберем — рече той. — Ако си се добрал до нещо, по-добре ми го дай.

— Не сега, може би по-късно.

Джудън ме погледна внимателно и реши, че е безполезно да настоява.

— О'кей, аз ще съм наблизко.

Той хвърли поглед към Мира, намръщи се и прекара ръка през косата си.

— Не зная какво да правя с нея — каза сякаш на себе си той. — Не сте имали сестра близначка, нали? — попита с надежда той.

— Не — отговори Мира.

— Тогава просто вдигам ръце. С проблем като този можеш да загубиш сума ти време, а времето е пари за мен.

— До скоро, Пи Джей — казах аз, като му стиснах ръката. — И стой по-далеч от болници.

— Естествено, последния път когато се отбих там, беше за медицинската сестра — отвърна той и излезе, кискайки се като хиена.

— Този тип има само сестри в главата си — забелязах аз, като се отпуснах. — О-о, стига сме говорили за него! Мисля, че всички ще се напием. Не е ли чудесно посрещане да ти кажат, че си изхвърлен от работа.

Мира изпи чашата си, пое дълбоко въздух и замаха енергично към бармана.

— Не смей да ме обвиняваш, че аз съм причина да си загубиш скапаната работа — рече тя.

— Никога не съм го казвал — отговорих отегчен. — Ще трябва да измисля нещо...

— Би ли ти харесало, да ми помогнеш да открия тази руса вещица? — попита Мира.

— Това е идея, но не особено печеливша.

Барманът се приближи.

— Четири Тигрови дъха — поръча тя. — И да са големи.

— Хареса ли ви, мадам? — попита той с нескрито удоволствие.

— Не — отговори тя, потрепервайки. — Но той ме хареса.

Погледнах другите двама.

— Какъв е резултатът досега? Чифт чудеса и говорещо куче. Мислите ли, че бихме могли да превърнем това малко богатство в чисти пари?

Ансел се обади.

— Онова, което е станало, е много повече. Първо трябва да открием Хамиш Шамуей и момичето, което се представя за Мира. Не бива да губим време.

Имаше някаква особена настойчивост в гласа му, която ме накара да го погледна изпитателно.

— Имаш ли нещо предвид?

— Много неща.

Ансел изчака, докато барманът сервира питиетата, и когато той се отдалечи, добави:

— В нагейлизма^[1] има зли сили. Усещам, че част от тях са пуснати на свобода.

— Искам да престанеш — каза сърдито Мира. — Ти винаги разваляш настроението. Тази вечер ще се забавляваме, а утре заминаваме за Ню Йорк.

И тя вдигна чаша.

— Тостът е срам и позор за убийците на доброто настроение!

Всички пихме.

[1] Нагейлизъм (нагуализъм) — древно учение водещо началото си от цивилизацията на маите. — Б. скан. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Едва три дни след пристигането ни в Ню Йорк, когато почти се бяхме настанили в един апартамент в Бруклин, аз разбрах, че предчувствията на Док Ансел са основателни.

През тези три дни всички бяхме заети с търсенето на бащата на Мира и като следствие не се виждахме често. Въпреки това усещах внезапната промяна у Мира. Беше станала по-мила и не се караше с Богъл. Изглеждаше някак различна, макар че не се бях опитвал да анализирам в какво е разликата. По-силно от всякога държеше на честността, което изкарваше всички ни от релсите.

Първото реално указание, че нещо не е наред, се получи на третата вечер от престоя ни в Ню Йорк. Бях обикалял различни пресклубове с надежда да открия някаква информация за Шамуей. Предполагам, че добре се бях подредил. Не бях пиян, но достатъчно пийнал, за да не смея да се изкача по стълбите в тъмното. Освен това, не можех да открия ключа на осветлението. Стоях в антрето и се двоумях дали да се катеря на четири крака, или да остана да спя в дневната. Чух някой да се изкачва по стъпалата към апартамента. Секунда по-късно входната врата се отвори и той влезе.

— Кой е? — попитах, взирайки се в тъмното.

Чу се слаб вик и аз познах гласа на Мира.

— Ще запалиш ли лампата? — помолих аз. — Вече пет минути търся ключа.

Тя не отговори и се втурна по стълбите. Различих само силуета ѝ, когато се шумугна покрай мен.

— Много хубаво отношение към приятел. Не можеш ли да кажеш „Здравей“?

През това време тя бе стигнала до най-горното стъпало на стълбището и изчезна. Чувствах се малко ядосан и се чудех какво може да я накара да се държи така. Заизкачвах се припряно нагоре и най-после се добрах до върха. Отправих се право към стаята и и почуках на

вратата. Не чух никакъв звук, затова отворих и надникнах вътре. В стаята беше тъмно.

— Мира? — извиках аз. — Какво правиш?

Отвътре долетя сънен глас.

— Какво има?

Сграбчих ключа и го завъртях...

Мира седеше в леглото. Беше облечена в ярка пижама и ме погледна сърдито.

— Що за глупост? — попита рязко тя. — Изчезвай с пияната си, подпухнала физиономия оттук и върви да си лягаш.

Гледах я втренчено.

— Но ти мина покрай мен само преди минута. Винаги ли си лягаш толкова бързо? — попитах смаяно.

Тя се поизправи.

— Ти си пиян. Заспала съм в единадесет часа. Махай се!

Влязох в стаята.

— Говоря ти сериозно, миличка. Някой се качи по стълбите. Мисля, че беше ти. По дяволите, кълна се, че беше ти.

— Звучи като вица с копринените буби. Махай се от стаята ми, преди да съм те изхвърлила, пияница такъв!

Изведнъж се стреснах. Погледнах я. Това беше Мира, която знаех от Мексико. Някаква внезапна промяна я правеше различна от момичето, което познавах през последните три дни.

— Успокой се — рекох аз. — Не съм чак толкова пиян.

Отидох до мястото, където лежаха дрехите й, и докоснах роклята. Беше топла.

— Току-що си се съблякла — казах аз и вдигнах роклята.

— Откъде я взе? — попита Мира сепнато. — Прибрах всичките си дрехи, преди да си легна.

— Тъй ли? Всичко е на стола. Слушай, един от нас не е с всичкия си и това не съм аз.

Мира се измъкна от леглото и се приближи.

— Но аз не съм изваждала тези неща от багажа си, откакто сме пристигнали — рече разтревожено тя.

— О'кей — отговорих аз и оставих роклята. — Няма значение, не искам да знам къде си била тази нощ. Не е нужно да лъжеш толкова усърдно.

— Аз не лъжа! — извика гневно тя. — Ти се опитваш да ме изкараш глупачка!

— Не бих могъл да го направя — отговорих, като изведнъж се почувствах твърде уморен, за да споря. — Лягай си.

Излязох и я оставих.

Признавам, че мисълта за случилото се не ми даваше мира. Не успях да заспя и започнах да си въобразявам най-различни неща. Можех да се закълна, че човекът, изкачил се по стълбите, беше Мира. Въпреки това изглеждаше почти невъзможно да си легне и да заспи за толкова кратко време. И все пак трябваше да е направила точно това.

Защо се престори на заспала? Какво беше правилата? Или казваше истината? Почти цяла нощ в главата ми се въртяха подобни мисли. Накрая все пак заспах.

На другата сутрин, докато се бръснях, в стаята влезе Док Ансел. Поздравих го, докато прекарвах електрическата самобръсначка по брадата си. Той седна на края на леглото и каза:

— Мислих много и някои неща ме тревожат.

— Какви неща?

— Това момиче от снимката — произнесе бавно Ансел, — как си обясняваш абсолютната му прилика с Мира?

Избрах си една вратовръзка и отидох до огледалото.

— Не мога да я обясня.

— Там е работата. Тя няма близначка. Не можеш да ме накараш да повярвам, че друго момиче, което не ѝ е роднина, може да прилича толкова на нея.

— Да, но точно това е станало — казах аз. — Може Шамуей да е намерил някоя актриса, която да се е дегизирала като нея. Тип като него би направил всичко за такава сума.

Ансел поклати отрицателно глава.

— Мисля, че работата е по-дълбока. Не казвам, че не си налучкал обяснението, но смятам, че нещата не стоят така.

— Говори направо, какво си открил? — обърнах се аз към него.

— Забеляза ли промяната с момичето напоследък?

Спомних си случката от предишната вечер.

— Имаше промяна — рекох бавно, — но сега си е пак същата.

— Не разбирам. Какво се е случило миналата нощ?

Разказах му. Той седеше и ме слушаше с мрачно лице и тревога в очите. Когато свърших, плесна с ръце и каза:

— Значи съм прав! Те са две. Странни и могъщи влияния има около нас.

— Не започвай с тези неща — рекох раздражено. — И без тях е достатъчно лошо...

— Чел ли си книгата „Доктор Джекил и мистър Хайд“?

Погледнах го втренчено.

— Така мисля, но не виждам каква връзка има...

— Голяма — прекъсна ме Ансел. — Спомняш си, че това е една история за разделянето на доброто и злото в човека. Знаеш ли, че нагейлистите владеят тази способност? Мисля, че това е станало с Мира.

Облякох бавно сакото си и се погледнах в огледалото. Не изглеждах много добре на ярката слънчева светлина. Бях блед и под очите ми имаше черни сенки.

— Ако не можеш да говориш разумно, по-добре млъкни — казах накрая.

— Това е само, защото отказваш да повярваш. Страхът се ражда от незнанието. Ти започваш да се плашиш.

Седнах на ръба на леглото. Виждах, че тези мисли не го напускат и реших, че ще е по-добре да поговорим.

— Повтори отново.

— Мисля, че е станало така: Куинтъл е разделил доброто и злото в Мира и е създал материализирана форма за всяка компонента. Формите повтарят изцяло оригиналният образец. Така имаме две Мири, които са абсолютно еднакви. Едната притежава всички добри качества на съответния човек, докато другата е носител на лошите. Разбираш ли?

— Това е лудост — възкликнах с неприязън към всичко чуто.

Ансел поклати отрицателно глава.

— Не е, стига да познаваш тези неща. Ако ти бях казал, че кучето ще говори, нямаше да ми повярваш. Сега обаче признаваш, че си го приел за реален факт.

— Да — отговорих, като си спомних отново за събитията от предната нощ. — Значи наистина мислиш, че когато поиска, тя може да се раздвоява и дори да притежава две тела?

— Така мисля. Нека го кажем по друг начин. Не когато пожелае, а когато не съзнава какво става и не се контролира.

— Това би обяснило снощната случка. Те отново са се слели.

— Да.

— Но какво е правила другата? — попитах аз.

— Това е нещо, което трябва да открием. Там се крие опасността за Мира.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се върнем на първите предпоставки — продължи Ансел. — В природата на всеки човек има скрито зло. Хората контролират в различна степен злите си инстинкти. От възпитанието, средата и силата на характера зависи, дали тези инстинкти ще вземат връх. Ако злото в нас бъде извлечено, без ограничаващото влияние на инстинктите ни за добро, ще се получи нещо съвършено примитивно, което може да предизвика много беди. Неприятно ще ми бъде Мира да страда за нещо, което не е направила.

Това беше над моите възможности.

— Нещо, което не е направила? — повторих аз.

— Да. Представи си, че другата Мира, онази от снимката, си науми да извърши престъпление. Може ли нашата Мира да бъде обвинявана за това?

— От къде на къде?

— Всичко зависи от обстоятелството, дали някой ще е видял другата Мира на местопрестъплението — отговори Ансел. — Те са съвсем еднакви и отпечатъците от пръстите им са еднакви. И двете лесно се запомнят. Не можеш ли да разбереш колко опасно би могло да бъде всичко това?

Поех дълбоко въздух.

— Търсиш си белята. Тази работа е прекалено голяма за мен. Единственото, което трябва да правим, е да търсим Шамуей. Хайде, надушвам закуската.

— Почакай, какво ще кажеш за онзи мъж, Кели? Може би ще успеем да го открием?

— Може би. Ще го обмислим на закуската — отговорих аз.

Богъл седеше на масата в дневната.

— Всичко е готово, приятелче — приветства ме той. — Шунка с яйца, какво ще кажете.

— Харесва ми. Мира не е ли слизала?

— Не — каза Сам и се отпрати към кухнята. — Мадама като нея обича да се излежава. Освен това ѝ трябва половин сутрин, за да стане. Искам да приключим със закуската.

Когато той излезе, каза на Ансел:

— Старият Сам започва да прилича на жена домакиня. Мислиш ли, че оглупява или нещо подобно?

Ансел разсеяно поклати глава.

— Винаги е искал да има собствен дом. Много ми е говорил за това в пустинята. Забавно, нали? Като си помислиш, че се е движел между най-жестоките бандити на Чикаго, а погледни го сега. Шета наоколо, поддържа къщата чиста, готви и прислужва на Мира.

Точно тогава Сам влезе с една табла и постави храната на масата. После се стрелна обратно към кухнята и се върна с по-малка табла, която отнесе към стаята на Мира.

— Кели — каза с пълна уста. — Това е идея, Док. Чудя се дали ще успеем да се свържем с него.

— Може би във вестника ти ще знаят — отговори Ансел, като сипа кафето. — Има ли някой там, когото да можеш да попиташ?

Помислих за момент.

— Да, Доуди е точно човекът. Той е нещо като секретар на Медокс и сигурно знае нещичко.

— Сам се върна, подсвирквайки си весело, и като придърпа един стол до масата, седна на него.

— Това куче ще ме убие — каза той. — Господи! Никога не сте виждали такова нещо. Седи при детето и си приказват сякаш са двойка професори. Не разбирам, какво намират да си говорят.

Бутнах чинията с пържената шунка към него.

— Не им обръщай внимание. Какво значение има, щом не се бият? Приемам, че не е лесно да се говори с Уиски. Предполагам, че е така, защото ме смуцава.

— Това куче е умна глава — рече Богъл, като разкъсваше шунката с вилицата си. — Има мисъл на политик.

— Не познаваш ли този приятел, Кели? — попита Ансел. — Онзи, дето е помогнал на Шамуей.

— Кели? — Повтори Богъл. — Има три милиона Келивци. Познавам двама-трима от тях, но докато не видя човека, не мога да

кажа нищо.

— Не се безпокой за това, Док — обадих се аз, като си сипвах още кафе. — Веднага щом свърша със закуската, отивам в „Рикордър“. Може би ще открия нещо.

— Да, време е да намерим този Шамуей — намеси се Богъл. — Докато го пипнем, той ще е профукал всичките мангизи.

— Правим всичко възможно — обади се Ансел. — И ти не преливаш от идеи, Сам.

Той побутна чинията си и се отправи към креслото. Седна и отвори вестника.

В стаята нахълта Уиски.

— Привет! — рече той, размахвайки опашка. — Как е хавата, братовчеде?

— Стоп — прекъснах го аз, като бутнах стола си назад и запалих цигара. — Ако изобщо ще приказваш, опитай се да говориш чист английски. Мисля, че Сам ти влияе с произношението си.

— Не ставай педант — каза Уиски.

Той се приближи до Сам и постави дългата си муцуна на коляното му.

— Е, стари приятелю, какво си ми приготвил за закуска? Тази шунка е малко мазничка за мен.

— Ще махна тлъстината, не се безпокой за такава дреболия — отговори Сам. — Какво ще кажеш за една пържола?

— М-м-м, да отидем да я намерим. Звучи ми добре.

Двамата се отправиха към кухнята.

— Това куче ме убива с глезотиите си — обадих се аз. — Пържола за закуска! Ще стане много дебело.

— Много дебело за какво? — попита Сам, като обърна глава към вратата. — Внимавай какво говориш, и ти не си като фиданка.

— От мястото, където съм застанал, издутината в кръста ти напомня за обед с шест блюда, които келнерът е сервирал с тенджерите — добави Уиски, като мушна муцуната си през вратата.

— О, престанете и двамата — ухилих се аз. — Много си ми е хубава линията в кръста. Отивам в „Рикордър“. Довиждане, Док.

Ансел ми махна с ръка. Помислих си, че ще е добре да се обадя на Мира и почуках на вратата.

— Влез — обади се отвътре тя.

Отворих вратата и влязох вътре. Нямах я в леглото и аз се огледах наоколо безпомощно.

— Хей, къде си?

— Добро утро, Рос — обади се тя и ме потупа по главата.

Беше увиснала до тавана с книга в ръка и цигара между устните.

— Свети Боже! — възкликнах и отстъпих назад. — Защо трябва да правиш така?

— А защо не? Не си ли чувал да казват „вървя по въздуха“? Е, аз пък лежа във въздуха. Много е удобно и действа успокояващо.

Мира се спусна надолу, докато лицето ѝ се изравни с моето и като обгърна шията ми с ръка, бавно се приземи. Крепеше се с труд.

— Тази сутрин съм много лека, като глухарче.

Погледнах я замислен.

— А ако не се брои това, как се чувстваш?

— О, добре.

Очите ѝ потъмняха и тя добави:

— Миналата вечер беше ужасно пиан, още съм ти ядосана.

Не бях сигурен, но ми се струваше, че това отново е променената Мира.

— Не бях толкова зле — отбелязах аз. — Кажи ми какво се случи? Знаеш какво имам предвид?

Тя отиде и седна на леглото.

— Уплашена съм — отговори. — Отново сънувах разни неща. В съня ми някой влезе в стаята и се напъха в тялото ми. После ти ме събуди. Имаше ли някакви дрехи на стола, когато влезе, или ми се е присънило?

— Имаше — отвърнах, като я гледах смутен. — Защо питаш?

— Защото вече не са там. О, Рос, какво става?

— Не зная.

Бях сигурен, че Док Ансел има право. Те бяха две. Изглеждаше невероятно, но беше точно така.

— Няма защо да се тревожиш. Виж какво, аз трябва да вървя сега, но може би бихме могли да обядваме заедно.

Лицето ѝ просветна.

— Чудесно. Кога и къде?

Погледнах часовника. Беше станало късно.

— Да се срещнем при Манета след два часа и ще си поговорим.

— Добре — съгласи се тя. — Мислиш ли, че от това ще излезе нещо добро?

— Не зная, но двамата трябва да обсъди някои неща. Не се тревожи и остави Уиски вкъщи. Искам да сме сами.

— Ще му кажа — рече тя, — но няма да е доволен.

— Хич не ми пука — отговорих и излязох.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Портиерът пред входа на „Рикордър“ се смути, когато ме видя.

— Здравей, Мърфи — поздравих го аз, като се чудех какво го прихваща. — Радвам се да видя отново грозната ти мутра. Как вървят нещата? Не съм те виждал от месеци.

— Така е — съгласи се той, пристъпвайки от крак на крак, сякаш беше стъпил върху горещата палуба на прегрял влекач. — Не се каните да влизате, нали мистър Милън?

— Да, точно това мисля да направя — рекох безгрижно. — Аз съм от амбициозните типове и не се страхувам, че ще прихвана нещо в този бардак, макар че той трябва да е дезинфектиран от цигарения дим преди много години.

Той се засмя със смеха на много тъжен човек.

— Е, мистър Милън, знаете как стават тези работи — и запристъпва още по-усилено.

Изведнъж разбрах, че той има намерение да не ме пусне да вляза.

— Какво става, Мърфи? — попитах го рязко. — Да не е умрял някой вътре или нещо подобно?

— Не, мистър Милън, но мистър Медокс издаде заповед да не ви допускат в редакцията. Всички бяхме много огорчени, но това е положението.

— Медокс! На какво прилича това?

Килнах шапката си назад и погледнах към Мърфи по-скоро ядосан, отколкото натъжен.

— Не се притеснявай. Ти само си вършиш работата. Слушай, искам да разменя няколко думи с Доуди. Ще му предадеш ли, че ще го чакам при Джое.

— Дадено мистър Милън — отговори той с разведрено лице. — Ще му се обадя. Ще му предам веднага.

— Отправих се към билиардната на Джое, която се намираше зад редакцията на „Рикордър“. Бях тъжен. След почти десетгодишна

работа в този вестник, чувствах това място като втори дом. Все едно, че бях сирак по време на буря.

Единственият посетител при Джое беше Маккю от „Телеграм“. Когато влязох, той седеше на един от високите столове пред бара и прелистваше телефонния указател. И двамата с бармана ме изгледаха, сякаш бях животно избягало от зоологическата градина.

— Хей, Мак, не трябваше ли да си още в леглото — извиках ухилен.

Той извъртя едрото си, сякаш изтрито с гума лице и протегна вяло ръка.

— Рос Милън — рече, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Мислех, че си си направил харакири в пустинята.

— Добро утро, Уили — поздравих бармана аз. — Какво ще кажеш за едно кафе?

— Радвам се да ви видя отново, мистър Милън. Липсват ни момчета като вас.

— Само защото си плащаме — казах аз и издърпах един стол. — Тези кабинетни вестникарски хрътки искат всичко наготово.

Маккю извади един долар и го постави на бара.

— Уили, аз плащам кафето. Смятам за чест да платя всяко нещо, което ще подкрепи човек, струвал двадесет и пет хилядарки на Медокс.

Ухилих се, но се чувствах зле.

— Престани да ме четкаш и си прибери долара — казах аз. — Знаеш, че това е първата банкнота, която някога си спечелил.

— Бях забравил — отговори той. — Както и да е, приятно е като да гледаш квартален пожар, да те види отново човек. Чу ли, че си вълн?

— Изхвърлили са ме от „Рикордър“ искаш да кажеш — запалих си цигара и продължих: — Но имам големи възможности пред себе си.

— Така казват всички, когато им припари на стола, а после се оказва, че не е било истина — отбеляза сухо Маккю. — Що за банална история бяхте замислили двамата с Медокс?

— Няма значение — отговорих аз, отпивайки от кафето си. — Остави миналото да почива в мир. Какво ново има?

Маккю се върна към указателя.

— Попаднахме на нова следа във връзка с убийството на Уилсън. Трябва да се обадя на една мадама.

Той намери номера и придърпа омазнения телефон на бара към себе си. Апаратът нямаше поставка и шнурът висеше орфан и усукан.

— Кога се върна от Мексико?

— Преди няколко дни — отговорих аз, като го гледах, докато набираше номера. — Трябва да отидеш до Мексико някой път, страхотно място е.

— Можеш да си го запазиш. Няма да знам какво да правя с пясъка и конете.

От другата страна вдигнаха слушалката и аз дочух неясен, тенекиен глас да избърборва нещо в ухото на Маккю. Той придърпа стола си напред и попита:

— Домът на мис Глория Хоуп-Даун ли е?

— Като те чувам как крещиш, да не би да е някоя мацка чак в Холивуд? — попитах удивен.

— Не, само малко поувехнала чаровница от Източните щати — отговори ухилен той и отново насочи вниманието си към телефона.

— Ало, мис Глория Хоуп-Даун ли е? Обажда се мистър Маккю от „Телеграм“. Да. Истина ли е, ле Хари Уилсън ви е подарил палто от норка миналата година?

Изглежда, че тя имаше много за казване по въпроса, защото Маккю затвори очи и като долепи ухо до слушалката, се заслуша.

— Добре, добре, аз трябва да задавам въпроси, това ми е работата — каза той накрая.

След това я послуша още малко и внезапно изтърси:

— Листеринът е почти най-добрата вода за изплакване на уста. Трябва да го пробвате някой път.

После прекъсна разговора и избърса лицето си с мръсна носна кърпа.

— Чудя се откъде научават такива изрази тези мадами — рече той мрачно. — Ще трябва лично да отида там и да я видя. Уилсън не може да е купил това кожено палто, за да ѝ топли. Беше като доменна пещ.

Помислих си, че работата в „Рикордър“ ще ми липсва. Трябваше ми малко да помириша вестникарската атмосфера, за да разбере колко много означава всичко това за мен. В Мексико беше по-различно, но тук, в Ню Йорк, играта беше вълнуваща.

Маккю се изхлузи от стола си.

— Трябва да вървя — каза той. — Ще се навърташ наоколо, нали? Имаш ли някакви планове?

— Не се тревожи за мен. Имам достатъчно идеи в главата си. Ще ми трябва цял батальон дръвници като Медокс, за да се развълнувам.

— Да, предполагам, че е така — каза той, като ме изгледа замислено.

После ми махна с ръка и се отправи към вратата. Там почти се сблъска с Доуди, който влизаше забързан, с тревожен израз на слабото си лице.

— Трябва да внимаваш за касата си, Уили. Идва още един приятел от „Рикордър“ — рече Маккю и излезе на улицата.

Доуди отказа кафето и седна на стола с нещастен израз и очи, приковани във вратата. Виждах, че няма да получи особена помощ от него и колкото по-бързо го оставех да се върне в редакцията, толкова по-доволен щеше да се чувства.

— Къде е Шамуей? — попитах рязко.

Той премигна.

— Шамуей? Откъде бих могъл да зная?

— Виж какво — започнах търпеливо аз, — ако трябва да ми изреждаш всичко, което не знаеш, ще остареем докато свършиш. Не зная откъде би могло да ти е известно къде е Шамуей, но няма да навреди да попитам, нали?

— Не се обиждай, Рос — каза смутено той. — Медокс ни е наредил да те оставим. Ако чуе, че двамата сме разговаряли, няма да се отърва от неприятности.

— Не се плаши. Вие, доверените лица, се боите прекалено много от дръвници като Медокс. Трябва да открия Шамуей, важно е.

— Съжалявам, не зная къде е. Той и дъщеря му взеха наградата и изчезнаха. Не сме записали адресите им — отговори Доуди, като клатеше глава и поглеждаше с копнеж към вратата.

— Този тип, Кели, какво знаеш за него? — попитах бързо, като виждах, че няма да мога да го задържа дълго.

— Много малко. Това бе човекът, намерил момичето. Според правилата, той трябваше да получи наградата, но те са се споразумели помежду си да я поделят. Виждах съм го само веднъж, след като Шамуей и момичето бяха взели парите.

— Какво искаше? — попитах аз, усещайки, че се доближавам до нещо.

— Искаше да се свърже с Кругър — отговори Доуди.

Погледнах го втренчено.

— Пепи Кругър? — попитах стреснато.

— Да, Пепи е важна клечка сега, Милън. Той е президент на Бруклинската автокомпания и важна политическа фигура в управлението на Долната източна област. Преди около шест месеца завладя контрола над профсъюза на таксиметровите шофьори. Знаеш какво е това рекет. Той вся страх в компаниите за таксиметрови превози и натрупа купища пари. Всяка компания, която откажеше да плати, си навличаше неприятности. В момента ги е дресирал напълно, но нещо ми подсказва, че прокурорът скоро ще се заеме с него. Във всеки случай вече е направил достатъчно пари, за да се оттегли.

Аз подсвирнах.

— Тип като този — казах с отвращение. — Когато го познавах, той въртеше търговия със спиртни напитки. Какво иска Кели от него?

Доуди се плъзна от стола.

— Не зная. Нямах нищо общо с него, но предполагам, че лесно би могъл да намери Кругър.

Той погледна с нетърпение към вратата.

— Трябва да се връщам обратно. Медокс може да ме потърси.

— О'кей, Доуди. Ти ме насочи по следа.

Той ме изгледа подозрително.

— Каква е целта ти? Защо се интересуваш от Шамуей?

— Нямах ли и теб да те интересува тип, заради когото си останал без работа? — попитах аз, като издържах погледа му.

Той изглеждаше малко уплашен.

— Няма да създаваш неприятности, нали Милън? — попита неспокойно той. — На Медокс няма да му хареса.

— Мислиш ли, че ми пука какво харесва Медокс? И джудже няма да се уплаши от плъх като него.

Той ми хвърли още един разтревожен поглед и след като си подадохме ръце, пресече улицата и се отправи към редакцията на „Рикордър“.

Изпих си кафето, запалих нова цигара и се пресегнах към телефонния указател. Къщата на Кругер беше на източната Седемдесет

и осма улица. Това ме накара да се замисля. Да имаш къща в тесния район, граничещ с Лексингтън на изток и Пето Авеню на запад, значеше нещо. Дори повече от нещо. Това означаваше пари, купища пари.

— Помниш ли Пепи? — попитах Уили, който току-що беше привършил с приготвянето на безплатните обедни сандвичи.

— Да, случваше се този негодник да ме безпокои. Не идваше тук често, но когато дойдеше, можех да съм сигурен, че ще имам неприятности с парите. Предполагам, че е направил успешна кариера, но не е било по честен път. Не му завиждам.

Поклатих глава и се ухилих.

— И да му завиждаш, нямаше да има голяма разлика. На Пепи му е все едно.

Уили се усмихна в отговор.

— Мисля, че сте прав. Няма да се интересуваме от него, нали мистър Милън?

Не зная. Настъпил е момент да се интересувам от всякакви.

— Без работа ли сте?

Едрото лице на бармана изразяваше съчувствие.

— Почивам си — отговорих аз, като се прозях. — Когато поискам да работя, ще намеря къде. Довиждане, Уили. Ще намина отново.

— Довиждане, мистър Милън — Уили все още изглеждаше разтревожен. — Надявам се да успеете.

И аз се надявах на същото, докато вървях надолу по улицата. Във всеки случай, сутринта не беше загубена. Имах върху какво да мисля. Защо Кели беше поискал да се свърже с Пепи? Това бе интересно. Дали Шамуей и момичето го бяха измамили? Може би беше работил някога за Пепи и сега го търсеше, за да окаже натиск върху Шамуей и да го склони да делят парите?

Спомнях си добре Пепи. Не беше лесно да го забравиш. Видях го за последен път преди две години. Съдеха го по обвинение в убийство. Спомням си как седеше до своя адвокат, слушайки обвинителната реч на прокурора. Окото му не мигна през двата дена, докато траеше процесът. Измъкна се, без да става нужда съдебните заседатели да напускат местата си. Доколкото зная, беше заставал пред съда четири

пъти по обвинение в убийство и четирите пъти беше оправдан. Сега, естествено, можеше да плати на някой друг да убива вместо него.

Пеги беше дребен мъж, с големи, изпъкнали очи. Когато бил дете, боледувал от някаква кожна болест, от която му окапала косата. Оттогава главата му е гола като яйце. Освен че приличаше на втори братовчед на Лугоси, той имаше и много зъл характер.

Така че стигаме отново до проблема, какво искаше Кели от него? Единственото нещо, което можех да направя, беше да се обадя на Пеги и да разбера. Ако успеех да съчиня достатъчно добра история за пред него, можеше и да се добера до нещо. Посещението не ме привличаше особено, но си повтарях, че ако един човек има къща на източната Седемдесет и осма улица, малко е вероятно да ти пререже гърлото. Или не беше така?

Във всеки случай, мисленето в тази насока нямаше да ме доведе доникъде. Спрях едно такси и казах адреса на Пеги. Шофьорът го познаваше добре.

— Приятел ли ти е? — попита той, засилвайки таксито между движещите се коли, сякаш бързаше да се отърве от мен.

— Попитай го. Ще ти каже, ако поиска да знаеш.

— Умник, а? — изсумтя шофьорът. — Такива с лопата да ги ринеш. С лопата да ги ринеш.

— Чух те още първия път — казах му аз.

Изминахме няколко пресечки в мълчание и той се реши да заговори отново:

— Този тип Кругър създава само неприятности в бизнеса с такситата. Някой трябва да го спре.

— Ела с мен и го спри — казах аз и вдигнах крак на меката седалка срещу мен.

— Той ли? Харесвам такива съвети. Все едно да кажеш, защо не фраснеш Джо Луис по мутрата.

— Само карай — помолих го аз. — Искам да е тихо. Това го възпря и не се обади повече, докато стигнахме пред къщата на Пеги. Дадох му един долар.

— Задръж рестото. Приличаш на човек, който има нужда от утеха.

Шофьорът прибра бавно долара.

— Някои от вас, остроумните типове, сте просто влюбени в себе си — рече той и се изплю на алеята. — Басирам се, че ще си сцепиш устната, докато целуваш огледалото.

Изчезна, преди да успея да измисля отговор.

Концентрирах се върху къщата на Пепи. Беше хубава бърлога и приличаше на собственост на Винсънт Астор, Джей Пи Морган или някой друг подобен влиятелен магнат. Постройката беше солидна, голяма и изглеждаше студена, с червени тухлени стени, покрив от теракотени керемиди и еркерни прозорци от бял камък.

Изкачих трите широки стъпала до масивната дъбова врата, обкована с железни гвоздеи, и позвъних. Възрастен мъж, облечен с дрехи на иконом, отвори вратата. Без дори да ме попита какво искам, той ме покани: „Влезте, сър.“ Последвах го в обширна приемна, обзаведена в най-модерния стил, който бях виждал от тази страна на Лексингтън. Не мога да кажа, че ми харесваше много, но смърдеше на пари, а това беше единственото нещо, което интересуваше Пепи.

Икономът ме погледна въпросително. Беше едър, с бяла коса и избелели сини очи. Едната страна на лицето му беше изкривена, сякаш от прекаран преди време удар. Това му придаваше неприятен израз.

— Искате ли да видите някого по-специално, сър? — попита той.

— Да. Искам да говоря с мистър Кругър.

— Мистър Кругър?

Икономът вдигна вежди, сякаш бях поискал да говоря с президента.

— Точно така — отговорих аз, като му се усмихнах.

— Страхувам се сър, че мистър Кругер не вижда никого без предварително уговорена среща. Може би ще се видите със секретарката му? — произнесе с достойнство той.

— Слушай, съжалявам по въпроса за срещата и не ме е интересувала секретарката. Искам да видя Кругър. Иди да му кажеш, че Рос Милън от „Ню Йорк Рикордър“ иска да го види. Кажи му, че е важно.

За секунда икономът ме погледна внимателно.

— Разбрано, сър — каза той и се понесе нагоре по стълбите, като ме остави прав в приемната.

След малко започнах да си мисля, че е получил нов удар и лежи горе, стенойки за помощ. Стрелките на големия, старинен стенен

часовник се движеха напред с леки, подскачащи движения и аз все повече се уморявах да стоя прав.

После дочух да идва някой. Не беше икономът. Който и да се движеше по коридора, вървеше бързо и леко. След това по широкото стълбище заслиза някакво момиче. Беше слабо, деликатно и тъмнокосо. Имаше необикновено прави вежди, а очите му бяха огромни, кобалтовосини, с големи ириси и неопределен израз. Носеше светлокафяви спортни панталони, тъмночервен пуловер и светлокафява кърпа около врата. Изглеждаше съвсем добре, докато човек не видеше устата ѝ. Тя я издаваше. Представляваше тънък, почти лишен от устни червен прорез. Представях си я в полутъмна стая да къса краката на паяци за забавление. Отзад и отпред фигурата ѝ изглеждаше така, сякаш я бяха прекарали през преса за гладене.

— Аз съм секретарката на мистър Кругър — представи се тя.

Гласът ѝ беше дълбок и мелодичен.

— Да, да, да — казах аз, — да, да, да.

Тя вдигна едната си вежда и опита отново.

— Искали сте да видите мистър Кругър?

— Така беше, но промених решението си. Моят лекар ми разрешава само по едно ядене на ден — отговорих аз, като оправих вратовръзката си. — Какво правите вечер?

— Вие сте Милън, от „Ню Йорк Рикордър“, нали? — попита тя.

Кобалтовосините ѝ очи потъмняха.

— Да, Рос Милън. Просто Рос за вас. Какво ще кажете да се срещнем? Поканата ми е малко бърза, но ще успея да уредя нещо за тази вечер.

— По какъв въпрос искате да видите мистър Кругър?

Усещах, че не напредвам особено, но не се отчайвах.

— Аз ще му кажа — отговорих любезно. — Не искам да ви обиждам, но става дума за нещо дребно, между мъже. И жените си имат тайни, нали знаете?

— Тогава ще е по-добре да се качите горе — рече тя и като се обърна, се насочи обратно по пътя, по който беше дошла.

Когато изкачихме стълбите, аз се изравних с нея и тръгнах от едната ѝ страна.

— Само се шегувах — обадох се ненадейно, — не обръщайте внимание на това.

Тя не отговори.

— Бихте ли ми казали името си? Искам да зная как да ви представя на приятелите си.

— Лидия Бранд — отговори тя, без да обръща глава. — И нямам намерение да се срещам с приятелите ви.

— Човек никога не знае. Понякога се случват странни неща.

Тя отвори вратата, която се намираще в края на коридора, и се отдръпна встрани.

— Мистър Кругър ще дойде всеки момент.

— Но вие няма да ме оставите? — казах аз, като се вмъквах в стаята.

Кобалтовосините очи гледаха страстно, но тя не каза нищо. Затвори вратата след себе си и ме остави сам.

Помещението беше голямо, а стените му бяха покрити с книги. Огледах се наоколо с интерес. Библиотеката съдържаше най-богатата колекция от книги за престъпления, която някога бях виждал. Даже главното полицейско управление не можеше да се мери с нея. Книгите обхващаха обширен материал: от престъпления, извършени през шестнадесети век, до най-съвременни случаи. Имаше книги за отравяния, съдебна медицина, убийства, изнудвания, отвлечения, изнасилвания. На практика, от всичко по нещо. Точно се бях загледал във втория том на Хейвълок Елис, когато вратата се отвори и в стаята влезе Пепи.

Да, признавам си, че ме стресна. Не бях го виждал от години. Освен това, както вече ви казах, тогава той се занимаваше с алкохол. Сега, естествено, беше влязъл в обществото и аз очаквах промяна, но чак пък толкова...

Беше облечен в сив копринен халат с яркочервен пояс. Под него изглежда носеше бяла копринена пижама. Лицето му беше гладко, без никакви бръчки, сякаш всички съществуващи на света електрически масажи бяха прилагани върху него. Малките му бели ръце бяха меки и добре поддържани, а ноктите имаха маникюр. Но очите му си бяха същите, старите малки стъклени сини камъчета. Същата си беше и голямата му плешива глава, само дето блестеше като полирана с восък.

Погледнахме се, после той затвори вратата и се приближи.

— Имаш страхотна библиотека, Пепи — казах аз, произнасяйки първото нещо, което ми дойде в главата. — Кой ти я събра?

Той почеса с палец носа си отстрани. Това беше нещо ново. В онези времена нямаше време да позира.

— Какво искаш?

Гласът му беше висок и мек. Много напомняше интонацията на японец и звукът му събуди в мен бездна от спомени. Бях забравил този висок, съскащ глас.

— Какъв успех — казах с възхищение. — Спомням си, как изглеждаше преди години, а погледни сега!

— Какво искаш? — повтори той.

Аз млъкнах и го погледнах. Безжизненият, стъклен поглед ми казваше, че това няма да е празник на любовта, затова реших да бъда по-конкретен.

— Къде е Кели?

— Кели? — повтори той и се намръщи. — Кой Кели? За какво говориш?

В гласа му се долавяха гневни нотки.

— Има един приятел на име Кели, с когото искам да се свържа — отговорих аз, като почти седнах на голямата дъбова маса за четене. — Чух, че те търсил. Помислих си, че ако двамата сте се видели, няма да имаш нищо против, да ме свържеш с него.

Той ме изгледа внимателно.

— Не познавам никакъв Кели — каза накрая.

Аз вдигнах рамене.

— Много жалко. Добре, тогава ще си вървя. Бях останал с впечатление, че го познаваш.

— Защо ти е?

Въпросът излетя внезапно, като раздвоения език на змия.

— Няма да ти губя времето — отговорих, като се отблъснах от масата. — Не е нещо, което би те интересувало.

Той рече:

— Не си тръгвай. Седни.

Това не беше покана, а заповед. Нямаше какво да губя, затова седнах в един голям фотьойл и се отпуснах.

— Напуснал си „Рикордър“? — каза той рязко.

Аз наклоних глава.

— Да. Медокс ме изхвърли. Това е благодарността му след всичко...

— С какво се занимаваш сега? — прекъсна ме той.

— Живея от ума и спестяванията си — отвърнах безгрижно. — Ще се оправя. Защо е този интерес?

— Мога да ти предложа нещо.

Погледнах го. Нито жабешкото му лице, нито сините му, студени очи и голата, блестяща глава ми говореха нещо. Въпреки това не ми харесваше. Знаех с какво се занимава Пепа. Не беше по вкуса ми, но трябваше да внимавам как да му го кажа.

— В момента не търся нищо — казах бавно.

— Работата е добра — рече той направо и се настани в един фотьойл срещу мен. — Няма нищо, което да не ти хареса.

Изсумтях и попитах:

— Какво по-точно?

— Лу Андаса се кандидатира в изборите. Искане някой да се заеме с рекламата. Подходящият човек ще получава двеста и петдесет долара на седмица. Мисля, че ти можеш да се справиш.

Бях изненадан.

— Лу Андаса? — попитах аз. — Не го познавам.

— Подходящ е — каза Пепа, разглеждайки поддържаните си нокти. — Много е добър.

— Защо мислиш, че мога да се справя? — попитах аз, за да спечеля време.

— Можеш — повтори той. — Двеста и петдесет долара не е лошо, нали?

— Прекрасно е — отвърнах аз, — но в момента имам едно-две неща...

— Не се безпокой за тях — каза внимателно Пепа.

Погледнахме се.

— В края на краищата, какво значение могат да имат? — продължи той. — Шамуей няма да те интересува. Той е един стар човек и е свършил вече. Кели също, той е нищожество. Остави момичето намира. На теб не ти трябва момичета. Те само объркват нещата.

Беше многозначително, не знаех какво да кажа. Той се облегна назад и погледна към тавана.

— Ако Андаса бъде избран, ще се отвори много работа. Аз съм заинтересуван лично.

Погледнах крадешком часовника си. Беше почти време за обяд.

— Определил съм си среща на обед — казах. — Ще ме оставиш ли да помисля?

— До обед има много време, ще накарам шофьора си да те откара. Къде ще обядвате?

— В Манета — отговорих аз, без да се замислям.

— Разбирам. Намираш ли, че тя изглежда добре?

Погледнах го втренчено.

— Тя? Какво?...

— Мира Шамуей. С нея е срещата ти, нали?

— Какво знаеш за Мира Шамуей? Какво си намислил, Пепи? — изправих се аз.

Говореше прекалено загадъчно.

— Извини ме за минута — отговори той, стана и излезе.

Стоях и се чудех за какъв дявол е всичко това. След минута той се върна и се усмихна за първи път.

— Значи искаш да го обмислиш? — попита той.

— Слушай, Пепи, какво знаеш за Мира Шамуей? Кажи го направо.

— Чета вестници — каза той равнодушно. — Чувам различни неща. Винаги чувам разни неща. Андаса е най-важен за мен. Можеш ли да отговориш, да или не?

Изправих се.

— Нека да помисля до утре. Къде мога да се срещна с човека?

— До утре тогава. Позвъни ми, ще уредя среща. Искаш ли колата ми?

Поклатих отрицателно глава.

— Не, ще взема такси.

Изведнъж като че ли му омръзнах и му се искаше да си тръгна по-бързо.

— Значи ще се обадиш. За двеста и петдесет си струва да помисли човек.

Пепи излезе от стаята. Не минаха и три секунди и вътре влезе икономът.

— Отгук, сър — каза той и ме поведе надолу по стълбите към входната врата.

Едва на улицата, след като вратата хлопна зад мен, успях да подредя обърканите си мисли. Стоях и гледах голямата къща. Усещах, че някой ме наблюдава. Спрях едно такси и казах на шофьора да ме закара при Манета.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато пристигнах при Манета, Мира я нямаше и аз отидох на бара.

— Един ментов коктейл — поръчах на бармана. — Искам да ви предупредя, че съм от школата на мачкачите, затова държа да намачкате ментовите листа в коктейла ми, а не само да ги натопите. Разбрахте ли?

— Тук винаги го правим, сър — отвърна той с усмивка. — Натриваме и ръба на чашата с мента.

— Чудесно. Не е трябвало да ви казвам нищо, но има хора, които само накисват ментата.

— Те просто са невежи, сър — рече той и отиде на края на бара, за да приготви коктейла ми.

Запалих цигара и се замислих за Пепа. Не можех да разбера, защо ми предлагаше работа. Доколкото го познавах, предположих, че зад това се крие нещо. Можех да се хвана на бас, че той познава Кели и двамата се бяха виждали.

Докато мислех, в бара влезе едно момиче. Беше облечено в яркооранжева копринена рокля, която достигаше на един инч под коленете му. През раменете си бе наметнало бял копринен шал на големи червени точки, а симпатичната му филцова шапка, в бяло и червено, бе дръзко килната на главата му.

Това беше Мира. Не зная защо, но не можах да я позная в първия момент. Имаше нещо в походката ѝ, някакъв непознат за мен израз в очите ѝ, които я правеха да изглежда като непозната. Веднага щом ме видя, тя помахаше с ръка, усмихна се и се приближи.

— Здравей, много ли те накарах да чакаш?

— Аз... аз не можах да те позная — измънках аз. — Може би е заради новата рокля.

Тя ми хвърли остър поглед.

— Харесва ли ти? — полюбопитства, като ми се усмихна отново. — Специално за тебе е.

— Мисля, че е страхотна — казах аз, чудейки се, кое бе по-различното в нея. — Нека да седнем, — прекарах един изтощителен час.

Тя се приближи до една от масите и седна. Аз я последвах и когато се настанихме с чаши пред нас, рекох:

— Толкова е приятно и отморяващо да гледаш красива жена.

Погледнах с интерес коленете ѝ.

— Имаш много хубави лакти — продължих аз. — Не бях ги забелязал преди.

Тя се засмя.

— Изглежда си придобил ужасно кривогледство след последната ни среща.

— Да — рекох аз, като я гледах отблизо. — Отървала си се от Уиски?

— Отървах се.

В гласа ѝ се прокрадваше някаква зловеща нотка, която ме накара да я наблюдавам още по-внимателно. Тя се усмихваше, но очите ѝ не бяха весели.

— Интересна ли беше сутринта?

— И още как — отговорих ѝ и разказах за Пепи.

Тя стоеше тихо и ме слушаше, а когато свърших, каза:

— Какво мислиш да правиш?

— Имаш предвид работата? Нищо. Не искам да работя за Пепи.

— Но нали работата е хубава?

— Не зная. Парите са добри, но Пепи не е свестен човек, че да работиш с него. Няма да го бъде за дълго.

— Но ти няма да работиш с Пепи, а с Андаса, нали? — отбелязатя.

— Това е едно и също. Андаса ще бъде подставено лице на Пепи.

— Трябва да помислиш върху това — продължи тя. — Какво ще правиш иначе?

Изпих чашата си, изправих се и рекох:

— Ще помисля, но нека първо се нахраним.

Отидохме в ресторанта. Когато суетнята на келнерите около нас приключи и направихме избора си от менюто, аз попитах:

— Не смяташ ли, че първо трябва да намерим баща ти?

— О, мислих за това. Знаеш ли, не държа особено.

Погледнах я.

— Значи ти е все едно?

— Да.

— А какво ще кажеш за момичето, което се представя за теб?

Тя отново вдигна рамене.

— Не може да ми навреди, нали? Ако баща ми има нужда от евтина победа, достатъчно голяма съм, да го оставя да я има. Нека не говорим за това, да поговорим за теб. Не смяташ ли, че трябва да се огледаш наоколо за работа?

— Значи сега мислиш за мен? Това е нещо ново от теб.

Тя ме погледна и в очите и долових израз, който накара кръвта във вените ми да закипи.

— Защо да не мисля за теб и твоето бъдеще? — попита тя, като сложи ръката си върху моята.

— Да не би изведнъж да си решила, че може би ме харесваш мъничко? — казах аз, като стиснах ръката ѝ.

— Възможно е. Възможно е да те харесвам много, но трябва да имаш стабилна работа.

— И тогава? — попитах аз. — Мога да намеря постоянна работа. Човек с моя опит...

— Защо не се срещнеш с Андаса и не разбереш, дали би могъл да работиш с него? — предложи тя малко прекалено настойчиво.

— Не се ли горещиш прекалено много заради този тип? — попитах подозрително. — Убеден съм, че искаш да работя за него.

— Искам да си намериш хубава работа.

— Струва ми се, че ми натрапваш Андаса — отвърнах аз. — Вече ти казах какво мисля за Пепи и обкръжението му. Може да започна работа, но няма да е с Андаса.

— Не ставай инат — в гласа ѝ се долавяше гняв. — Къде другаде мислиш, че ще печелиш по двеста и петдесет на седмица?

— Не е кой знае каква камара пари. Само от писането на статии ще изкарам два пъти повече.

Мира прехапа устни и погледна встрани.

— Щом мислиш така... — рече тя и издърпа ръката си от моята.

Осъзнах, че обедът не се очертава като много успешен, искаше ми се да я заведа някъде, където да можем да си поговорим. Тя криеше нещо и аз исках да разбера какво е. Завършихме обяда в мълчание. Ако

говорехме, беше за хората в залата или други неща от този род и през цялото време тя не ме погледна нито веднъж. Накрая платих сметката и станахме.

Чувствах се леко потиснат. Стояхме и чакахме мълчаливо за такси и когато едно спря до нас, попитах:

— Какво да правим? Да се приберем и да изведем Уиски на разходка, да поседим в парка или нещо друго?

— В парка — реши тя.

Не бях стъпвал в Сентръл Парк от две години. Беше чудесно да отида отново там. Той си беше същият, както винаги. Предполагам, че и след петдесет години ще е така. Майки и бавачки с деца на ролкови кънки, в колички, на тротинетки и велосипеди, щяха да четат или да клюкарстват на слънцето, дълго след като ние ще бъдем заровени в земята. Гребните лодки, накацали като водни насекоми върху езерото, също щяха да си останат. Заклетият нюйоркчанин с умерени доходи не усещаше особено липсата на провинцията. Той си имаше Сентръл Парк, с неговите тридесет тенис корта, деветнадесет футболни и шест хоккейни игрища и четири и половина мили дълги алеи, за да се разхожда с момичето си вечер. Това му беше достатъчно. Достатъчно беше и на мен.

Седнахме на сянка и започнахме да наблюдаваме хората, които се разхождаха на групи около нас. Беше чудесно само да си седиш така, но аз имах много неща в главата, за които трябваше да мисля. Когато се опитах да хвана ръката ѝ, тя се отдръпна от мен.

— Не прави представление — каза остро.

— Притесняваш ли се — попитах изненадан. — Да поговорим за нас, Мира.

— Разбира се. Какво по точно?

— Дали да не се оженим? — предложих ѝ аз, без да зная дали го искам или не, но бях любопитен да видя реакцията ѝ.

— Мисля, че не трябва — отговори тя, като гледаше една двойка влюбени, които се разхождаха плътно притиснати от другата страна на езерото. — Защо да се омъжвам? Във всеки случай няма да се омъжа за човек без положение. Защо да го правя? Чудесно се справям и сама.

— Хората не се женят за положение или пари — рекох меко. — Правят го, защото се обичат.

Тя ми хвърли бърз поглед и се засмя.

— Кой ти каза това? Звучи като „Какво трябва да знае всяко момиче“. Тази приказка за любовта си отиде с Гражданската война.

— Понякога ми се иска да те хвърля в езерото — казах сърдито.
— Не може ли да сме сериозни поне за малко?

— Не и докато не си намериш работа. След това може би?

— О'кей, ако си намеря работа, ще помислим ли върху това?

— Стига да е достатъчно добра.

— Знаеш ли, ангелче, започвам да се уморявам от меркантилните ти възгледи за живота.

Тя се на цупи.

— Ще се видиш ли с Андаса? Само за да ми направиш удоволствие?

— Какво ти става? — попитах аз, с надежда да се измъкна. — Какво ще кажа на Док и Сам? Не искаш ли да откриеш баща си, или Кели, или момичето, което прилича на теб?

— Рос — рече тя и хвана здраво ръката ми, — нищо няма значение, докато сме двамата. Искам само теб и винаги да бъдем заедно. Не можем ли да забравим за другите двама?

— Добре, бихме могли да ги оставим — произнесох бавно, — но трябва да им кажем.

— Да го направим тогава — каза нетърпеливо тя. — Да им кажем веднага.

— Добре, нямам нищо против — съгласих се аз.

Погледнах часовника си. Минаваше три.

— Би трябвало да са си вкъщи, освен ако Сам не е слязъл до басейна.

Докато вървахме по многобройните каменни стъпала, които извеждаха от парка, тя попита:

— Ще се срещнеш ли с Андаса?

— Да, ще го видя по някое време тази вечер.

— Обещаваш ли? — каза тя, притискайки ръката ми до себе си.

— Обещавам, щом значи толкова много за теб.

Когато влязохме в апартамента, от кухнята излезе Сам с тревожен израз на лицето.

— А, ето ви — рече успокоен той. — Уиски с вас ли е?

— Не — отвърнах аз. — Мира не го е взимала със себе си.

Сам изглеждаше разстроен.

— Господи! Тогава се е загубил.

После се обърна към Мира.

— Веднага щом ти тръгна, той излезе и не се върна повече. Погледнах на улицата, но него го нямаше. Помислих, че те е последвал и ти си го взела на разходка.

Мира поклати отрицателно глава.

— Не съм го виждала.

— Той ще се появи — казах аз и хвърлих шапката си на стола. — Познавам Уиски! Намерил си е някоя приятелка и сега се опознават.

В този момент в стаята влезе Ансел.

— Намерихте ли Уиски? — попита с тревога той.

— Не се вълнувай, ще си дойде. Просто се разтъпква. Голямо куче като него има нужда от движение и той разузнава наоколо.

Ансел погледна към Мира и каза усмихнат:

— Много си красива тази сутрин. Добре ли мина обядът?

— Да, благодаря — отговори тя и свали шапката си. — Беше много приятно.

Сам я попита:

— Не се ли тревожиш за Уиски?

Тя премигна.

— Не, ако Рос мисли...

— Рос? — рече Сам с широко отворено очи. — О-о! Да не би вие двамата, да започвате да се обичате?

Мира се обърна към мен.

— По-добре ти им кажи — промълви тя и избяга от стаята.

Ансел и Сам ме изгледаха подозрително.

— Какво става? — попита Сам. Приблжих се до едно кресло и седнах.

— Не зная — отговорих. — Много неща се случиха, откакто се разделихме.

Разказах им за Пепи, Андаса и Лидия Бранд. Те ме изслушаха мълчаливо, после Док рече:

— Чувал съм за Андаса. Никой не го смята за свестен.

— Аз също — добави Сам. — Беше един от убийците в бандата на Джо-Джо в китайския квартал, когато бях там. Няма нужда да се забъркваш с него.

Посочих с пръст към тавана.

— Това е, което тя иска — казах бавно. — Иска да ви зарежа и да живеем двамата. Заяви, че нищо нямало значение за нея, щом сме заедно и работя за Андаса. Какво ви говори това?

Не им говореше нищо.

— Не иска да се занимава с баща си. Няма нищо против някой да се представя за нея. Сякаш не е тя, а някой друг — продължих аз, като гледах упорито към Док.

— Да — рече той. — Разбирам какво имаш предвид. Чудя се...

— Трябва да разберем — прекъснах го аз, затваряйки очи. — Може би ще е по-добре да се срещна с Андаса.

— И аз мисля така — съгласи се Док. — Вземи и Сам със себе си.

— Къде да го намеря? Знае ли някой от вас?

— Последния път, когато чух нещо за него, живееше в някакъв бардак на Мълбъри Парк — обади се Сам. — Може някой да знае какво прави сега.

— Отиваме там — казах аз. — През това време дръж под око нашата приятелка, не я оставяй да излиза. Може да греша, Док, но се отнасям с подозрение към промяната в сърцето ѝ.

— Разчитай на мен — отговори Док и ние излязохме на улицата, като го оставихме сам.

Мълбъри Парк се намира на север от Бруклинския мост и на няколко ярда от Китайския квартал. В момента представлява засенчен с дървета площад, който градските власти са оборудвали с люлки, плитки басейни и фонтанчета за децата. Изглежда спокоен и замрял, но преди стотина години това е било най-престъпното място в Манхатън. Тук са се намирали Файв Пойнтс и до тях огромното, виещо се здание на Старата пивоварна, обитавано от пълчища черни и бели. Има случай, когато в една стая на Старата пивоварна са били натъпкани седемдесет и пет човека: мъже, жени и деца. Това би трябвало да ви покаже, колко ужасно е било това място. Убийствата са били всекидневно събитие, а децата там са живеели с години, без да напускат стаите си, защото в общите помещения е имало голяма вероятност да бъдат претрепани от някой зажаднял за кръв тип. Младите негодници, които били достатъчно силни да се защитават, се срещали по улиците и образували първите банди на Ню Йорк.

През следващите стотина години продължението на Мълбъри Парк през Чатам Скуеър нагоре до пивоварната остава център на индустрията с пороци на големия град.

Дори и сега Мълбъри Парк е много опасен. Старите банди ги няма, Китайският квартал и Мълбъри Парк са потънали в измамна невинност, но кварталът продължава да бъде развъдник на убийци.

Във всеки случай, когато завихме към площада и поехме между рояците деца, които задръстваха уличките, Сам се почувства като у дома си.

— Къде отиваме оттук? — попитах аз, като усещах по гърба си враждебните погледи на размъкнатите жени, които стояха пред отворените врати на сивите си, мръсни жилища.

— Имах един познат тук — рече Сам, като се почеса по главата, — държеше кръчма някъде наоколо. Как ли му беше името?

Той смръщи лице, докато мислеше. Чаках мълчаливо, като се опитвах да се преструвам, че ме няма. Дори децата спряха да играят и ни зазяпаха.

— Гуляйджията Уокси — каза Сам. — Така се казваше дребосъкът. Той ще знае нещо за Андаса. Познава всички негодници наоколо.

Намерихме гуляйджията Уокси зад бара на зловещо изглеждаща кръчма, на ъгъла на Мълбъри и Кенмейр. Стоеше подпрян на лакти над разгърнатия пред него обеден спортен бюлетин и преглеждаше списъка на конете за надбягванията в три часа.

Той погледна подозрително нагоре, докато ние налучквахме пътя си през малкото, тъмно помещение.

— Хей, Уокси — извика ухилен Сам, — още ли прехвърляш чашите на бара?

Уокси застина. Дебелото му грубо лице, лъснало от пот, светна и той вдигна юмрука си с размер на пъпеш.

— Богъл! — извика той и сграбчи ръката му. — Откъде изскочи, по дяволите?

Сам се ухили, докато друсаше нагоре-надолу ръката на огромния мъж.

— Помислих си да навестя стария негодник. Как са далаверите, Уокси?

Усмивката от лицето на Уокси изчезна.

— Погледни сам. Шест години се трепя в този град и какво? Жалка милостиня от тридесет долара на месец! Глад и мизерия — а удоволствието къде е? Дръжки!

И той се изплю отвратен на пода.

— Я-а-а! — рече Сам с широко отворени очи. — Пък аз си мислех, че този град е готин.

— Беше — отговори мрачно Уокси. — Когато момчетата бяха наоколо. Лъки... спомняш ли си Лъки? Когато беше жив, това беше нещо, но сега... По дяволите, все едно да чакам дядо Коледа да се погрижи за мен.

— Запознай се с приятеля ми Милън — каза Сам и ме побутна напред. — Добро момче е, Уокси. Работим заедно.

Онзи ме изгледа изпитателно, после протегна ръка.

— Приятелите на Сам са и мои приятели — заяви той и стисна ръката ми в хватка, от която запристъпвах от крак на крак.

— Отбихме се, щото мислим, че можеш да ни кажеш нещо — понижи глас Сам.

Уокси почеса сплескания си нос и в малките му, зелени очички проблесна интерес.

— Да не си в рекета, Сам? — попита с надежда той.

— В момента не съм — отвърна предпазливо Сам, — но по всичко личи, че нещата вървят натам. Какво знаеш за Андаса?

Уокси замига.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това. Този приятел се готви да започва работа за него — рече Сам, като ме сочеше с пръст. — Но иска да знае в какво се набърква.

Уокси ме изгледа внимателно.

— Лу е тръгнал нанякъде — каза накрая. — Ризи по двадесет долара парчето, сто и петдесет доларови костюми по поръчка. Лъснал се е и е загладил косъма, а около него се върти цяла сюррия мадами, от които лигите ви да потекат, момчета.

— Каква е играта? — настоя Сам.

Уокси понижи глас.

— Пепи Кругър е зад гърба му. Двамата контролират изкъсо пивоварната.

— Колко изкъсо? — попита Сам, като гледаше с надежда редицата от прашни бутилки зад главата на Уокси. — Какво ще кажеш за едно питие, Уокси?

— Дадено.

Той измъкна изпод бара една черна бутилка без етикет.

— Това е Маккой — добави той и шльопна бутилката пред нас. — Сипвайте си.

Докато Сам наливаше, аз казах:

— Чувах, че Кругър почти си е изпял песента, затова се безпокоях толкова.

— Какво си чул? — задъхан попита Уокси. — Да не си луд? Тези момчета са супер, ясно ли ви е? Нищо не може да ги спре. Никой негодник не може да ги пипне вече.

Но аз не го слушах повече. Гледах към улицата.

— Почакай, Сам — казах внезапно. — Сега се връщам.

И ги оставих да зяпат след мен.

Бях зърнал едно куче, което вървеше от другата страна на улицата под сянката на сградите. В това не би имало нищо особено, ако кучето не беше овчарско, а в Мълбъри Парк не се срещат често овчарски кучета. Сигурен бях, че е Уиски. Докато изляза, кучето бе изчезнало, но аз знаех в каква посока се движи и хукнах през улицата след него. Навлязох в една миризлива алея и продължих да тичам. Нещо на земята ме накара да спра. Погледнах надолу и видях яркокървави петна, образуващи непрекъсната верига от ситни точици. Затичах се и започнах да викам. В края на алеята видях Уиски, който с мъка се влачеше напред.

— Уиски! — извиках и се втурнах напред, точно когато кучето се строполи изтощено на земята. — Какво има, стари приятелю? — попитах аз и се наведох разтревожен над него.

Нямаше нужда да питам. На рамото му имаше голямо петно засъхнала кръв. На главата му зееше рана, сякаш беше ударен много силно с железен прът. Кръв течеше от крака му, където сигурно се беше порязал жестоко. Уиски беше зле и по измъчения му поглед разбирах, че се нуждае от спешна помощ.

— Успокой се — казах аз, като коленичих до него. — Ще те взема оттук.

— Не си губи времето с мен — изръмжа той. — Те я хванаха. Отвлякоха я, когато отиваше да се срещне с теб. Онази, която те чакаше там, не беше Мира... беше другата.

— Другата? — Повторих глупаво. — Кой кого е отвлякъл? За какво говориш, Уиски, момчето ми?

Той понечи да каже нещо, после в очите му се появи ужасен страх. Зъбите му изтракаха и той почти се изправи, за да падне изтощен отново.

— Успокой се — рекох аз. — Ще доведе Сам и ще те оправим, бедни стар дяволе. Но трябва да разбере какво искаш да кажеш. Защо някой ще иска да отвлеча Мира?

Уиски само изтрака със зъби, сякаш се опитваше да говори, но за мой голям ужас и потресение, той започна да джавка.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Докато се връщах в кръчмата на Уокси, за да взема Богъл със себе си, осъзнах смисъла на онова, което се опитваше да ми каже Уиски. Беше абсолютна фантастика, но цялата работа си беше фантастична.

Значи онова момиче не е било Мира. Тя е отвлечена. Колкото по-бързо се върнех при Ансел и притиснех натясно тази мадама, толкова по-добре. След като Уиски беше изгубил способността си да говори, не можех да очаквам особена помощ от него. Трябваше да изчакам, докато се оправи достатъчно, за да ни отведе до мястото на нападението. Това можеше да ми даде някаква идея. Безсмислено беше да казвам на Богъл за двете Мири. Щеше да си помисли само, че съм полудял. Освен това би било загуба на време да се опитвам да го убеждавам.

И така, оставих Уиски на грижите на Сам и взех едно такси. Казах му да отведе Уиски във ветеринарната лечебница, колкото е възможно по-бързо и веднага да се върне в апартамента. Когато Сам видя колко лошо е ранен Уиски, беше безумно ядосан и разстроен. Успях да го убедя някак, че за него е много важно да се върне незабавно, без на практика да му казвам никакви подробности.

Това сигурно беше най-дългото пътуване с такси, което бях предприемал някога. Непрекъснато повтарях на шофьора да кара по-бързо. Не зная защо, но целият се тресях от нервна възбуда. Когато стигнахме до нашия блок, аз хвърлих парите на шофьора и се затичах нагоре по стълбите.

Минута по-късно стоях в апартамента и по някаква необяснима причина усещах страх. Наоколо цареше същата злокобна атмосфера, както когато открих тялото на Куитъл. Не се чуваше никакъв звук. Повиках Ансел с глас, който прозвуча като чужд.

Влязох предпазливо в кухнята и се огледах, нямаше никой. Върнах се малко по-уверен в дневната. Може би Док и момичето бяха

излезли. Точно се готвех да надникна в спалнята, когато погледът ми бе привлечен от нещо, което предизвика спазми в стомаха ми.

Видях нещо червено под дивана. Коленичих и погледнах отдолу. Беше оранжевата рокля на Мира. Смачкана на топка, тя бе захвърлена под дивана. Измъкнах я и се изправих.

Докато я разгъвах, докоснах нещо мокро и лепкаво и когато погледнах надолу към ръцете си, видях че са изцапани с кръв. Точно върху предницата на роклята имаше голямо, още прясно кърваво петно. Само за миг помислих, че е била убита и това ми подейства като ужасен шок. Когато разгледах по-внимателно роклята, не открих по нея дупка от куршум или прорез, оставен от нож. Изглеждаше така, сякаш кръвта не е текла от нея, а от някой друг.

Захвърлих настрани дрехата, изкачих стълбите и нахълтах в спалнята на Док. Той лежеше направо на кревата. Не си представях, че е толкова дребен, докато не го видях да лежи така. Предницата на сакото му беше изцапана с кръв, а лицето му беше синкавосиво. Преди да го докосна, си помислих, че е мъртъв.

Когато го допрях и усетих хладната му ръка, разбрах колко много съм се привързал към него. Обхвана ме дива, разрушителна ярост. Ако можех да пипна човека, който беше направил това, щях да го убия без колебание.

— Док — казах тихо, като се страхувах да го повдигна. — Какво има, Док?

Той отвори очи и ме погледна, но не личеше да ме е познал.

— Аз съм... Милън — казах, като коленичих до него. — Какво мога да направя? Зле ли си ранен?

Знаех отговора на въпроса, преди да съм го задал още. Не мислех, че ще издържи и две минути. Но трябваше да говори. Не можеше да си отиде така, без да ми каже какво е станало и кой го е направил. Изтичах бързо до дневната, налях в една чаша около два инча скоч и се втурнах обратно.

— Хайде, Док — рекох аз, като повдигнах главата му. — Стегни се.

Уискито свърши работа, но виждах, че си отива бързо. Единствената ми надежда беше да му помогна да остане жив достатъчно дълго, за да ми разкаже какво се бе случило. Виждах, че иска да говори и прави огромни усилия за това.

— Ти беше прав. Това не беше Мира — прошепна той най-сетне. — Веднага щом вие излязохте, тя ме нападна. Сам си го търсех, трябваше да го очаквам. Внимавай с нея, Рос, тя е опасна. Така мисля. Тя е лошата.

Той затвори очи и аз си помислих, че е свършил, но се оказа, че иска да си почине няколко секунди.

Честно казано, не можех да повярвам, че това е възможно и все пак знаех, че Мира, с която бяхме работили и се бяхме забавлявали заедно, никога не би му сторила зло.

Той заговори отново:

— Те ще се опитат да лепнат това на Мира — рече с треперещ глас той. — Трябва някак да го прикриеш, Рос. Казвах ти, че е възможно да се случи такова нещо. Къде е Мира? Какво е станало с нея?

— Не се тревожи, Док. Ще уредя всичко, ти само се отпусни. Ще доведе лекар и ще се оправиш.

— Трябва да я намериш и да ѝ осигуриш алиби — продължи той. — Не викай полицаите, докато не си оправил и изчистил всичко, което би могло да я забърка в случая. Другата е лоша. Трябва да я хванеш и да се отървеш от нея преди края на месеца. Не ѝ позволявай да се вмъкне отново в Мира. Тя ще се опита и ще го направи след пълнолунието.

Не разбирах за какво говори, но не ми оставаше нищо друго, освен да го слушам. Гласът му ставаше все по-слаб и издъхна, когато Сам влизаше в стаята.

Щом го видя, той се хвърли към него с уплашени очи.

— Той умря, Сам — казах аз и станах от леглото.

Изведнъж осъзнах колко безнадеждно беше да се мъча да му обяснявам, какво се бе случило. Но трябваше да го направя, Сам знаеше прекалено много вече. Плаших се, като си представях как се опитвам да натикам тази фантастична история в дебелията му глава.

Богъл хвърли един поглед на Док и ме сграбчи така, че почти разкъса самото и ризата на гърба ми. Помислих, че се кани да припадне. Лицето му беше потъмняло от придошлата кръв, а очите му гледаха диво.

— Кой го стори? — попита той, като ме опря в стената. — Казвай, мизернико, кой го направи?

Разбирах, че не мога да му разкажа. Състоянието му не беше подходящо, за да преглътне подобна история. Затова го излъгах, че не зная и се помъчих да разхлабя хватката му. Беше все едно да разтваряш зъбците на капан за мечки.

— Успокой се, Сам. Нищо няма да постигнеш така.

Той изсумтя и ме блъсна настрани. Ударих се в стената и едва не паднах. Той се върна при Док, коленичи, взе ръката му и заплака. Излязох внимателно и ги оставих сами.

Не знаех какво да правя, когато слязох долу. Бях болен от мъка по Док. Страхувах се за Мира и исках да пипна другата. В действителност не мислех за нея като за другото момиче, а като за някой, който беше убил Док. Отидох в дневната и си налях солидна доза уиски. После седнах и се опитах да мисля.

Беше извършено убийство. Това означаваше полиция. Означаваше, че ще трябва да обяснявам нещо, което не можех да обясня и на самия себе си. Ако обяснението ми не минеше, Мира щеше да бъде заподозряна. Изцапаната с кръв рокля беше достатъчна улика, за да се задвижи машината на закона в тази насока. Изпих уискито и вдигнах роклята. Док беше казал да унищожа всяка следа, която можеше да доведе до нея. Тази беше първата, която трябваше да премахна.

Изведнъж някой издърпа роклята от ръцете ми. Беше Богъл, който бе влязъл безшумно. Той хвърли поглед на кървавото петно и разбра, че тя го е направила.

— Къде е тя? — попита тихо.

Винаги бях смятал Богъл за безобиден глупак, но сега не мислех така. Имаше вид на убиец и беше почти обезумял.

— Трябва да поговорим за това, Сам. Пийни нещо, ще ти помогне да се съвземеш.

— Значи тя го е убила? — процеди през зъби той. — Няма да ѝ се размине. Този дребен негодник беше добър с мен. Разбирахме се чудесно, докато не се появи ти. Ти и тя. Мислиш много за тази жена, нали? Като приключача с нея, няма да има кой знае какво, за което да си мислиш.

— Не бъди глупак, Сам. Зная чувствата ти към Док. Той беше чудесен. Но тя не го е убила.

— Кой тогава?

Той вдигна роклята.

— О, зная, че изглежда, сякаш тя го е направила, но не е така.

— Полицаяте ще решат. Мисля да им прехвърля топката и да ги оставя те да я намерят. После, ако тя успее да се измъкне от подсъдимата скамейка, аз ще се справя с нея — и той отиде до телефона.

Ако ченгетата дойдеха и намереха роклята, знаех, че нищо не може да спаси Мира. Щяха да я преследват из цялата страна.

Хванах го и го завъртях към себе си. — Не забърквай полицията, Сам, ние сами ще се оправим. Не разбираш ли, че Кругър стои зад всичко?

Той се изскубна.

— Да не ме мислиш за идиот? Знаем, че си луд по нея, но това няма да ме спре. Ако не повикаме полицията, как според теб ще обясним какво е станало с Док?

Повдигнах рамене.

— Е, щом смяташ така — рекох аз и заставах зад гърба му.

Не исках да постъпвам по този начин, но нямах друг избор. Трябваше ми малко време, за да разчистя всичко и да съм сигурен, че освен роклята, Мира не е оставила нищо друго за полицията.

Но Богъл беше подготвен за неприятности. Той се обърна и застава с лице към мен.

— Не започвай каквото и да е — каза той злобно. — Няма да постигнеш нищо.

— Не вреди да опитам — отговорих и му ударих едно кроше, което го улучи в скулата.

Той се дръпна назад, преди ръката ми да го достигне, и това отслаби силата на удара ми. После се впусна в атака. Юмрукът му се стовари върху ребрата ми и ме изпрати до стената. Богъл се боксираше много добре. Той отпусна ръце и каза:

— Престани. Не искам да те бия, но ако ме ядосаш, ще те напердаша и то здравата.

Помислих си, че е възможно, но си представях бъркотията, която ни очаква, ако не успея да го спра. Придвижих се предпазливо напред.

— Не можеш ли да използваш главата си, Сам? — помолих го аз, като търсех пролука, за дясното си кроше. — Казах ти, че Мира не го е

убила. Тя обичаше стареца толкова, колкото и ти. Не би го докоснала с пръст даже. Би трябвало да го знаеш.

— Така ли? — каза Богъл. — Тогава откъде се взе тази рокля? Ние я оставихме с Док, нали? Къде е тя сега?

— При Кругър, дебел глупако — отвърнах му аз, като внезапно си дадох сметка, че и двамата губим време. — Не разбираш ли? Кругър или някой от бандата му са били тук. Мира им е нужна по някаква причина. Док се е опитал да ги спре и те са го убили. Докато се караме, те ще я отведат някъде далеч.

За кратко време изглеждаше, че Сам се е уловил на въдицата. После очите му потъмняха отново.

— Роклята — каза нетърпеливо той. — Защо Кругър би могъл да я търси? Човек с неговите възможности не може да се нуждае от нея.

После и двамата го видяхме едновременно. Не разбирам как съм го пропуснал преди. Предполагам, че съм бил заслепен от шока, който изпитах като намерих роклята, а след това и Док. Бял плик бе подпрян на часовника върху камината.

Спуснахме се към него и двамата. Почти го бях взел, когато Богъл замахна и юмрукът му ме улучи зад ухото, събаряйки ме на земята. Сякаш сградата на Емпайър Стейт се стовари на главата ми. Не зная колко време съм лежал, но сигурно е било достатъчно дълго, за да може Богъл да отвори писмото и да го прочете.

Седнах бавно. Един поглед на лицето на Богъл бе достатъчен, за да разбере, че каквото и да кажа повече, не мога да го убедя в невинността на Мира.

— За тебе е — рече той със студен, безизразен глас. — Казва, че тя го е пречукала, а после е избягала. Ще ти пише отново, когато нещата се успокоят.

И той пусна писмото в джоба си.

— Не се намесвай!

Разтърсих глава и се изправих. Трябваше да взема писмото. То стигаше, за да изпрати Мира на подсъдимата скамейка. То и роклята. Разбрах какво ми казваше Док. Момичето, което го беше убило, искаше да припише убийството на Мира. С Богъл за свидетел, полицаите щяха да получат един успешно приключил случай. Трябваше някак да обясня на Сам мистерията с двете Мири. Беше единственият начин да я спася.

— За Бога, ще ме изслушаш ли? — попитах аз. — Док ми обясни какво е станало. Когато го намерих, той успя да ми каже достатъчно, за да разбере, как са се развили нещата. Момичето, с което съм се срещнал при Манета, не е било Мира. Това е другата, която се представя за нея. Те са съвсем еднакви.

Продължих и му разказах за Уиски.

Богъл рече:

— Влюбен си в това момиче, нали, и би направил всичко, за да го спасиш. Няма да ме измамиш с подобни истории, разкажи ги на ченгетата.

Не се надявах да повярва, но трябваше да опитам. Имаше само един начин да се уреди всичко. Трябваше да унищожа роклята и писмото.

Пуснах в действие и двете си ръце. Този път подходих по-предпазливо. Направих фалшиво движение с лявата ръка и посегнах с дясната. Богъл познаваше добре този вид бой. Той посрещна десния ми удар с предната част на ръката си и изпрати силно кроше в лицето ми. Аз обаче бях побеснял вече. Хвърлих се върху него, като отбивах ударите му и го преследвах из стаята. Притиснах го до стената и му нанесох две солидни крошета, преди той да ме отхвърли настрани с оглушителен ъперкът.

Нападнах го отново и се натъкнах на удар, който едва не ми отнесе главата. Усетих, че летя и после се ударих в стената с трясък, който изкара въздуха от гърдите ми. Богъл се клатушкаше през стаята след мен. Докато пълзях на четири крака, видях лицето му за миг и усетих, че ми става студено. Беше обезумял и щях да съм късметлия, ако останех жив. Преди да успея да се изправа, той ми фрасна един отстрани на главата, а после изпрати две крошета в стомаха ми.

Да те бяхти Богъл, беше все едно да те бяхти ковашки чук. Ребрата ми се огъваха всеки път, когато улучеше тялото ми. Тези удари бяха по-болезнени, отколкото когато попадеше в лицето ми.

Успях да се измъкна и след един успешен удар го отпратих назад. По някакъв начин се приближих до него и го улучих в устната. Той измуча и разбрах, че съм го наранил. Но не можех да го спра. Беше много силен и тежеше с двадесет паунда повече от мен.

Той се приближи и ме удари четири пъти в ребрата с юмруци, които не трябваше да изминат разстояние, по-голямо от няколко

сантиметра. Сякаш бях под валяк. Усетих колената ми да се подгъват и го сграбчих, за да не падна. Той ме отхвърли и като през мъгла видях нещо да се приближава. Беше като футболна топка, която лети във въздуха. Не бях в състояние да направя каквото и да било. Не можех дори да се махна от пътя му. После то експлодира отстрани на челюстта ми и всичко свърши.

Бях сам, когато дойдох в съзнание. Седнах бавно и попипах челюстта си. Усетих облекчение. Беше подута, но цяла.

Изправих се на крака и се приближих до бутилката с уиски. Алкохолът ми помогна, а след втората глътка се почувствах още по-добре. Не бях ядосан на Богъл. Той беше постъпил правилно от негова гледна точка. Ако бях на негово място, бих направил същото.

Отидох до банята и измих лицето си. Когато свърших, изглеждах малко по-добре. Докато излизах от банята, чух воя на полицейските сирени.

Сам стоеше в хола. Лицето му беше подпухнало и в синини, но в сравнение с мен изглеждаше красавец. Спогледахме се. После, малко засрамено той каза:

— Извинявай, приятел, но не биваше да се намесваш. Нямам нищо против теб, но няма да оставя тая мадама да се измъкне току-така. Може да си влюбен в нея, но не мога да ти помогна, нали?

— Не, но правиш ужасна грешка, Сам — отговорих и отидох в дневната.

Сетне вътре влезе законът. Бяха Кланси, от отдела за убийства, когото познавах доста добре, двама патрулни полицаи и един фотограф. Чувах как си говорят навън, но не се намесвах. Трябваше да изчакам, за да видя как ще се развият нещата и после да се опитам да измъкна Мира от затрудненията.

Чух Кланси да се изкачва по стълбите, за да види Док. Те останаха там известно време, после Кланси слезе долу заедно с Богъл и остави другите в стаята на Док, за да вземат отпечатьци от пръстите.

Кланси беше дребен, дебел човек, с рунтави като храсталаци вежди и синкавочерна долна челюст, която го правеше да изглежда много решителен. Обикновено дъвчеше изгаснала пура и копираше маниерите си от филмите. Не беше най-блестящата звезда в отдела и съжалявах, че той се занимава със случая.

Кланси влезе и застава над мен.

— Какво виждам — каза изненадано, — Рос Милън! Какво правиш тук?

— Здравей, Кланси — рекох аз, като се облегнах на стола си. — Не съм те виждал отдавна.

Той се взираше с удивление в лицето ми, после погледна Богъл и попита:

— Хей, какво е това? Да не сте се били?

— Да сме се били? Какво те кара да мислиш така? — попитах аз.

— Не ме баламосвай! Погледни си лицето.

— А, това ли — вдигнах рамене аз. — Така си нося лицето напоследък. Човек придобива странни навици в Мексико. Някои типове носят бради, други — обици, аз си нося синини. Това се смята за много нещо в Мексико, нали Сам?

Богъл не отговори. Той се чувстваше неловко пред полицаите.

— Продължаваш да остроумничиш, а? — каза Кланси. — За какво се бихте двамата?

— Харесва ни да сме във форма. Няма нищо общо с тази работа. Без майтап, Кланси, това е само нашата форма на самоизява.

Кланси задъвка пурата си и ме погледна подозрително.

— О'кей, ще оставим това за момента. Как се набърка в тази работа?

Разказах му с няколко думи как сме се срещнали с Док и Богъл в Мексико, но за Мира не му споменах нито дума.

— Какво знаеш за това момиче?

Изстреля въпроса си така, сякаш върху лицето му бяха фокусирани дузина камери и тълпа обожатели чакаше за автографа му.

— Кое момиче? — попитах нехайно.

— Ти знаеш — отговори той мрачно. — Мира Шамуей.

— Това го знам, но коя Мира Шамуей? Те са две.

Това го съсипа.

— За какво говориш? Какво значи това... две?

— Слушай, Кланси, има много неща, свързани с тази работа, които не знаеш. Ще ти бъде трудно да ги разбереш, но ако дадеш почивка на краката си и престанеш да се правиш на твърдо ченге с мен, ще се помъча да ти обясня.

— Не го слушайте — обяди се Сам свирепо. — Той е изкукал по това момиче.

Кланси не държеше особено на Богъл.

— Затваряй си устата! — отсече той. — Когато ми потриват коментари от теб, ще ти кажа.

Сетне се обърна към мен.

— За какво става дума?

Посочих му един стол.

— Седни. Ще отнеме време, а ще ти трябва цялата енергия, за да поддържаш мозъка си да работи.

— Остави мозъка ми на мира. Внимавай, Милън, зная, че се мислиш за много умен, но ако се опитваш да ме разиграваш, ще те затворя в хладилника като материално доказателство. Как ще ти хареса това?

— Хайде да не се заплашваме — отвърнах му аз, но бях леко уплашен.

Ако попаднеш в затвора, не оставаше никой, който да помогне на Мира.

— Хайде, Милън, не ме баламосвай.

Не исках да ме пришпорват. Идеята да разправа на човек като Кланси цялата история за Мексико ме плашеше, но трябваше да го направя.

Започнах да разказвам. Кланси ме слушаше със сънлив израз в очите. Дори запали пурата си и тя замириса порядъчно. Изглежда и на него не му хареса, защото я остави да угасне след няколко всмуквания. Една пура сигурно му траеше две седмици при тази скорост. Тази специално смърдеше, сякаш я имаше от години.

Някъде към средата почти се бях отказал, защото виждах, че е безнадеждно. Той не можеше да разбере дали съм луд, или го водя за носа. Затова се разгорещаваше все повече и повече, докато накрая помислих, че ще започне да изпуска пламъци.

— Така стоят нещата — заключих аз. — Някой е отвлякъл Мира, а другата ѝ половина е убила Ансел.

Не споменах за Кругър. Знаех, че има голямо влияние и исках да се занимаю с него сам, без намесата на полицията.

— Хубава история за пред съда! — рече с дълбока въздишка Кланси. — Ако не те познавах, Милън, и ако не бяхме работили заедно преди, щях да те хвърля веднага в затвора, задето ми губиш времето. Мислиш ли, че нормален човек ще повярва на подобна измишльотина?

Магнах с ръка към Богъл.

— Твоят свидетел, Кланси. Той ще ме подкрепи. Кренвирш, говорещо куче, летяща жена и всичко останало.

Богъл ме погледна и след това се обърна към Кланси:

— Казах ви, че се опитва да замаже нещата. Не съм виждал нищо такова, защото то просто не е ставало.

Аз почти се изправих на стола си.

— Мръсен подлец! — извиках побеснял. — Много добре знаеш, че всичко това е истина!

— Светата истина! — разсмя се внезапно Кланси. — Достатъчно, Милън. Или ще говориш нормално, или ще дойдеш с мен в управлението.

— Но аз ти казах... — започнах аз.

— Добре — рече Кланси, като се изправи. — Тръгвайте и двамата. Не мога да търпя повече. Ще видим какво ще каже шефът.

Погледнах към Богъл.

— Значи така ще играеш.

Лицето му се изкриви.

— Тя ще плати за това и ти няма да я измъкнеш — каза той злобно. — Ако този простак не успее да я спипа, тогава аз ще ѝ дам да се разбере, но ще си плати, задето е пречукала Док.

— Кого наричаш простак? — попита ядосано Кланси.

Богъл се усмихна подигравателно.

— Какво те кара да си мислиш, че си нещо по-особено?

Преди Кланси да успее да отговори, пристигна една полицейска кола, за да откара Док.

Всички стояхме и наблюдавахме мълчаливо и когато носилката мина надолу, Сам отново заплака.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Шефът на полицията се казваше Самърс. Доста добре го познавах и съвсем не беше лош човек, когато искаше. Иначе бе като буре с барут и можеше да избухне най-неочаквано.

Оставиха ме да чакам близо четири часа, преди да ме отведат при него и нервите ми едва издържаха.

— Здравсти, Милън — поздрави той, когато Кланси грубо ме вкара в стаята. — Съжалявам, че трябваше да чакаш. Седни.

Кланси застана зад Самърс и мрачно хапеше угасналата си пура. След като се ръкувах, седнах.

— Няма нищо — казах нехайно, сякаш пет пари не давах. — Случва се.

— Да, така е. — Той ме изгледа продължително, после извади кутия с пури и я бутна към мен. — Вземи си.

Запалихме и той подхвана:

— Как така си се замесил в убийство? Смятах те за по-умен.

— Не съм се замесил в нищо — отрекох твърдо. — Не си мисли такова нещо. Просто намерих нещастния човечец.

— Аха, намерил си го. Защо момичето е оставило бележка, че го е убило?

— Трудно е за обясняване — отговорих бавно аз, — но Мира не го е убила и не тя е написала онази бележка. Другото момиче е извършило и двете неща.

— Друго момиче ли? — Самърс се скри wśród кълба от дим. — Хайде де! Мъж, превърнал се в колбас, говорещо куче и хвърчаща жена. Да, да, Кланси ми разказа.

Кланси се клатеше от крак на крак и настана такова мълчание, та ми се стори, че ръчният ми часовник тик-така като будилник.

— Трябваше да измислиш нещо по-добро — рече Самърс накрая. — Не биваше да ми сервираш такава опашата лъжа. Може би ти е било забавно да будалкаш Кланси, но мен дълго няма да разиграваш, обещавам ти.

Изглеждахме се продължително и си казах, че наистина съм сгрешил.

— О'кей. Защо не попитаме самото момиче? Защо питате мен?

— Ще го попитаме, когато го намерим. Ще му зададем доста въпроси, а после ще го сложим на един горещ стол и ще го опържим.

Както и да е, все още не бяха я намерили. И това беше нещо.

— Това бе твоята приятелка, нали, Милън? — сякаш между другото попита Самърс.

— Не — поклатих глава аз, — харесвах я. Беше забавна, това е всичко.

— Богъл твърди обратното.

— Не вярвай на всичко, което говори — отвърнах аз. — Той беше приятел на Док. Смята, че Мира го е убила и ще говори небивалици, за да я осъдят. Предубеден е.

— А ти не мислиш ли, че тя го е убила?

— Вече ви казах — отговорих рязко аз. — Разбира се, че не го е убила.

— Предполагам, че си единственият, който смята така. Дори самата тя признава, че го е убила — и той потупа някакъв лист хартия. Разпознах бележката, която Богъл беше взел.

— И така — изправих се аз, — ти разполагаш с нещо като признание, както и с изцапаната с кръв рокля. Какво мога да направя аз?

— По ножа има нейни отпечатащици, — добави Самърс, поглаждайки тила си. Открихме кичур от косите ѝ по сакото на убития. Твърде много улики, Милън, по-добре внимавай.

— Не мога да ти бъда от помощ — вдигнах рамене аз. — Бих желал, но след като не приемаш моята версия за достоверна, вдигам ръце.

— О'кей — той ме изгледа втренчено. — Разкажи ми всичко. Отдавна се познаваме, Милън, и не те смятам за лъжец. Така че говори. Ще те изслушам.

Кланси простена, но никой не му обърна внимание.

И аз му разправих всичко, което вече бях казал на Кланси, само че по-подробно.

Самърс слушаше, като през цялото време поглаждаше тила си. Не откъсваше студените си, безизразни очи от лицето ми и щом

свърших, заяви:

— Наистина. Милън, умът ми не го побира. Дяволска история.

— Аха, дяволска история, както казваш.

— Кучето говори с човешки глас, значи? Истинско куче... и говори. Къде е то сега?

— В някаква ветеринарна клиника. Богъл го заведе. Попитай него, ще ти каже.

— Вече говорихме с Богъл за кучето. Твърди, че никога не е говорило като човек.

— Тогава телефонирай във ветеринарната клиника. Може би е най-близката до Мълбъри Парк.

Лицето на Самърс се поразведри.

— Обади се — обърна се той към Кланси. — Искан ми се да го чуя как говори.

После внезапно си спомних нещо и ми се зави свят.

— Почакайте, то вече не говори — спрях ги аз. — Някой го е ударил по главата и сега само лае.

Настъпи дълго, мъчително мълчание. Месестото лице на Самърс потъмня.

— Сега само лае, а? — повтори и като забеляза, че Кланси се колебае, заповяда: — Намери го, въпреки всичко. Искан да разбера регистрирано ли е ранено куче тези дни.

Кланси излезе.

— Съжалявам, Самърс — започнах аз. — Звучи невероятно, но вчера наистина говореше. Кълна се в това.

— Ако кучето вече не говори, може би и жената е престанала да лети — ядоса се Самърс. — Ако не те познавах, Милън, зле ти се пишеше. Можех да наредя на някои от момчетата да те понатупат.

— Дай ми възможност да го докажа — предложих аз внезапно. — Припомних си, че Самърс обичаше да залага цялата си заплата на едно сечене на колода карти. Бях го виждал дори да залага заплата си за следващия месец. По-лесно можех да го убедя, ако пробудех хазартния му инстинкт. — Виж, Самърс, ако доведе двете момичета в кабинета ти и ги видиш, ще ми повярваш ли?

— Как ще го направиш? — попита той, но гневът му беше попреминал.

— Дай ми две седмици срок. Първо трябва да ги намеря, а това съвсем не е лесно. Но ще го направя, ако твоите хрътки не са по петите ми и ми дадеш свобода на действие.

— А как ще реагират вестниците, ако не предприема нищо? — попита той, като опипваше замислено дебелия си, къс нос. — Ти си от занаята. Известно ти е какви нападки ще се изсипят отгоре ми.

— Достатъчно време съм бил в играта, за да зная, че ако поискаш, можеш да залъжеш вестниците. — Усещах, че съм на път да го убедя, само че трябваше да използвавам някой по-съкрушителен аргумент. — Зад всичко това се крие нещо повече от убийство, истински Моби Дик, и ще имаш страхотна изгода, ако подходиш правилно. Повтарям ти, ако заловиш Мира Шамуей и я обвиниш в убийство, ще пропуснеш нещо, което някаква голяма риба се опитва да потули. Дай ми две седмици отсрочка и ще ти го поднеса на тепсия.

— Коя е голямата риба? — поинтересува се Самърс.

— Това си е моя работа. Може и да греша, но не вярвам да е така. Когато съм готов, ще ти кажа.

— Нима не съзнаваш, че въз основа на това твое изявление, мога да те задържа като съучастник — предупреди ме Самърс, като внезапно отново стана строг.

— Къде са свидетелите ти? Нищо не съм казал.

Той се престори на ядосан, но после се усмихна:

— Давам ти една седмица. Разполагаш с една седмица от днес нататък, за да ми доведеш двете момичета в този кабинет. Ако не го сториш, ще издам заповед за арестуването ти като съучастник. Ще видим тогава дали няма да те принудим да признаеш всичко. Съгласен ли си?

— Дадено — не се поколебах аз и му подадох ръка.

Той небрежно я стисна.

— Добре, Милън, свободен си. Помни, че те очаквам по същото време, след две седмици тук с двете момичета. И нямаш право да напускаш града, освен ако не ме предизвестиш къде отиваш. Разбрано ли е?

— Естествено — отвърнах аз и се запътих към вратата.

— Мисля, че няма да имаш голям късмет — заяви той, когато вече излизах. — Не съществуват две момичета.

— Ще говорим по този въпрос следващия път, когато се видим.

И затворих вратата след себе си.

Кланси минаваше по коридора и ме изгледа смаяно:

— Къде, по дяволите, си тръгнал?

— На Самърс не му трябва до другата седмица — весело подхвърлих аз. — Някакви новини за кучето ми?

— Ами да. Имало е едно овчарско куче в Източната клиника. Ударено било по главата, но офейкало преди да се погрижат за него. Навярно това е било твоето куче.

— Навярно. Би ли поговорил с Богъл за това? Като че ли не съм единственият, който разправя небивалици.

Кланси се намръщи.

— Ще поговоря с него — съгласи се той кисело.

— И още нещо, Кланси. Би ли го държал настрана в продължение на една седмица? Ще ти бъда много благодарен.

— А, така ли? — втренчено ме изгледа той. — Какво си намислил?

— Няма значение. Попитай Самърс, той ще ти каже. Но Богъл има погрешна представа за нещата и по-добре да стои настрана. Нали ще направиш това за мен? Ще напиша за теб нещо хвалебствено, ако изведа историята до успешен край.

— Думите ти ме подсетиха, че Медокс телефонира преди няколко часа. — Кланси щракна с дебелия си пръст. — Искаше веднага да отидеш при него.

— Медокс ли? — смаях се аз. — Иска да ме види?

— Точно така — потвърди Кланси.

— Добре, благодаря, Кланси. Довиждане.

И напуснах възможно най-бързо полицейския участък.

Щом излязох на улицата, едно такси забави ход и шофьорът ме погледна с надежда. Кимнах и той спря.

— Вестник „Рикордър“ — казах аз и отворих вратата. Но спрях. В дъното седеше някакво момиче.

— Каква е тази работа? — обърнах се аз към шофьора. — Ти имаш клиентка, тъпако.

— Качете се, мистър Милън, трябва да говоря с вас — рече момичето.

Гласът му ми беше познат и аз надникнах повторно в таксито. Там седеше Лидия Бранд и в ръцете си държеше малък автоматичен

пистолет. Чипото му носле бе насочено към жилетката ми.

— А, здравейте — смотолевих аз, защото нищо друго не ми дойде наум.

— Качете се — повтори тя. — Освен ако не искате да си имате още един пъп.

— Не точно пред полицейското управление — отговорих аз нервно. — Много ще се разстроят.

Влязох вътре и предпазливо седнах до нея.

Шофьорът мигом потегли.

Лидия Бранд бе облечена в елегантна масленозелена рокля и носеше вишневочервен тюрбан, ръкавици, чанта и обувки в същия цвят. Сякаш беше излязла от някой магазин на Пето Авеню.

— Не ви ли казах, че съм чувствителен към женския ви чар, красива пеперудо? Излишно е да ме отвличате с пистолет.

Следях я много внимателно, защото не ми харесваше професионалния, почти небрежен начин, по който боравеше с пистолета. От такова близко разстояние един куршум на тази играчка би ме направил ужасно нещастен.

— Мистър Кругер желае да ви види — безучастно каза тя. — Струваше ми се, че не горите от желание да дойдете.

— Да не видя Пепи? Не ме познавате. Бленувам за него. Искам да имам неговия автограф и да нося старите му дрехи.

— Много забавно — погледът ѝ потъмня. — Няма да ви е толкова весело след малко.

— Не ме заплашвайте — усмигнах се аз. — Пепи иска да ми даде работа. Щях да му се обадя на всяка цена.

Тя постави пистолета върху чантата си и склучи дългите си, фини пръсти отгоре му. Дулото все още сочеше към мен, но бе махнала пръста си от спусъка и това ме поуспокои.

— Следващия път, когато се биете, трябва да изберете някой по-дребничък от вас — подметна тя, като хвърли поглед на синините ми.

— Няма значение — облегнах се назад аз. — Знаете ли, много тъпо беше от ваша страна да ме причаквате точно пред полицейския участък. От гледна точка на Пепи, а и от моя гледна точка. Не е най-умното нещо на света, да показвате на ченгетата, че се интересуваме един от друг.

— Какво искате да кажете? — изпитателно ме погледна тя.

— Пуснаха ме на свобода, но съм готов да се обзаложа на последния си чифт чорапи, че ме следят и ще бъда следен от сега нататък.

Бях напипал вярната струна. Лидия Бранд се разтревожи.

— Следят ли ви? — повтори и бързо погледна през задното стъкло.

Уличното движение бе оживено и тя не забеляза нищо подозрително.

Но тази нейна реакция ми стигаше. Лиших я от оръжието, преди да усети.

Тя ми мятеше свирепи погледи.

— А сега — подех аз, — нека бъдем разумни. Кажете на шофьора да ни откара до моя апартамент. Искам да поговоря с вас.

— Говорете тук — отвърна с лек фалцет Лидия Бранд.

— Не ставайте глупачка — отсякох аз. — Досега вие се забавлявахте, сега е мой ред. — Наведох се напред и дадох на шофьора адреса си. — И карай бързо, красавецо.

Той не смени посоката, продължаваше все така към Пето Авеню.

— Един от вашите ли е? — обърнах се към нея аз.

Тя не отвърна нищо, но беше ясно, че съм прав. Извадих пистолета от джоба си и го опрях във врата на шофьора.

— Сигурно не ме чу първия път — казах аз.

Той сви от главната улица, а аз се облегнах назад.

— Ще ми платиш — изсъска жената.

— Бъди разумна. Погледни назад — и посочих голямата черна кола, която ни следеше. — Това е законът, а сега позволи ми да ти кажа нещичко: замесен съм в убийство. Ако сметнат, че Пепи има пръст в тази работа, ще го унищожат, без много-много да му мислят.

Тя недоумяваше.

— Няма защо да нервничиш толкова — продължих. — Само искам да поговоря с теб, а после ще отида при Пепи. Но преди това трябва да се отърва от преследвачите ни.

По пътя никой не продума повече. Когато слизаше от таксито, я предупредих:

— Никакви истерии. Просто влез в сградата.

Шофьорът — кльощав младеж — я погледна въпросително, но тя без да промълви нито дума, мина по алеята и влезе вътре. Дадох му

половин долар.

— Предай на Пепи, че няма да се бавя.

И го оставих да гледа подире ми.

Когато влизах, голямата черна кола мина по улицата. Зърнах Кланси, надничащ през стъклото и тихо затворих входната врата.

— Сядай и се чувствай като у дома си — казах и посочих един фотьойл на Лидия.

Тя застана пред мен.

— Какво целиш? — попита тя гневно. Кобалтовосините ѝ очи бяха тъмни, а устните ѝ — стиснати.

Хванах я за ръката и я побутнах леко към креслото.

— Искам да говоря с теб — повторих аз и останах прав до нея. — Днес следобед Ансел е бил убит. Бил е убит от момиче, което се представя за Мира Шамуей.

— Той е бил убит от Мира Шамуей — възрази тя тихо.

Е, сега поне позициите ни бяха ясни.

— Къде е тя? — попитах аз.

— При мистър Кругер.

— И другата ли е при него?

— Няма друга.

— О, да, има — рекох аз мрачно. — Този разговор не се брои. Никой от нас няма свидетели и бих желал да си изясня работата.

— Няма друго момиче — настоя тя.

— Добре, няма. Какво възнамерява да прави Кругер с нея?

— Ще ти каже, когато се видите.

— Затова ли иска да се срещне с мен?

— Да.

— Защо е убила Док Ансел?

— По-добре питай нея.

— Кажи ми ти.

Не отговори нищо.

Отдалечих се от масата и отидох до прозореца. На срещуположната страна на улицата стоеше някакъв тип, който бе закрил с вестник лицето си. Всичко в него — от шапката до плоските му крака — говореше, че е полицай. Обърнах се към Лидия.

— Какво общо има всичко това с Андаса?

— По-добре ме пусни — неочаквано заяви тя, като грабна чантата и ръкавиците си. — Май останах тук доста дълго.

— Е, да — съгласих се аз, — е, да.

Не ми се искаше да го правя, но тази мисъл ми мина през главата, когато тя се изправи. Една от онези мисли, които ти идват изневиделица и човек действа начаса.

Ударих я по върха на брадичката с къс десен удар. Кълна се, че нищо не усети и се просна на пода, преди да възвърна равновесието си.

Коленичих до нея и повдигнах клепача ѝ. Нямаше да се съвземе скоро. И така, Пепи имаше в ръцете си Мира, а пък аз — Лидия. С плъх като Пепи бе добре да държиш някоя от играчките му, щом той държи една от твоите.

Доближих се бързо до прозореца. Полицаят все още беше там. Това нямаше да осуети плана ми, но щеше да го затрудни.

Влязох в банята и намерих ролка със скоч. Върнах се във всекидневната и облепих с него ръцете и глезените на Лидия Запуших устата ѝ с най-хубавата си копринена носна кърпа и я сложих на канапетото.

След това запалих цигара и се замислих. Веднага щом разбере, че съм я отвлякъл, Пепи щеше да изпрати няколко от горилите си в моя апартамент. Така че трябваше да я махна от тук. Въпросът беше, къде можех да я заведа? И дори да знаех къде, как щях да я измъкна оттук с онова ченге на прага?

Върху това наистина заслужаваше да се помисли.

Сградата, в която живеех, имаше и заден вход. Но вероятно и там чакаше някое ченге. Отидох в кухнята и погледнах към уличката. Бях прав. Един висок здравеняк се разхождаше пред входа.

Недоумявах как бих могъл да изляза от сградата с Лидия, без да бъда видян. Не можех да си представя, че тя доброволно щеше да върви с мен, след като я отвържа. А да я понеса пред очите на закона съвсем не вървеше.

Длъжен бях да действам бързо. Трябваше да я изведа от апартамента, преди таксиметровият шофьор да е уведомил Пепи, че съм ѝ отнел пистолета и съм я принудил да влезе в къщата. Полицайте, пазещи двата входа, донякъде осуетяваха възможността Пепи да изпрати своите грубияни при мен. Но това бе единствената ми утеха.

Качих се на горния етаж, като отчаяно търсех изход. Отидох в стаята си, но не забелязах нищо, което да ме наведе на някаква идея и разсеяно влязох в стаята на Мира.

За мой късмет съзрях в един ъгъл манекен в човешки ръст, моделиран с размерите на Мира. Тя го използваше при магьосническите си опити и мигом ми хрумна нещо.

Манекенът беше с вечерна рокля, можеше да стои изправен и да сяда. Доближих се и го повдигнах — не беше тежък.

Отнесох го във всекидневната и го поставих до Лидия.

След това отново погледнах към полицая отпред. Никога не бях го виждал и това означаваше, че и той не ме познава.

Върнах се в стаята си и подбрах светъл костюм за разлика от костюма, който носех. Изнамерих и една широкопола шапка, която нахлупих над веждите си. Доближих се до леглото, издърпах двата чаршафа и пак слязох долу.

В стаята имаше малка кръгла масичка с диаметър около метър. Точно такова нещо ми трябваше — взех отвертка и я разглобих на части.

След това седнах на пода и прикрепих по един от краката на масата зад всяко от колената на Лидия — използвавах скок. Другите два крака закрепих към тялото и.

Поставих я права. Дървените крака на масата я задържаха изправена, а аз тъкмо това исках. Сетне я сложих отново на пода, свалих обувките ѝ и отидох в кухнята. Там намерих няколко дълги винта, с които закрепих обувките към горната повърхност на масата. После с мъка я обух и завързах здраво обувките.

Отново я изправих и отстъпих крачка назад. Изглеждаше абсолютно като восъчен манекен на поставка, каквито виждаме в шивашките ателиета.

Всичко това ми отне около десетина минути и трябваше да побързам. Залепих още малко лента на устата ѝ и закрепих ръцете ѝ към краката на масата. Струваше ми се, че дори и да се свести, нямаше да може да се движи и да привлече вниманието.

После я завих с един от чаршафите и я завързах през кръста с парче връв. Съвсем същото направих и с манекена.

Поставени една до друга, както бяха завити с чаршафите, в никакъв случай не можеше да се различи коя от двете фигури е Лидия.

Сега идваше ред на трудната част. Сградата имаше две крила. Ние живеехме в западното. Всяко крило бе свързано с дълъг коридор. Имаше четири входа, водещи към улицата, така че полицаят откъм можеше да наблюдава едновременно всички входове.

Но аз разсъждавах по следния начин. Той ме бе видял да влизам с Лидия през западния вход. Знаеше, че съм в тъмен костюм. Оставаше ми да се надявам, че ако излезех, облечен със светъл костюм през северния вход, полицаят може би нямаше да ме свърже с човека, влязъл през западния вход. Тъй или иначе, няхах друго спасение.

Взех Лидия под едната си мишница, а манекена под другата. Двете заедно бяха доста тежки, но можех да ги нося. Излязох от апартамента и тръгнах по коридора, докато стигнах северното крило. Оставих Лидия и манекена на пода и като нахлупих още малко шапката над очите си, излязох на улицата.

Имах чувството, че ме следят сто очи. Огледах се надясно и наляво. Полицаят, охраняващ западното крило, бавно се запъти към мен. Предполагам, че просто искаше да провери кой съм.

Обърнах се и тръгнах към него. Видях, че се колебае, после се върна към западния вход. Кой казва, че атаката не е най-добрата форма на отбрана?

Погледнах през рамо и спрях накрая на тротоара. Щом мина такси, извиках и шофьорът закова колата на място.

В това време мина друг, патрулиращ полицаи. Хвърли ми нехаен поглед и аз рискувах.

— Хей, офицере! — извиках аз, като се доближих до него. — Имам нужда от помощ и от вашата закрила.

Той придоби озадачен вид, но се разведри, като видя петдоларовата банкнота, грижливо сгъната в ръката ми — език, който разбират всички ченгета.

— Разбира се, с удоволствие — съгласи се той.

Пъхнах му парите. С крайчеца на окото си забелязах, че полицаят, охраняващ западния вход, внезапно се интересува какво става. И тръгна към мен.

Сграбчих патрула за рамото и го поведох навътре.

— Това е номер. Искам да сложа две восъчни кукли в леглото на моя приятел. От доста време искам да му отмъстя, а жена му е доста ревнива.

Все така говорейки, го заведох до Лидия и куклата. Взех манекена и дръпнах чаршафа, за да види лицето му от папие-маше.

— Нали е като жива? — попитах аз.

Той зяпна от изненада:

— Ще сложите това чудо в нечие легло?

— Нещо повече — добавих аз, — ще сложа и двете в леглото на приятеля ми.

Помислих, че ще му се спуска някой кръвоносен съд. От години не бях виждал някой да се смее толкова силно. Докато се пляскаше по бедрото и мучеше, трябваше да се преструвам, че и на мене ми е весело. Но целият бях в пот при мисълта, че Лидия може да дойде на себе си, да направи някакво движение и тогава той щеше да разбере номера.

— Помогнете ми — подканих го аз, щом престана да се кикоти, за да избърше очите си и пъхнах манекена в ръцете му. — Ще я отнесете ли до таксито. Ако шофьорът види всичко това и наблизо няма представител на закона, ще помисли, че отвличам някого. И внимавайте, да не би от липса на кавалерство да се възползвате от дамата, която е толкова беззащитна.

Той прихна отново. После обгърна манекена с ръце.

— Танцувате ли, госпожо? — попита той и се обърна към мен: — Мирише на уиски.

— Какво от това? И вие щяхте да миришете на нещо, ако бяхте толкова вдървен.

— Ама, разбира се, не се сетих. — И се заклати към изхода, като сумтеше развеселен.

Грабнах Лидия, която се размърда, когато я вдигнах. Обля ме пот, но трябваше да издържа докрай. С бързи крачки настигнах веселяка.

В същия миг се приближи другият полицай и неодобрително ни загледа.

— Какво става тук? — осведоми се той, като огледа двете завити фигури.

— А, ти ли си, О'Хара? — патрулът смръщи лице. — Свети Мойсей! Защо си пъхаш носа в моя район?

— Тук съм със специално поръчение — отсече ченгето. — А ти какво пренасяш?

— Гледай си специалното поръчение — троснато отвърна другия. — Помагам на този симпатяга да отвлече две мадами.

И той прихна отново.

О'Хара и шофьорът на таксито се ококориха.

Опитах се да мина покрай О'Хара и да вляза в таксито, но той бе прекалено близо до вратата и не успях. Боях се да не привлека вниманието му. Досега дори не беше погледнал към мен.

— Отвлечане ли? — повтори глупаво той. — Не мога да разбера. Това е престъпление.

Патрулът се обърна към мен:

— Този човек сякаш намеква, че детективите са доста големи тъпащи.

И отново се заля в смях.

Разгневен, О'Хара впери поглед в мен:

— Какво, по дяволите, става тук? Какво пренасяте?

— Покажете му, лейтенанте — с някакво подобие на усмивка го подканих аз. — Не бива нищо да крием, може да ни арестува.

— Това са манекени, идиот такъв! — каза патрулът.

— Този симпатяга иска да ги сложи в леглото на свой приятел. Забавно, нали?

— Манекени ли? — смаяно повтори О'Хара. — Откъде си сигурен, че е така?

— Какво, по дяволите, мислиш че са... трупове ли? — разгорещи се другият. — Да не си откачил? Да не си въобразяваш, че ще вкарвам трупове в таксито?

— От теб всичко може да се очаква — мрачно издума О'Хара. — Чувал съм какво ли не за теб.

Патрулиращият полицаи тикна манекена в ръцете ми и стисна юмруци.

— Така ли? — заканително попита той, като доближи лице до лицето на О'Хара. — Какви неща?

— Няма значение — нехайно отвърна О'Хара. — Но съм чул достатъчно, за да знам, че не те бива особено много.

Лидия се размърда в ръцете ми и леко изпъшка.

И двамата спряха да се зверят един на друг и се обърнаха към мен.

— Това е от краставицата, която ядох на обед — припряно казах аз.

— Аха — закани се О'Хара. — Не яжте повече краставица, никак не ми хареса този звук.

— Защо да не яде краставици човекът? — свирепо попита другият. — За кого се мислиш ти, по дяволите?

О'Хара се намръщи.

— аз зная кой съм — подигравателно рече той, — но не бих казал същото за някои други хора.

През това време шофьорът на таксито започна да губи търпение.

— Слушайте, господа — жално подкани той, — ще използвате ли таксито, или не?

И двамата се нахвърлиха върху него.

— Ще чакаш и толкоз — изръмжа патрулът. — Когато свършим, ще ти кажем, разбра ли?

Шофьорът се разтрепери от яд.

— Не ме е страх от никакви полицаи!

О'Хара насочи вниманието си към моята особа.

— Откъде да знам, че са манекени? — студено ме изгледа той.

Внезапно се ядосах и блъснах картонената кукла към него:

— Погледнете и вижте сам. До гуша ми дойде от всичко. Помолих този лейтенант да ми помогне и трябваше да се изсипе цялата полиция и да се нахвърли отгоре ми.

— Ами да, така си е — застана на моя страна патрулът.

О'Хара полипа внимателно манекена, надникна да види и лицето му и като че ли се успокои.

— Що за идиотски номер! — каза той, като отново подаде куклата на другия.

Докато вкарвах Лидия в таксито, тя нададе глух стон.

О'Хара се обади:

— Краставица, а?

Погледнах го през рамо:

— Май си психопат.

И се качих на колата.

— Почакай! — той се спусна към мен. — Искам да видя и другия манекен.

Насмалко да се изприщя от ужас.

— Ако смятате, че ще го разопаковам само за да задоволя любопитството ви, много се лъжете — отвърнах аз и затръшнах вратата.

— Остави го на мира — намеси се веселякът, — досадник, с досадник!

О'Хара явно бе непоколебим. Отвори вратата докрай.

— Искам да видя и другия манекен — процеди той, — и ако се съпротивляваш, ще те закарам в полицията.

Пак излязох от колата. Така поне можех да побягна.

Точно когато посягаше към Лидия, някакъв тип излезе от западния вход на моята кооперация и пое в обратна посока.

— Не е ли това човекът, когото търсите? — попитах аз, като го издърпах от таксито и възбудено замахвах.

Той погледна натам, изруга тихо и хукна като луд.

Обърнах се към патрула.

— Да потеглям ли, преди да се е върнал? — И тъй като не бях сигурен, че ще различи парите в здрача, постарах се втората петдоларова банкнота да прошумоли между пръстите ми.

— Естествено — протегна ръка той. — Потегляйте.

— Четиридесет и четвърта, Уест — извиках първото нещо, което ми дойде наум. — И натиснете газта.

Щом колата се стрелна напред, аз се отпуснах между Лидия и манекена с въздишка на облекчение. Дори, когато Лидия започна да пъшка и да буйства, окото ми не трепна.

— Пак тази проклета краставица, дете сте яли — избърбори шофьорът. — Наистина, господине, вашият зарзаватчия трябва да изпитва угризения.

Затиснах с ръка устата на Лидия.

— Ако не млъкнеш — озъбих се аз, — ще те удуша.

Колата залитна встрани и шофьорът попита:

— На мен ли говорехте?

— Не ставай смешен, мога да говоря на стомаха си, ако искам, нали? — отвърнах аз, като стисках лицето на Лидия между пръстите си.

— Искан ми се да не го правите, господине — помоли шофьорът. — Плашите ме. Освен това, стомасите не се душат. Можеш да ги риташ, да ги тровиш, но не и да ги душиш.

— Не съм мислил по този въпрос — измърморих аз, като изтрих потното си лице със свободната си ръка. — Благодаря ти, приятелю, друг път ще го зная.

— Няма защо — безгрижно отговори мъжът. — Уреждат се онези, на които им сече пипето.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Икономът на Пепи ни най-малко не се изненада, когато отваряйки входната врата, ме видя на прага.

— Влезте, сър — каза той и отстъпи встрани.

— Вкъщи ли е Пепи? — попитах аз, като хвърлих шапката си на голямата махагонова маса в антрето.

— Мистър Кругър си е у дома, сър — поправи ме той. — Очаква ви.

— Превъзходно! — аз оправих вратовръзката си.

Той затвори входната врата и тихо попита:

— Вярвам, че мис Бранд се чувства отлично?

Изгледах го, но лицето му бе напълно безизразно.

— Доколкото ми е известно — отвърнах аз. — Но съвременната жена се променя ежечасно. Може би трябва да кажа, че беше добре, когато я видях за последен път.

За миг ми се стори, че му се иска да ме удари, после отново прие безучастен вид.

— Мис Бранд винаги е била много мила с мен — заяви той, сякаш за да обясни любопитството си.

— Много се радвам. Някой ден трябва да ми разкажете вашите любовни истории. Вероятно ще бъде много, ама много интересно.

— Както искате, сър — явно беше, че ме ненавижда. — Оттук, моля.

Тръгнах след него по стълбите. Той ме въведе в библиотеката.

— Мистър Кругър няма да ви кара да го чакате дълго.

— Кажете му да не си прави труда да си мие зъбите. Не съм придирчив.

— Много добре, сър — отвърна икономът и излезе, като затвори вратата подире си.

Пепи влезе миг по-късно.

Втренчи очи в мен и явно ме харесваше далеч по-малко от предишния път, когато се бяхме видели.

— Ето те и теб! — подхвърлих аз, като огледах с възхищение костюма му — Какъв елегантен тип си бил!

— Къде е тя?

Ако харесвах нещо у Пепи, това бе, че не си губеше времето в празни приказки.

— Същия въпрос исках да ти задам и аз — казах, като го изгледах отдолу нагоре.

Чудесна идея бе да отвлека Лидия. И представа нямах, че икономът и Пепи толкова ще се разтревожат.

Пепи пое дълбоко дъх и с мъка се овладя.

— Имам предвид мис Бранд — малките му ръце се свиха в юмрук. — Къде е тя?

— А аз имам предвид мис Шамуей. Не ставай хлапак, Пепи, всичко това няма да ни доведе до никъде. Върни ми Мира и ще получиш Лидия. Просто искам да изравня резултата.

— Разбирам — той внезапно се изсмя. — Много умно от твоя страна, Милън, много умно. — Присегна се за стол и седна. — Рискуваш много да ме разгневиш, но струва ми се, че можем да се споразумеем.

— Надявам се — отвърнах аз, като внимателно го наблюдавах. Промяната в държанието му бе твърде неочаквана.

— Наранил ли си я? — в гласа му имаше нотка на безпокойство.

— Ще ти кажа какво не съм сторил — отвърнах аз и го изгледах хладно. — Не съм я обвинил в убийство. Така че ти все още си ми длъжник.

Той грижливо огледа ноктите си.

— Никого не съм обвинявал в убийство. Все още не си отговорил на въпроса ми.

— Губим време — предупредих го аз. — Аз искам Мира, а ти Лидия. Това е всичко. Ще се споразумеем ли?

— Ако мис Шамуей беше тук, тогава, разбира се, можехме да се спогодим — нагло отвърна той. — Но тя избяга.

— Е, тогава може би и Лидия ще избяга, макар че се съмнявам — отвърнах аз, без изобщо да му вярвам.

— Ще се обадя в полицията — заплаши ме той и нервно се размърда.

Що за шега? Пепи да отиде в полицията бе все едно змия да се отбие на гости при мангуста.

— Защо не? — запалих цигара. — Може би ще се радват да те видят.

— Ако намериш мис Шамуей, какво ще правиш с нея? — попита той. — Тя е търсена от полицията.

— Ще се погрижа за това, когато ми я предадеш. И внимавай, Пепи, защото започвам да губя търпение.

Вратата се отвори и Лидия Бранд влезе в стаята.

Истински шок, но успях да ѝ се усмихна. Изглежда, че заровете не бяха на моя страна в тази игра.

— Ето те и теб, красавице — възкликнах аз. — Тъкмо говорехме за теб.

Почти съжалих, че има малки тъмносини петна от двете страни на челюстта, където я бях стиснал, за да не говори в таксито. На брадичката и също имаше драскотина — там, където я бях ударил. А най-лошото бе, че бе разярена като стършел в книжна кесия.

Пепи бе също толкова смаян, колкото и аз. Улови я за ръка и я загледа, сякаш не вярваше на очите си.

— Какво се е случило? — попита той.

Тя го блъсна настрана и се нахвърли върху мен. Ако нещо ме плаши, това е жена изпаднала в истерия. Непредсказуема е. В състояние е да ви намуши с игла за шапка или да ви избодне очите. Може да се опита да ви оскубе косите. Или да ритна. Просто не знаете какво ще ви сполети.

Опитах се да се предпазя с ръка.

— Хайде хайде, гледай да не ти се пръсне сутиена! — едва успях да вметна. — Недей забравя възпитанието си и се дръж като дама.

Тя ме ритна в пиццала с островърхата си обувка.

— Мръсник такъв! Ще те убия за това, което ми стори! — изкрещя и отново понечи да ми нанесе страхотен удар.

Хванах крака ѝ и с все сила го вдигнах нагоре. Тя тупна на пода и ударът като че ли я поохлади. Тъй или иначе, остана си там със святкащи очи и изкривена от болка уста.

Когато се надигнах от стола, някой ме сграбчи за рамото, извъртя ме и така силно ме фрасна в корема, че политнах към масата Помъчих

се да запазя равновесие, но не успях. И масата, и аз се строполихме на пода.

— Странно — промълвих аз — май тук някой не ме обича.

Като видя, че съм натясно, Лидия отново се спусна срещу мен и ме ритна в коляното. Побързах да се изправя на крака.

— Ще престанеш ли да ме риташ? — казах, като се отдръпнах.

Типът, който ме бе ударил, понечи да повтори, но Пепи го възпря.

— Чакай, не го бий повече. Искам да говоря с него.

После помогна на Лидия да стане. Струва ми се, че тя пак искаше да се нахвърли върху мен, но той я обузда.

— Недей! Какво се случи?

Тя го заля с порой от думи. Разказа, как съм ѝ отнел пистолета, как съм я отвлякъл в апартамента си и съм я ударил така, че да загуби съзнание, как съм я омотал със скоч, откарал съм я на последния етаж на изоставен склад, оставил съм я там, а след това някакъв скитник я открил и я освободил.

Докато разправяше, не преставаше да ми хвърля гневни погледи, а щом свърши, отново се спусна към мен, но Пепи я сграбчи за ръката и я задържа.

— Излез от стаята — заповяда ѝ той с тънкия си съскащ глас. — Не си наранена и си имала късмет, че са те освободили. Искам да говоря с този човек. Може би по-късно той ще бъде твой.

Тя ми метна поглед, който можеше да обуздае мустанг, и излезе, оставяйки ме с Пепи и горилата.

— Добре, Лу — подметна Пепи, — просто го наблюдавай Ако се държи идиотски, можеш да се намесиш.

Отново седнах.

— Е, хайде — горчиво казах аз, — можеш да ме изложиш за продан.

Пепи пристъпи към мен и си взе пура от една кутия на масата.

— Изглежда, че все пак не си толкова умен — констатира той.

— Какво да правя, сгреших — повдигнах рамене аз. — Бива ме в това отношение, няма що.

— Така е по-добре — подхвана той, като пушна облак дим в лицето ми, — сега вече можем да поговорим. — И се заразхожда из стаята. — Това момиче Шамуей е при мен. Ти беше прав.

Погледнах го с отвращение.

— Винаги си бил лъжец. И другата си заловил, нали?

— Имаш предвид Арим? — усмихна се Пепи.

— Така ли се казва?

— Защо не? Тя е пълна противоположност на Мира. Мисля, че името ѝ подхожда, а ти?

— Мира — прочетено отзад напред?

— Е, да, Мира отзад напред във всяко отношение. Твоята приятелка е добро момиче.

— Откъде ти хрумна това „моя приятелка“? — попитах, като се помъчих да си предам изненадано изражение.

— Известно ми е — засмя се Пепи, — иначе нямаше да ме интересува. Сега, когато нямаш никакъв шанс да се измъкнеш, преди аз да реша, може би ще те заинтригуват някои подробности. После ще поговорим сериозно.

— Разправяй — небрежно подхвърлих аз, — нямам какво да губя.

Наистина бях заинтригуван. Много неща трябваше да се изяснят и ако Пепи искаше да говори, не бях аз този, който щеше да го спре.

— Ансел беше прав. Момичетата бяха две — Пепи изтърси пепелта от пурата си в незапалената камина. — Трудно бе за вярване, но не след дълго си дадох сметка, че е точно така.

— Обзалагам се, че е било така — съгласих се с известна горчивина, — винаги си бил умник. Един журналист не беше ли казал, че имаш повече акъл в кутрето си, отколкото в главата си?

— Да го фрасна ли? — попита нехайно Лу, като извади къса гумена палка от джоба си.

— Не още — поклати глава Пепи, — има време за това. — И отново се обърна към мен. — Спомняш ли си онзи тип Кели?

— Естествено, но миналия път, когато бях тук, ти не бе чувал за него.

— Тогава не бях готов да говоря — усмихна се Пепи. — Кели разказа за Мира Шамуей. Тя ме интересува. Беше обрала Кели и той искаше да си вземе обратно от нея двадесет и петте хиляди долара. Не му помогнах. Не съм по тази част, но исках да видя момичето. Много ми хареса. — Пепи изтърси отново пепелта от пурата си. — Страхотна е. Така че се отървах от Кели и я задържах при себе си за известно

време. Баща ѝ също се появи, но му дадох малко пари и той изчезна. Тогава тя ми разправи за теб и историята в Мексико. — Пепи приближи до прозореца, хвърли бегъл поглед навън и отново се върна в средата на стаята. — Отначало не вярвах, но тя успя да ме убеди. Не я сдържа на едно място. — Той поклати глава: — Не знам какво ще ѝ хрумне. Ето сега тази неприятност с приятеля ти Ансел. Не трябваше да го очисти, но в известен смисъл това е от полза за мен.

— А, така ли? — заинтересувах се аз. — Струва ми се, че точно тук аз влизам в играта.

Пепи кимна:

— Замених приятелката ти с Арим, защото тя заяви, че ще те убеди да работиш за Андаса. Това исках аз. Не беше трудно, след като ми каза, че ще водиш приятелката си при Манета. Само трябваше да изпратя Лу да отвлече Мира и да остави Арим на нейно място. — Той повдигна рамене. — После, когато Ансел станал прекалено любопитен, тя изгубила контрол над себе си и го убила. Е, това все още не ме засяга. Ако не ми съдействаш, ще предам Мира на ченгетата.

— Не бъди така загадъчен. Какво точно искаш?

— Искам да свършиш една работа. Чуй сега: Медокс би желал да се върнеш във вестника.

— Медокс ли? Той ли го каза?

— Разбира се, че желае да се върнеш. И аз желая същото, защото Медокс разполага с едни снимки, които са ми необходими. Ще бъда откровен с теб. — Усмихна се, а усмивката на Пепи беше възможно най-отвратителната. — Искам да вземеш тези снимки. Няма да е трудно. Преди няколко месеца Андаса се напи и забърка голяма каша. Един успя да го фотографира, докато разговаряше с мен. Не желаех да говори с мен, но беше пиян. Ако снимките се появят в печата, с Андаса е свършено. Когато разберат, че стоя зад него, той просто ще трябва да се откаже. Медокс ще публикува снимките в деня на изборите. Трябва да ги вземеш преди това или ще предам Мира на ченгетата.

Нямаше място за пазарлъци. Предложението му беше съвсем недвусмислено.

— Искам нещо повече — отвърнах аз. — Искам и двете момичета. Ако избавя Мира, другата трябва да бъде предадена на полицията.

Пепи сви рамене.

— Все ми е едно. Нямам полза от нея. Единственото, което искам, са снимките. Ще ги имаш и двете.

— Уговорихме се — съгласих се аз и станах. — Отивам при Медокс още сега.

Пепи угаси пурата си.

— Разполагаш с три дни до изборите. — И той потупа с ръка календара. — Безсмислено е да се преговаря с Медокс. Предложих му петдесет хиляди за снимките. Не е склонен да ги продаде. Ще трябва да откриеш къде ги държи и да ги откраднеш, ясно ли ти е?

Представих си как открадвам нещо от Медокс. Преди да се обърна, всички полицаи в щата щяха да са по петите ми.

— Дадено — казах аз. — Дълга му нещичко и това май ще уравни везните.

Пепи извърна глава към Лу.

— Е, добре, бъди разумен и не се опитвай да ме мамиш. Това няма да те изведе доникъде.

— Няма ли да ми позволиш да поговоря с Мира? — усмихнах му се аз.

Той поклати глава.

Нямаше смисъл да споря, тъй че слязох и икономът ми отвори вратата.

— Довиждане — подхвърлих му аз, — и внимавай с брюнетката. Тя не винаги е любезна.

Той измърмори нещо под нос, което не успях да доловя. После бързо затвори вратата зад мен.

След петнайсет минути бях при Медокс.

Е, добре, Медокс не беше от хората, които бихте поканили на гости. По-скоро приличаше на човек, вкаран в приют за душевноболни. Може би имаше високо кръвно налягане, не зная, но сякаш бе погълнал вулкан и не знаеше какво може да се случи в бъдеще.

С него бе личната му секретарка, която повечето от колегите наричаха „Хариет Банелата“. Беше с толкова пристегнат корсет, че фигурата ѝ не можеше да се развива нормално. Но беше интелигентна и винаги бе моя добра приятелка.

В момента се мъчеше да успокои Медокс, а аз стоях на прага и се чудех дали е безопасно да пристъпя по-навътре.

Медокс престана да мачка попивателната и да чупи писалките и моливите си и това ме накара да мисля, че първият пристъп е попреминал. Предпазливо тръгнах по големия килим и спрях на шест стъпки от бюрото му.

— Здравейте, мистър Медокс — поздравих го с усмивка.

Медокс се понадигна от стола си, но Хариет не му позволи да стане, тъй че той само разкриви устни в безсилен гняв.

— Значи се върнахте, невежа, некадърна, изкуфяла маймуно! — избухна той или по-скоро изрева така, че чак прозорците издрънчаха. — И се смятате за журналист? И се мислите за специален кореспондент? И мислите, че...

— Мистър Медокс, моля ви! — прекъсна го Хариет. — Обещахте, че ще се държите прилично! Не може да очаквате мистър Милън да ви помогне, ако го наричате с такива епитети.

— Да ми помогне? — повтори Медокс, като се мъчеше да разкопчее яката си. — Наистина ли си въобразявате, че този безмозъчен драскач може да ми помогне? Той дължи на вестника двадесети пет хиляди долара! Двадесет и пет хиляди долара! Погледнете го! Това не означава нищо за него!

— Вината не беше моя — отвърнах аз и отстъпих назад. — Попитайте Джудън. Ще ви каже какво стана. Бяхте измамен, мистър Медокс. Шамуей е виновен за това.

Медокс се надигна.

— Разбира се, че бях измамен — рече той, навеждайки се над бюрото си, докато Хариет го дърпаше назад за сакото. — Вие се провалихте, некадърнико? Всичко ми е известно... ако мислите, че вярвам на щуротиите, които сте надрънкали на Самърс, трябва да сте по-луд, отколкото смятах. Летящи жени! Говорещи кучета! Мъж, превърнат на кренвирш! Пфу!

— Оставете това — отвърнах аз. — Искам да поговорим за Андаса.

— Андаса ли? — лицето му престана да се криви и той се вторачи в мен. — Какво имате предвид? Какво знаете за него?

— Зная какви козове държите срещу него — предпазливо започнах аз, — и зная, че Кругър иска да ви попречи да ги използвате.

— Откъде знаете? — той рязко се отпусна на стола си.

— Кругър ми каза. Чуйте, мистър Медокс, забравете онези двадесет и пет хиляди долара. Най-сетне вестника може да си позволи да изгуби поне веднъж двадесет и пет хиляди...

Помислих, че ще избухне отново, но Хариет го държеше прикован за стола.

— Кругър е обвинил дъщерята на Шамуей в убийство. В случай, че не получи тези снимки, ще я предаде на ченгетата. Искате от мен да му предам снимките, а в замяна ще освободи момичето — продължих аз. — Разполага с достатъчно улики, за да го прати на електрическия стол.

Медокс пое дълбоко дъх.

— И така, искате снимките? — повтори той, като изговаряше с мъка всяка дума. — Искате ги, за да ги дадете на Кругър, нали? Е, добре, няма да ги получите! Не ме е грижа дали има достатъчно улики да изпрати който и да е мъж, жена или дете в този щат на електрическия стол! Ясно ли е?

Не очаквах друга реакция.

— Вижте, мистър Медокс — подхванах аз, — ще ме изслушате ли, ако ви разкажа цялата история?

— Дали ще ви изслушам? — изръмжа той. — Защо мислите, че изпратих да ви потърсят? Да не си мислите, че много ми се иска да гледам кретенската ви физиономия?

— Добре — казах аз, като придърпах един стол. — Ще ви отнеме малко време, но поне ще бъдете наясно с нещата.

— Поне ще съм наясно с нещата — повтори той. — Когато свършите, и вие ще сте наясно с всичко!

Без да давам ухо на заплахите му, започнах да разказвам и му разправих всичко — от срещата с Мира до срещата с Кругър.

— Какви небивалици! — избухна накрая той. — Това е краят. Млади човече, вие сте заплаха за гражданите на тази страна. Знаете ли какво ще сторя? Ще ви изпратя в лудница! Дори да се разоря, ще уредя да ви приберат до края на седмицата.

Скочих на крака.

— Хей, не можете да ми погодите такъв номер!

— А-а-а, не мога ли? — изрева Медокс. — Само почакайте и ще видите. По това време идната седмица ще сте в усмирителна риза!

Някой почука на вратата.

— Влезте — извика Хариет.

Появи се Мърфи, портиерът. Изглеждаше неузнаваем. Лицето му бе бледо и се движеше сякаш цял тон тежеше на гърба му.

— Какво желаете? — сръза го Медокс. — Излезте, зает съм.

— Съжалявам, мистър Медокс, сър — промълви Мърфи, — но напускам. Дойдох да се сбогувам.

— Как така... напускате? Работите за мен от двайсет години — изненада се Медокс.

— Зная сър — отвърна Мърфи, като поклати тъжно глава. — Ще бъде удар за жената, като разбере, но трябва да си вървя. Имам съвест съм, сър, и не смятам, че вече съм годен за тази работа.

Медокс се изправи.

— Какво брътвите? — изрева той. — Какво означава това? Предупреждавам ви, Мърфи, че ако е номер, ще съжалявате. Няма да позволя да ми губите времето. А сега, слезте долу и си вършете работата. Ако сте пил, подремнете. Вие сте стар доверен служител и ще забравя всичко, ако сега излезете.

Мърфи пристъпи към него.

— Не съм пил, сър — тъжно каза той, — изгубих си разсъдъка.

— Разсъдъка си? — Медокс побърза да се отдръпне.

Мърфи кимна.

— Да, господине. Тази сутрин бях напълно добре, но не и сега. Трябва да напусна. Може да направя нещо за което да съжалявам.

— Как така разбрахте, че сте си загубили разсъдъка? — попита Медокс, вече зад бюрото.

— Причинат ми се разни неща, сър — отговори Мърфи. — Гласове.

Медокс се обърна към Хариет.

— Причинат ли им се гласове на хората, когато губят разсъдъка си?

Хариет сви правите си рамене.

— Не е много окуражителен симптом, мистър Медокс — тихо отвърна тя.

Той изтри лице с носната си кърпа.

— И аз така мисля. И какви гласове?

Мърфи потрепери.

— Долу има едно голямо куче. Стори ми се, че говори. Затова твърдя, че ми се причуват гласове.

— Заговори ви... куче? Какво каза? — попита Медокс.

— Попита ме дали си сменям чорапите всеки ден.

Мигновено скочих.

— Какво? — извиках аз. — Куче ли?

Мърфи уплашено потрепери.

— Да, мистър Милън, голямо куче. Не би трябвало да ви безпокоя с такова нещо...

— Къде е то? Това е Уиски! — възкликнах аз и се обърнах към Медокс. — Е, ще ви покажа нещичко. Доведете това куче тук!

— Не го искам тук — изстена Мърфи. — Не мога да понеса да дойде тук.

Втурнах се към вратата и широко я разтворих. Половината от персонала, който подслушваше зад вратата, изпопада вътре в стаята, но това не ме спря. Прегазих ги, разблъсках останалите и се спуснах към асансьора.

Долу заварих групичка хора, които стояха до вратата, но Уиски го нямаше.

— Някой да е виждал едно куче? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна някакъв здравеняк, като си проправяше път към мен, — голямо овчарско куче. Появи се преди няколко минути, после Мърфи внезапно се побърка и затича към асансьора. Кучето си тръгна като обидено.

— Накъде се отпрати?

— Надясно. Какво се е случило?

Без да отговоря, излетях като стрела на улицата.

От Уиски нямаше и следа. Това не ме разтревожи особено много. Имаше едно единствено място, където би отишъл и това беше моя дом.

Махнах на едно такси и му дадох адреса си.

— Движете се близо до тротоара. Търся един приятел.

Шофьорът, съсухрено човече с подозрителни миши очи, изкозирува:

— Ще спра, щом ми кажете.

И подкара непосредствено до тротоара.

Вече бяхме наближили до вкъщи, когато съзрях бягащия Уиски. Изглеждаше в по-добра форма. Някой сякаш бе почистил козината му,

но на главата му все още имаше сериозна рана.

— Спрете! — изкрещях на шофьора и мигновено излетях от таксито. — Уиски, момчето ми! — извиках, тичайки към него. — Ей Богу! Уиски, радвам се да те видя.

Той бързо се извърна:

— Хей, търсих те навсякъде.

— Ела в таксито, Уиски — казах аз, като го галех нежно. — Имаме много да си говорим.

Качихме се пак в колата.

— Просто карайте — наредих на шофьора — Имам много неща, които трябва да кажа.

— Хубаво куче, а? Не сте го били, нали, мистър?

— Слушайте — казах аз, като наместих Уиски в ъгъла, за да мога да седна, — искам да поговоря с кучето си и нямам намерение да разговарям с вас. Нямам време за това.

— Не харесвам хора, които бият кучетата — заяви шофьорът, като се обърна назад. — Добре подредих един тип, когато го заварих да бие кучето си.

— Тъй ли? — обади се Уиски, като навря муцуна в лицето на шофьора. — Сигурно е бил джудже.

— Е, да, беше, но това не променя нещата — отвърна шофьорът и запали мотора.

Двамата с Уиски се облегнахме назад и се загледахме с обич.

— Е, приятелю — казах аз, — наистина си пострадал. Какво ти сториха?

Преди той да отговори, и двамата се озовахме на пода, тъй като шофьорът бе натиснал внезапно спирачките.

— Какво има? — ядосах се аз. — Какво правите, за Бога?

Той се обърна назад. Лицето му беше мъртвешки бледо.

— Ей! — рече с треперещ глас. — Това куче май говореше с човешки глас?

— Какви ги плещите? Защо не си карате колата?

— Почакайте! — той впери в мен мишите си очички. — Трябва да разбере истината. Проговори ли с човешки глас това куче?

— И така да е? Не е нещо срамно, нали?

— Е, да, да. Но кучетата не говорят. Те лаят, нали разбирате?

— А, ясно ми е. Няма защо да се безпокоите. Той просто не е такова куче.

— Добре, щом е така — успокой се шофьорът и подкара отново.

— Мислих, че си изгубил дарбата си да говориш — обърнах се към Уиски.

— Така беше — изръмжа той, — и беше дяволски неудобно. Надявам се никога повече да не лая: изобщо не мога да се оправям, ако лая. Но губим ценно време, зная къде е Мира.

— И аз — отвърнах мрачно, — при Пепи.

Уиски поклати отрицателно глава.

— Тя се намира в най-горната предна стая на бърлогата на Уокси.

Изгледах го.

— При Пепи е, нека ти разкажа последните новини.

И му разказах за Ансел, за Пепи и за всичко останало.

Той ме гледаше с умните си очи и щом свърших, рече:

— Не се занимавай с тези снимки. Казвам ти, че тя е в къщата на Уокси. Можем да я изведем оттам и след това да предадем Пепи на полицията. Кажи на шофьора да обърне таксито.

— Сигурен ли си? — попитах аз, тъй като не бях съвсем убеден. — Какво общо има Уокси с Пепи?

— Престани да джавкаш и кажи на шофьора — ядоса се Уиски.

— Добре — и като се наведох напред, рекох: — Бихте ли ни закарали до Мълбъри Парк?

— Естествено — отвърна шофьорът. — Я слушайте, не ми се вярва кучето да е говорило. Не можете да ме убедите, каквото и да казвате.

И той сви по една пресечка на главната улица.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Докато пътувахме към Мълбъри Парк, Уиски ми обясни какво му се бе случило. Видял, че отвличат Мира, когато излязла от апартамента ни и проследил колата. Отвели я в жилището на Уокси и той влязъл подире ѝ.

Но Уокси и Лу му дошли малко множко. Едва успял да се измъкне, и то след като Лу му разцепил главата с гумената палка.

Слушах го с мрачно изражение на лицето.

— Ще отмъстя на този негодник. Няма да му позволя да те удря безнаказано.

— По-добре внимавай — печално ме предупреди Уиски, — той е здравеняк.

— Ще внимавам. Но ако имам възможност да го фрасна изневиделица, ще се възползвам от случая.

Таксито намали ход и Уиски каза:

— Тук е, пристигнахме.

— Аха — измърморих аз, слязох и платих на шофьора. Той взе парите, без да ме гледа, но подозрително огледа Уиски и бързо потегли.

— Не ми хареса особено много — подхвърлих аз. — А сега, слушай. Нищо няма да постигнем, ако те видят, Уиски. Наблюдавай сградата. Ако не излезе до половин час, извикай полиция.

— Няма да има смисъл, ако и двете момичета не са вътре — отбеляза Уиски. — Ако полицията залови Мира без другата, ще се забъркаме в страхотна каша.

— Сече ти умът, но ако нещо ми се случи? Какво ще правиш?

— Ще ти изпратя венец — отвърна Уиски. — Какво друго бих могъл да сторя?

— По дяволите погребалния венец — отсякох аз. — По-добре влез и ти, ако се забавя повече от половин час.

— Ще си помисля — уклончиво каза Уиски. — Тази идея не ме въодушевява особено.

— Разбира се. Сигурен ли си, че е вътре.

— Тя е на горния етаж в стаята, гледаща към улицата. Видях я да наднича през прозореца.

— Великолепно. Просто трябва да се кача.

— Точно така. Ако някой се опита да те спре, не му обръщай внимание.

Нямах чувството, че ме насърчава достатъчно, но явно Уиски не беше от кучетата, които насърчават.

Оставих го на ъгъла на площада и се запътих към хазартната зала на Уокси. Мястото изглеждаше пусто и когато влязох, заварих един слаб младеж с нездрав вид, полузаспал на тезгяха.

— Къде е Уокси? — попитах аз.

— Излезе — прозина се той и отново отпусна глава върху ръцете си.

— Ще го почакам — казах аз и седнах върху един обърнат сандък до вратата.

Младежът не отговори. Беше задрямал. Поседях, като не го изпусках от очи и след минута-две той захърка.

Поместих сандъка по-близо до вратата, но той не вдигна очи. Почаках от предпазливост още няколко секунди и пристъпих към вратата. Тя се отвори без скърцане и като оставих младежа, проснат на тезгяха, надникнах в тъмния коридор, който водеше към някакво стълбище.

Щях да се чувствам много по-добре, ако имах пистолет. Както и да е, ако Мира беше горе, щях да я спася. Бързо изкачих стъпалата.

Първата стая, в която влязох, очевидно бе спалнята на Уокси. Беше празна, с изключение на едно грубо легло, и много мръсна. Уокси безспорно не тънеше в разкош.

Следващата врата бе заключена. Нямах време да я отключвам, така че се засилих и я ритнах малко под ключалката. Тя се разтвори широко, а аз влетях вътре, като се проснах на пода.

Мира се гърчеше на леглото, като се мъчеше да види кой влиза. Седнах и ѝ се усмигнах.

— Дойде най-сетне — рече тя, като направи опит да се изправи. Китките и глезените ѝ бяха вързани. — Не стой като истукан. Ела на себе си и ме изведи оттук.

— Моето момиче — промълвих аз, като се изправих на крака. — Чудесно е, че чувам отново гласа ти.

— Остави тези приказки — отсече Мира, като се мятеше на леглото. — Отвържи ме. По-късно ще си чуруликаме.

— Добре ми е с теб — казах, като се доближих до леглото. — Не са те наранили, нали?

— Не говори толкова — отвърна Мира. — Нямаха време, но обещаха да ми направят какво ли не.

Огледах въжетата, с които беше вързана. Онзи, който го бе направил, беше свършил хубава работа. Но щом намерих ножа си, не ми трябваше много време да я освободя.

— Ето, скъпа — и седнах до нея. — Как се чувстваш?

— Противно — заяви Мира, като размърда крака и потрепери: — Схванала съм се.

— Няма страшно — успокоих я аз, като навих маншетите си. — Ще ги поразтрия.

— Долу ръцете! — срязва ме Мира. — Сама ще се масажiram.

— Жалко! Щеше да ми достави удоволствие.

Докато тя възстановяваше циркулацията на кръвта си, огледах стаята. Беше празна с изключение на леглото и една маса. Върху масата бе поставен някакъв странен механизъм. Две големи пружини, белезници, прикачени към дълга верига и няколко зъбчати колела. Всички тези неща бяха съединени и ме заинтригуваха.

— Ще ми платят за това — изрече гневно Мира. — Защо име притрябвало да ме отвличат?

— Ще ти кажа след миг — отвърнах аз и взех белезниците. — Какво представлява това?

Мира леко изписка.

— Не го докосвай!

— Защо... да не е капан за хора?

Внезапно нещо силно изщрака. Пружините се изопнаха, зъбчатите колела се завъртяха и белезниците се оказаха на китките ми.

— Какъв глупак си! — разярено извика Мира.

— Я гледай, това наистина е капан за хора! — възхитих се аз. — Умно. Струва цяло състояние.

Мира спусна краката си от леглото и докуцука до мен.

— Не те ли предупредих да не го докосваш?

Хванах белезниците и ги разтърсих.

— Ще ги махна — невъзмутимо заявих аз. — Радвам се, че видях как действа.

— Няма да успееш — почти през сълзи рече Мира. — Иде ми да ти счупя главата!

И беше права. Белезниците здраво обхващаха китките ми и по никакъв начин не можех да ги махна. Веригата, към която бяха закрепени, ми позволяваше да се отдалеча само на няколко стъпки от стената.

— Ей! — разтревожих се аз. — Махни ги, моля ти се!

— Но аз не мога — проплака Мира. — Защо беше толкова глупав! Какво ще правя сега?

Мълчаливо се мъчех да се освободя. След известно време се отказах.

— Не изпадай в паника — посъветвах я аз. — Ако тази верига си въобразява, че ще ме задържи... е, добре, това е налудничаво!

Опрях крак в стената и като хванах веригата с две ръце, се отпуснах отгоре с цялата си тежест. Това би трябвало да изтръгне от стената скобата, към която бе прикрепена веригата. Но не стана нищо подобно, а насмалко не получих кръвоизлив. Седнах на пода и изтрих потта от веждата си.

— Права си, сладка моя — измърморих с възмущение. — Аз съм кретен и глупак!

— Ако те заварят тук, ще те убият — тревожеше се Мира.

— Не говори такива неща — прекъснах я аз. — Някой може да те чуе и да му се прииска да го стори. А сега, чуй, ти си в безизходица и аз съм в безизходица, но твоят случай е много по-тежък от моя.

— Какво искаш да кажеш?

С няколко думи и разправих за Док Ансел, и че полицията я издирва.

— Така че разбираш, трябва да се скриеш. Не губи време заради мен. Побързай. Вземи Уиски със себе си и му кажи къде отиваш. Той ще ми предаде по-късно.

— Няма да те изоставя — заяви тя. — Ще намеря пила или нещо друго и ще те освободя от веригата.

— Губиш ценно време. Намери някой плъх да ми прави компания и ще си представям, че съм в затвора. Върви. На мен нищо няма да ми сторят.

— Няма да те изоставя — твърдо отговори тя, после внезапно проплака.

— Какво има? Защо изглеждаш така? — попитах аз, тъй като изражението ѝ се промени.

Тя простря ръце към мен и потрепери.

— Нима ще припаднеш? — тревожно попитах аз. — Дръж се за мен момичето ми.

И се помъчих да се присегна към нея.

— Нещо става с мен — възбудено призна тя.

Погледът ѝ ме изплаши, а после видях нещо, което ме потресе. Няма да повярвате. Самият аз не повярвах. Сякаш зрението ми бе отслабнало.

Мира ставаше все по-неясна. Фигурата и губеше очертанията си като замъглена снимка и дори чертите на лицето ѝ изчезваха.

— Какво ти става? — възкликнах аз, като чувствах, че сърцето ми ще се пръсне.

Тя не промълви нито дума, само леко се олюляваше пред мен. Различих нещо ефирно до нея. Нещо, което се движеше. След това някаква неясна фигура се отдели от нея.

Виждали ли сте анимационни филми, в които хората стават прозрачни? Е добре, фигурата изглеждаше точно така. Кръвта ми се качи в главата и аз се уплаших до смърт.

Пред погледа ми фигурата придоби по-определени очертания и се появи... втората Мира, абсолютно подобие на първата с изключение на това, че бе само по бели сатенени гащички и сутиен.

Предположих, че това е Арим. Но дори като ги видях двете заедно, не можех да допусна, че това е възможно.

Мира се отдръпна назад. Беше също толкова изумена, колкото и аз. После опипа дрехите си и се смая.

— Ти... ти си ми взела бельото!

Арим се възхити на фигурата ѝ.

— Хайде хайде, трябваше да облека нещо все пак — нехайно рече тя. — В крайна сметка не сме сами — хвърли ми дяволит поглед: — Не ме ли гледате прекалено настойчиво?

Побързах да отместя очи.

— Човек трудно може да се въздържа — смотолевих аз.

— Но ти си... ти си като мен! — възкликна Мира, съвсем слисана.

— Разбира се, че съм — отвърна Арим. — Поне си поделяме едно и също тяло.

Мира закри лице с ръце.

— Ужасно е — промълви тя. — Какво да правя?

— Няма нищо страшно, щом свикнеш с това — изкикоти се Арим. — В природата на всеки човек има две начала.

— Зная — намесих се, — но не и две тела. Това просто ме подлудява.

— О, това е идея на Куинтъл — продължи Арим — имаше великолепно чувство за хумор. В известен смисъл е добре. Изморих се да бъда с друг в едно тяло. Хубаво е да си имам мое собствено.

Мира пристъпи напред и се вкопчи в мен. Прегърнах я и се опитах да я успокоя:

— Не се плаши. След миг ще се пробудим и всичко това ще бъде само кошмар.

— А не, няма да стане така — заяви Арим. — Защо не се вразумиш? Просто съм част от теб и реших да те напусна.

Мира я изгледа втренчено:

— Ти си лоша — каза тя тихо. — Виждам, че си лоша.

— А защо не? — сви рамене Арим. — Всички не можем да бъдем добри. Освен това хората щяха да са много скучни, ако нямаха по нещо лошо в себе си. Помисли си каква пуританка ще бъдеш сега, когато те напускам.

— Значи ти се опитваш да объркаш живота ми — промълви Мира, като се отдръпна от мен и застана срещу Арим.

— Дяволски трудно беше. Честна дума, голямо облекчение е да се отърва от теб за известно време.

— Никога повече няма да се върнеш — заяви Мира. — Не си мисли, че това ще стане.

— Ако пожелаеш, ще се върна — отвърна Арим, отиде до леглото и седна. — Няма да се справиш без мен.

— О, да, в състояние съм и ще се оправя сама.

— Как ще преживяваш? — смъмри я Арим. — Натрупах парите ти, като крадях. Спомняш ли си Джо Крам? Колко трудно ми беше да те накарам!

Мира пламна.

— О, как бих желала никога да не бях те послушала!

— Ти наистина имаш силен характер — неохотно призна Арим.

— Сега вече няма защо да се грижиш за моя характер — мрачно рече Мира. — Ти ме напусна и този път ще те държа далеч от себе си.

— Не желая да се връщам — сви рамене Арим. — Не се вълнувай. Не мисля, че ще е безопасно. Всъщност, сигурна съм, че няма да е.

И се засмя.

Мира втренчи очи в нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, че нямаше да те напусна завинаги, ако не беше се случило така с онова глупаво дребно човече. Струва ми се, че винаги ти се налагах, въпреки че битката беше жестока. Но той се намеси и трябваше да го убия. Разбираш ли, Пепи каза, че ще ме пратят на електрическия стол, ако ме заловят. Ще ме скрие, докато те намерят. Ченгетата мислят, че ти си го убила, затова, когато свършат с теб, аз ще мога да започна всичко отначало.

Внезапно Мира осъзна в каква безизходица се намира и отчаяно ме погледна.

— Ако само можех да се освободя от този капан — рекох аз, като яростно разтърсих веригата, — знам какво да правя.

— Нищо не можеш да направиш — заяви Арим, като подви голите си, дълги крака под себе си. — Това е пословичната битка между доброто и злото. Опитвах се да се погаждам с Мира, но беше твърде трудно. Защо момиче с толкова хубаво тяло и такава външност трябва да живее скучния живот, който тя ме принуждава да водя? До гуша ми дойде. Откакто те срещна, не е откраднала нищо. Как си въобразява, че ще живеем? Ами да, трябваше да я напусна, за да получа наградата. Тя нехаеше. Скрила съм парите на място, където никой не може да ги намери. — Очите ѝ светнаха при тази мисъл. Изтегна се назад, подпирайки се на ръцете си. Не искам да се задълбочавам, но от тази мадама наистина би станал фантастичен модел за корицата на Пети. — Все още ли си готов да се ожениш за нея, когато всичко свърши? — добави тя с дяволита усмивка.

— Трябва да разбереш, че той ме обича, отвратителна мошеничке! — намеси се Мира, преди да успее да отговори.

— Ти си мислиш така — небрежно махна с ръка Арим. — Но всъщност той ми направи предложение. Нали, скъпи?

Чудех се какво да отговоря.

— Точка по въпроса — намусено рече Мира. — Няма да ти позволя да впиеш хищните си нокти в него. Наговори премного глупости. Ще те отведе в полицията. Там ще изберат една от двете.

Арим се обезпокои.

— А не, няма да го сториш — извика тя, като се надигна от леглото. — Изобщо няма да стане.

И се запъти към вратата.

— Не я оставяй да се измъкне! — изкрещях аз, като се мъчех да я достигна.

Мира се впусна подире ѝ, но Арим бе твърде бърза. Докато отваряше вратата, Лу нахълта вътре.

И настъпи суматоха. Блъснах масата пред Лу. Арим изчезна, затръшвайки вратата след себе си, а Мира неочаквано литна към тавана.

Когато масата се сгромоляса, капанът за хора се удари с трясък на пода. При падането механизмът сработи, колелата забръмчаха и белезниците се разтвориха. Едва смогнах да си измъкна китката и Лу се нахвърли отгоре ми.

Получих страничен удар в главата, от който зъбите ми изтракаха, но успях да го зашеметя със силен удар в корема.

Лу отстъпи и Мира го сграбчи за косата. Зарови почти любящо пръстите си в нея и го задърпа.

Помислих, че той обезумява. Огледа се наляво-надясно, а после и зад себе си. Не видя нищо, защото Мира беше над него. Докато той се оглеждаше, аз се доближих и го цапардосах там, където ми се искаше. Спомних си за Уиски и хич не го пощадах. Опита се да отстъпи назад, но Мира с все сила се бе вкопчила в него, като пиявица. Накрая Лу погледна нагоре и я видя. Ужасен, стоеше и я гледаше. В това време аз го ритнах в челюстта.

Той безсилно се ухили и се свлече на пода.

— Добре свършена работа — заявих аз, като духах кокалчетата на ръцете си. — А сега да офейкуваме, колкото може по-бързо.

Протегнах се и улових Мира за ръката, след това нежно я дръпнах на пода. Беше лека като перушинка и аз с мъка я задържах до

себе си.

— Тя се измъкна — отчаяно прошепна Мира, като се притискаше към мен на няколко инча от пода.

— Няма значение, имам теб, а това е много.

Докато се придвижвах към вратата, чух тежки стъпки да отекват по стълбите.

— През прозореца! — предложи Мира. — Бързо.

Пуснах я и се втурнах към прозореца. Щом го направих, тя се издигна нагоре и се удари в тавана.

— О-ох! — простена тя отгоре. — Боли!

Не реагирах. Наведен навън, гледах надолу към улицата. Беше много високо и щяхме да си счупим вратовете.

— Твърде високо е! — казах аз, като се отдръпнах от прозореца. — Какво, по дяволите, ще правим сега?

Мира се спусна по-ниско и излетя през прозореца. Увисна във въздуха навън. Потискащо беше да я гледам как виси спокойно най-малко на трийсет стъпки от земята.

Доста хора бяха спрели вече, вперили очи в нея. Някои се притискаха един в друг, а някаква дебелана хукна лудо по улицата, като пицеше като локомотивна свирка.

— Не стой така — подкани ме тя. — Дай ръка. Няма да те изпусна.

— Какво? Нима искаш...

Точно в този миг разбиха вратата зад мен и Мира ме сграбчи.

Трябва да призная, че затворих очи, когато прекрачих в празното пространство. Но тя без никакво усилие ме задържа във въздуха. Обзе ме радостно вълнение и плахо отворих очи.

Бяхме прелетели над няколко сгради и игралният дом на Уокси бе останал далеч зад нас.

— Харесва ли ти? — попита Мира, като стискаше здраво ръката ми и ми се усмихваше.

— Само защото ти вярвам — отвърнах аз и се хванах още по-здраво за нея. — В противен случай бих полудял.

Носехме се над оживена улица. Забелязах един минувач, който случайно погледна нагоре, стъписа се и закри лице с ръцете си. Предполагам, че ще се въздържа от алкохол до края на живота си.

— Избери някое тихо място, за да се приземим — предложих аз.
— Много скоро ще предизвикаме суматоха.

Отминахме няколко къщи, съзряхме една пуста уличка и леко се спуснахме на земята. Когато възвърнахме равновесието си, видяхме, че един старец стои на прага на къщата си и втренчено ни гледа.

— Често ли го правите? — с треперлив глас попита той, като нервно скубеше брадата си.

— Само когато сме лекомислени — отвърнах аз, като изтупах праха от дрехите си. — Забравете го.

— Де да можех! — промълви старецът с копнеж. — Това ще ме преследва до края на дните ми.

— Няма да е дълго — любезно подметнах аз, — така че бремето няма да е много тежко.

— Не си прави майтап с него — обади се Мира. — Явно е много сащисан.

— Така е, мис — припряно отвърна той. — Бедата е там, че никой няма да ми повярва.

И си влезе вкъщи, като затръшна вратата.

— Фу! — въздъхнах аз. — Имахме късмет, че се отървахме.

Неочаквано Мира ме погледна право в очите.

— Наистина ли си направил предложение на онази блондинка?
— с укор попита тя.

— Но, скъпа моя, мислех, че си ти. Очите й имаха особен израз и аз...

— Искаш да кажеш, че аз не съм те насърчила? — сериозно се замисли Мира. — Може би е така.

После вдигна лице и ме целуна.

— Предложението е все още в сила — промълвих няколко минути по-късно. — Ще ми дадеш ли отговор?

— По-късно. А сега имам нужда от бельо. Ще ме заведеш ли някъде, откъдето мога да си купя?

— Трябва да побързаме. Ако полицията...

— Не мога да се движа така — упорстваше Мира. — Трябва да рискуваме.

В края на уличката забелязах таски и му магнах. Точно когато се качвахме, Уиски ни настигна с големи подскоци. Вмъкна се вътре, когато колата потегляше.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Закъде сте, шефе? — попита шофьорът, щом се наместихме.

— Карай — отвърнах аз, като отместих лапата на Уиски от гърдите си. — Ще ти кажа, след като помисля.

Мира и Уиски вдигаха голяма врява и трябваше да напомня на Уиски, че ще му кажа, ако искам да ми лиже лицето.

— Наистина е чудесно, че пак ви виждам — Уиски се задъхваше от възнение. — Отписал ви бях и двамата като безвъзвратно загубени.

— И ние се бяхме отписали от живите — признах аз, като улових ръката на Мира. — Добре че се научи да летиш, сладка моя.

— Знаеш, че не зависи от мен — оправдаваше се Мира. — Но трябва да си купя бельо. Така, както съм, нямам никакво самочувствие.

— Какво направи с бельото си? — наостри уши Уиски.

— Не му казвай — замолих я аз. — Ще отнеме много време. Забрави за бельото. Полицията те издирва. Само да чуят, че са ме видели с русокосо момиче и куче, и ченгетата на бърза ръка ще довтасат, като зловеци прилепи.

— Е, добре — Мира се облегна назад. — Но нямаш представа как не ми излиза от ума.

— Важното е къде да отидем сега — отсякох аз.

— Струва ми се, че ти трябва да го решиш — каза Мира, като мушна ръката си в моята. — Ще отида, където кажеш.

— Трябва да те оставя на място, където полицията няма да те намери. След това ще потърся Арим.

— Коя е Арим? — озадачи се Мира.

— Твоето друго „аз“, любима — отвърнах небрежно аз. — Така се нарича. Ако я заловя, ти си спасена.

— Но как ще го направиш?

— Не зная. Дори няма да мисля за това, първо съм длъжен да ти намеря скривалище. — И се сетих за Хариет. — Знаем къде.

Наведох се и казах на шофьора да спре при първия уличен телефон.

— Така добре ли е? — попита той, като пресече уличното платно и спря пред една дрогерия.

— Аха — отвърнах аз и се обърнах към Мира: — Почакайте тук, трябва да телефонирам.

Когато влязох в дрогерията, разбрах, че има само една телефонна кабина и вътре е някаква жена. Приближих се до мъжа при тезгяха.

— Дали дамата ще говори дълго? С такси съм и бързам.

— Май свършва — отвърна той. — Поне така ми се струва. От обяд е вътре и навярно вече се задушаваш в тясната кабина.

Поблагодарих му. Явно държеше всичко под око, защото жената остави слушалката и излезе от кабината. Кимна за довиждане на собственика и си отиде.

— За какво толкова бърборят? — подхвана той, опрян на тезгяха, но не го изчаках да свърши. Отидох при телефона и помолих да ме свържат с „Рикордър“.

Казаха ми, че Хариет е при мистър Медокс.

— Не можете ли да пратите някого да я повика? — попитах аз. — Трябва да й съобща нещо важно.

— Доколко е важно? — телефонистката ни най-малко не се вълнуваше.

— Има пожар в апартамента й и старият й баща е на покрива — излъгах аз. — Ако, според вас, това е важно, направете нещо.

— Не мога да прекъсна разговора на мистър Медокс за подобно нещо. Откога е на покрива?

Щеше ми се да съм зад гърба на тази сладурана. Хубавичко щях да я изненадам.

— Вижте — започнах аз, — няма значение откога е там. Работата е, че апартаментът е в пламъци, а баща й получава световъртеж от височината. Искате да види дъщеря си, преди да му се случи нещо лошо.

— Добре, ще й предам, когато свърши разговора с мистър Медокс — отсече момичето и затвори телефона.

Може би не ми повярва.

Трябваше да изляза от кабината, защото ми свършиха монетите, а когато се върнах, някакъв мъж тъкмо влизаше вътре.

— Вижте, господине — замолих се аз, — преди вас съм. Имате ли нещо против, ако говоря пръв?

— И моят случай е спешен — поклати глава той. — Апартаментът ми е в пламъци...

— А, да и тя е на покрива — допълних с неприязън.

Той ми метна пронизателен поглед.

— Как се досетихте? — после сви рамене: — Е, хайде, ще почакам. Има какво да си гледа от покрива.

Поблагодарих му и отново се свързах с „Рикордър“.

— Ако не повикате мис Холидей — заканих се на телефонистката, — някоя тъмна нощ ще ви пребия от бой.

— Да си уговорим среща — начаса предложи тя. — Бедата е, че нощите не са достатъчно тъмни напоследък.

— Как така? — Искаше ми се да я удуша.

— Знаете какво имам предвид. Колко тъмно трябва да бъде?

— Не зная и не искам да зная. Просто ще избира първата тъмна нощ — изръмжах аз.

— По телефона не може да се говори по работа — изкикоти се тя. — Искам да определим деня. Какво ще кажете за довечера? Утре ще има новолуние и ще бъде твърде светло за наказателна акция.

Внезапно нещо проблесна в съзнанието ми.

— Новолуние ли? — повторих. — Новолуние ли казахте, че ще има утре?

— Разбира се, отбелязвам си такива дребни факти. Имат страхотно значение за едно момиче.

— Пет пари не давам — прекъснах я припряно аз. — Коя дата е?

— Трийсет и първи юли. Да не сте претърпели корабкрушение, или нещо подобно?

Едва не изпуснах слушалката. Краят на месеца. Спомних си думите на Док Ансел. Мира щеше да изгуби свръхестествените си способности в края на месеца, когато настъпи новолуние. Погледнах бързо стенния часовник. Беше точно пет и четвърт. Разполагах само със седем часа.

— Ало... ало... ало? — повтаряше телефонистката. — Там ли сте още?

— Струва ми се, че да — изрекох бавно аз. — Ще видите ли как стоят нещата с мис Холидей?

— А срещата ни?

— Дадено, нека бъде тази вечер. Ще мина да ви взема.

— Но как ще ви позная?

— Мен ли? Лесно ще ме познаете. Ще бъда облечен като благородник с левия крак върху дясното рамо. Още никой не ме е сбъркал.

Тя замълча за миг. После попита:

— Не можете ли да направите нещо с този ляв крак?

— Мога да го оставя вкъщи.

— Добре би било — гласът ѝ прозвуча по-бодро. — Мога да понеса старомодния костюм, но не и крака.

— Нали искам да ви сплаша?

Тя се замисли отново.

— Уговорихме се — рече закачливо накрая. — Мис Холидей се освободи. Свързвам ви.

Умът на Хариет бе като бръснач. Нямаше нужда да се впускам в подробности. Разбра какво искам, преди да съм го казал. Обясни ми къде се намира апартамента ѝ, как да вляза и обеща да се прибере порано. Благодарих ѝ и затворих. Имах чувството, че съм отслабнал с пет кило, когато излязох от кабината. Сблъсках се с мъжа, който чакаше отвън. Той се извини.

— Прощавай, приятел. Спомняш ли си, защо исках да телефонирам?

Казах му.

— Точно така. Имам най-лошата възможна памет. Знаеш ли, че не мога да се сетя дали пожарът стана днес или миналата седмица. Не е ли ужасно?

Минах край него и излязох на улицата.

Заварих Уиски на пода на таксито, но Мира я нямаше.

— Къде е тя?

— Влезе в магазина — отвърна Уиски. — Ти къде беше?

В гласа му имаше толкова тревога, че се качих в таксито и затръшнах вратата.

— Какво стана? — попитах аз.

— Докога ще се бавите? — ядоса се шофьорът. — Мен ме чакат у дома, ако вас никой не ви чака.

Уиски се озъби.

— Я млъквай! — изръмжа той.

Шофьорът бързо изскочи от колата.

— Да си плюем на петите — извика той, като се мъчеше да разкопчае яката си, — и да изчезваме от тук!

— Върнете се след като потичате. Чака ви приятна вечер.

Шофьорът изобщо не ме чу.

Хукна като луд по улицата.

Обърнах се към Уиски:

— Казвай сега, къде отиде тя?

— Стой наведен — загадъчно измърмори той. — Ченгетата влязоха вътре.

— Какво? — смаях се аз. — Какво означава това? Хванаха ли я?

— Още малко и всичко ще свърши — отвърна той, мрачен като привидение. — Тя е в отсрещния магазин за бельо. Забеляза го в мига, в който ти тръгна, и се спусна натам. Нямах време да я разубедя. На ъгъла стоеше един полицаи и я видя. Само за пет секунди извика специалния отряд. Току-що влязоха.

Погледнах към отсрещната страна на улицата. Двама полицаи стояха пред луксозен бутик и с любопитство разглеждаха витрината му.

— Защо не я извеждат? — недоумявах аз, като чувствах, че ми призлява.

— Откъде да знам? — раздражено отвърна Уиски. Ясно ми беше, че е също толкова загрижен, колкото и аз.

— Хайде, няма да стоя тук и да бездействам. Ще отида да видя какво става. Чакай ме тук. — И аз слязох от таксито и пресякох улицата.

Двамата полицаи понечиха да ме спрат, но аз не се поколебах и те ме оставиха да вляза.

Първия човек, когото видях, бе Кланси.

— Ай, ай — ухилих му се аз. — Купуваш нещичко за женичката си, а?

— Ето те и теб! — кипна той. — Търся те навсякъде. Къде е тя?

Огледах бързо магазина. Действително беше прелестен. Дизайнерът бе положил максимум усилия, за да го разкраси. Хромирана мебел, огледала и дискретно осветление. Килимът бе толкова дебел, чак гъделичкаше глезените ми. Околовръст имаше няколко ниши с манекени в човешки ръст, на които бяха изложени бански костюми, луксозно бельо и вечерни тоалети. Някои от тях

изглеждаха като живи и трябваше да ги погледна повторно, за да се уверя, че не подминавам някоя хубавица.

Един полицай пазеше група момичета в дъното на помещението. Изглежда работата му допаднаше и аз напълно го разбирах. Всичките сякаш бяха слезли от корицата на моден журнал. Някакъв притеснен тип се мотаеше наоколо. Предполагам, че бе управителят на магазина.

Но от Мира нямаше и следа.

Отново спрях поглед на Кланси.

— За кого питаш? Защо не си почиваш от време на време, приятелю? Животът не е само работа. Погледни онези чаровници в ъгъла. Не се ли ускорява пулса ти?

— Без тези номера — гневно процеди Кланси. — Видели са я да влиза тук, а сега и ти се появи. Да не ме смяташ за тъпак?

— Тя... тя... тя? — повторих аз. — За какво говориш? Коя е тя?

— Птичката Шамуей — Кланси сви юмруци и ме изгледа кръвнишки: — Внимавай, Милън. Обвинена е в убийство.

— Зная, зная. Но какво общо имам аз с това? Просто влязох тук. Не сте ли претърсили бараката? И слушай, Кланси, понеже говорим за това, по-добре ти внимавай. Вестникът ми няма да позволи да ме оскърбяват.

Това го поохлади и той изля гнева си върху полицаите.

— Не стойте като препарирани — изръмжа той. — Търсете я. Претършувайте й навсякъде, разглобете всичко, ако трябва. Тя е тук, намерете я!

Ужасен, управителят се втурна към него.

— Няма да ви позволя! — запелтечи той. — Нямате право да влизате в пробните. Клиентките ми няма да го допуснат. Това е грубо, неппростимо нарушение на закона!

— Почакайте — нареди Кланси на полицаите. После се обърна към управителя: — Мислите ли, че ме е грижа какво говорите? Преди пет минути тук е влязла една жена и все още е вътре. Къде отиде?

Управителят чупеше пръсти.

— Въведох я в онази пробна — и посочи някаква празна стаичка близо до една от нишите. — Изчезна. Не видях какво е станало с нея.

— Значи е някъде тъдява — процеди Кланси. — Изпратете една от служителките си във всички пробни. Нека всички жени, които са вътре, да излязат.

— Ще бъде приятно — подхвърлих аз. — Знаменит каубой като теб, свикнал с живота на открито, сигурно не знае, че дамите влизат в пробните, за да се съблекат.

— Не се бъркай! — изрева Кланси. — Ако това е последната ми възможност да открия тази жена, ще го направя.

— Наистина ще е последната, ако изкараш дузина разсъблечени светски дами от пробните — предупредих го аз. — Съпругата на капитан Самърс пазарува оттук.

Той долепи лице до моето.

— Ако не млъкнеш, ще съжаляваш, че си се родил — яростно изкрещя той, но разбрах, че съм го смутил. — Искаш момичето да офейка, нали? Е, добре, няма да може.

Свих рамене.

— Действай. Това е погребението ти.

Той се обърна към управителя.

— Изведете ги! — заповяда. — Всички. Тя се укрива някъде в пробните и се издирва за убийство!

След пет минути шест-седем жени, наметнали набързо по някоя дреха, застанаха възмутени пред Кланси, който имаше вид на умопобъркан. Мира не беше между тях.

Докато Кланси оглеждаше жените, аз се приближих до восьмичните манекени. Досетих се къде може да се е скрила тя. И действително, един от манекените ми се стори познат. Вгледах се по-внимателно и срещнах умоляващия поглед на Мира. Облякла бе елегантна черна рокля, а голяма шапка с периферия скриваше лицето ѝ. Изправена до останалите манекени, тя можеше да бъде разпозната само от човек, застанал непосредствено до нея.

— Махай се — изсъска Мира. — Не ме гледай!

— Но аз трябва да те гледам — прошепнах. — Защото те обичам и защото изглеждаш страхотно. Страх ли те е, скъпа?

— Ужасно! — отговори тя. — Но все пак не стой тук.

— Махам се, но ще се върна.

Тъкмо, когато си тръгнах, една от продавачките пристъпи към мен.

— Здравейте!

Изгледах я и се спрях. Беше червенокоса. Как да ви кажа, обичам червенокосите. Особено ако имат млечнобяла кожа, зелени очи и

закръглени форми. Това момиче притежаваше всички тези качества, така че казах „Здравей!“ и повдигнах шапката си.

— Искате ли да купите тази рокля? — попита продавачката с усмивка. — С удоволствие ще ви помогна при избора.

Хвърлих бърз поглед към Кланси. Той все още бе зает с възмутените жени.

— Наистина ми мина подобна мисъл — предпазливо започнах аз, — но нямам какво да сложа в нея, ако я занеса вкъщи.

— Не се безпокойте — тя се приближи по-плътно до мен. — Лошо е, когато човек има прекалено много момичета и роклите не стигат за всичките.

— Това би ми харесало. Аз съм натуралист.

Тя премигна насреща ми, но все още не се отказваше.

— В моя наръчник пишеше нещо за натурастите — озадачено каза тя. — Но не си спомням какво.

— Лейди — посъветвах я дълбокомислено, — не се нуждаете от никакви правила. Трябва да следвате инстинкта си.

— Все едно да караш кола без спирачки. Познавам инстинктите си по-добре от вас.

Успя да ме заинтригува.

— Може би ще отидем на разходка с кола някой ден — предложих аз.

— Да не правим прекалено много планове. Да се върнем на роклята. — И тя се обърна към Мира. — Не ви ли се струва, че ще ми стои добре?

— Без нея ще бъдете по-хубава — бързо вметнах аз.

— Не ми харесва тази забележка. Не е стабилна основа за бизнес.

— Че кой се интересува от това? — небрежно подхвърлих аз. — Хайде да отидем някъде и да забравим за бизнеса.

— Да говорим за роклята — упорстваше тя. — Сигурна съм, че ще ми стои добре. Нека да я облека, за да се уверите.

— Някой друг път — рекох аз и тутакси млъкнах, защото видях, че докосва ръката на Мира.

— Страшно е красива — промълви момичето с копнеж. После на лицето му се изписа изумление и ужас и то стисна по-силно ръката на Мира.

Бързо го улових за ръката.

— В миналото можех да гадая на ръка. Искате ли да погледна линиите ви?

— Ако имаме предвид едни и същи линии — с мъка се усмихна то, като продължаваше да се взира в Мира с растящо безпокойство. — Знаете ли, че при допир този манекен е като жив — прошепна момичето.

— Така ли? — потупах бедрото на Мира. — Какви ли не чудеса правят от папие-маше в наши дни!

Все още държах ръката ѝ и тя се поуспокои. С крайчеца на окото си забелязах, че Мира помръдва. Запазвайки застиналата си поза, тя се издигна трийсетина сантиметра над пода и остана така. Обля ме студена пот.

Червенокосата беше с гръб към Мира и не забеляза това. Сложих ръка на рамото на Мира, дръпнах я към земята и я задържах в това положение.

— Наистина ли можете да гадаете на ръка? — попита червенокосата.

— Е, да, минах вечерен курс преди няколко месеца. — Чувствах се ужасно. — Засега мога да говоря само за миналото, но се надявам по някое време идната седмица да стигна до бъдещето.

За секунда пуснах Мира. Тя започна да се издига нагоре, затова отново я задържах.

Червенокосата бързо отдръпна ръката си.

— Ще изчакам до другата седмица. Зная всичко за миналото си. Искам да го запазя в тайна.

Не се изненадах, но не и го казах.

— Като че ли харесвате този модел — попита момичето, — или не можете да решите?

Все по-трудно удържах Мира и само за миг тя се издигна няколко инча във въздуха, преди да успее да я върна на мястото ѝ.

Червенокосата се смая.

— Опитва се... да избяга, така ли? — изплаши се тя.

— Тук има течение — поясних аз. — Манекените са невероятно леки.

Тя се отдръпна назад.

— Знаете ли, никак не ми харесва този манекен, просто не ми харесва.

Кланси, който се бе отървал от негодуващите жени, дойде при нас. Целият бе в пот и много ядосан.

— Защо опипваш тази кукла? — попита той.

— Такъв съм си. Падам си по восъчните кукли — отговорих отчаяно.

— Има нещо странно с този манекен. Той сякаш се опитва да отлети — обади се червенокосата.

Кланси подозрително я погледна.

— Какво искате да кажете... да отлети?

— Не зная, но точно това се опитва да направи.

— Не й обръщай внимание, Кланси — прекъснах я бързо аз. — Говори несвързани работи днес.

Той ме изгледа, а след това погледна Мира.

— Ясно — изсъска той. — Трябваше да се досетя. Ето къде се крие.

И преди да го спра, запрати на пода шапката на Мира.

Тя дори не трепна с очи. Стоеше с безизразен поглед и сковано тяло.

Кланси се вторачи в нея.

— Аха, точно тя е. Престанете да се правите на кукла. Арестувана сте — нахвърли се той върху Мира.

Отдръпнах ръката си от рамото ѝ и отстъпих назад. Тъкмо когато Кланси посегна да я хване, Мира излетя далеч от него. Все в същата скована поза, тя се носеше на около три метра височина.

Това естествено поразил Кланси. Той затвори очи.

— Господи! Каква ужасна гледка!

— Какво толкова те тревожи? — удивих се аз. — Не си ли чувал за новите манекени, по-леки от въздуха? Това решава проблемите, свързани с транспортирането им — и приятелски го потупах.

— Какво ме е грижа за проблемите с транспорта! — отвърна той, като наблюдаваше Мира през пръстите си. — Имам си свои проблеми за решаване.

Точно в този момент в магазина се вмъкна Уиски.

Никой не го забеляза сред общата суматоха. Продавачите пиццяха, а управителят бе припаднал и конвулсивно дърпаше яката на

ризата си. Полицайте стояха като заковани, втренчили ужасени погледи в Мира.

И нещо още по-лошо — червенокосата бе обвила с ръце врата ми и крещеше неистово в ухото ми.

Подходящ момент да се появи Уиски.

Той дойде право при мен.

— Много бързо се уреди — рече той одобрително. — Хубава кукличка си хванал.

Ефектът от думите му бе мигновен: червенокосата сподавено изохка и се свлече на пода. Кланси се отдръпна с побеляло като платно лице, а всички останали притихнаха и се скупчиха едни до други.

— Сега повярва ли на разказа ми за говорещи кучета и летящи жени? — обърнах се към Кланси. — Можеш да им се наслаждаваш на воля.

— Ще повярвам в каквото и да е — Кланси потрепери. — Това е прекалено за мен. Всички трябва да бъдете отведени при капитана.

Уиски навря муцуна в лицето на червенокосата:

— Странно, как припадат тези госпожици!

И започна енергично да я лиже по лицето.

Мигом го ритнах там, където най-много щеше да го заболи. Изненадан, той изруга и побърза да подвие опашка.

— Остави я на мира — строго му наредих аз. — Освен това можеш да се отровиш от толкова грим.

— Всъщност — ухили се Уиски, — беше много вкусен. Но независимо от всичко, просто се мъчех да я свестя.

— Няма нужда. Така си е по-щастлива.

— Не можеш ли да го накараш да млъкне? — помоли Кланси, вперил ужасен поглед в Уиски, сякаш бе някакво чудовище. — Непоносимо ми е да го слушам.

Мира прелетя покрай мен:

— Какво ще правим сега? Да избягам ли?

— Не, не можем да живеем така. Трябва всички да отидем при Самърс и нека той да отсъди.

Тя се спусна по-ниско и се опъна недалеч от мен. Притеглих я към себе си и я целунах.

— Всичко ще бъде наред — обещах ѝ аз. — Ще трябва да се вслушат в здравия разум.

Кланси се помъчи да се овладее.

— Не можеш ли да убедиш дамата да застане на краката си? Призлява ми, като я гледам в тази поза.

— Няма да се съобразявам с вас — намръщи се Мира. — Никога нищо не сте направили за мен.

— Остани така — настоях аз. — Колкото повече хора те видят в този вид, толкова повече свидетели ще имаме. Да вървим, любима.

Хванах я за раменете и я забутах към вратата.

Трябва да е било потресаваща гледка. Мира се бе изтегнала във въздуха с ръце, скръстени на гърдите. Все едно бутах детска количка, само че без колела.

Уиски вървеше в крак с мен:

— Така ли ще минем по улицата, приятелю?

— Това е целта ми — отговорих твърдо аз, като оставих Мира да литне нагоре, докато отворях вратата на магазина.

— Е-хей! — Кланси дотича при мен. — Не можеш да направиш подобно нещо!

— Опитай се да ме спреш — мрачно се възпротивих аз.

Той се огледа отчаяно.

— Момчета! — извика на уплашените полицаи. — Качете и двамата в камионетката.

Полицайте се поколебаха, сетне предпазливо се доближиха.

— Струва ми се, че ни предстои малка неприятност — обърнах се към Мира аз.

Тя стъпи на земята.

— Остави на мен — от очите и излизаха искри. — Досега бях много добра. Но щом другите стават зли, и аз ще стана.

Сега, когато бе стъпила на земята, полицаите сякаш се посъвзеха. Всички вкупом се запътиха към нас.

Мира щракна леко с пръсти към тях и те неочаквано се заковаха на място.

— Заваля — каза смутено един от тях.

— Какви са тези приказки? — изръмжа Кланси. — Няма значение дали вали! Арестувайте тази жена!

Един едър ирландец протегна длан и леко пребледня.

— Свети Боже! — рече задавено. — Тук вали!

Стори ми се, че Кланси ще се побърка.

— Никога не вали в покрито помещение, глупако! — разбесня се той. — Ще откъсна значката от куртката ти, ако не изпълниш заповедта ми!

Мира щракна с пръсти към него и почти моментално и той се встрещи.

— Ей Богу! — извика и погледна към тавана. — Наистина вали!

— Не ви ли казах? — възбудено рече ирландецът. — Мисля да се измъкна от тук.

Това ме заинтригува. Над всеки полицай, както и над Кланси, се сипеха капки дъжд. Не падаха от тавана, а като че ли на метър над главите им.

Докато те объркано се движеха насам-натам, водният душ ги следваше. Беше най-странното нещо, което бях виждал някога.

— Ти ли го правиш? — попитах Мира.

— Разбира се. Не знаеше ли, че мога да правя дъжд? Това стар нагейлски обичай.

Внезапно тя съзря червенокосата, седнала като замаяна на пода.

— Малко дъжд ще освежи тена на тази жена — мрачно добави Мира и разпери пръсти в нейна посока.

Този път не ръмеше. Заваля пороен дъжд. Червенокосата изкрещя диво, скочи и се защура из магазина. Поройните струи я преследваха безмилостно. За няколко секунди стана вир-вода.

— Мисля, че е достатъчно — доволно заяви Мира. — Вече не е толкова привлекателна, нали?

В този момент червенокосата приличаше на удавница.

— Имаш право — съгласих се аз, като се питах дали не полудявам.

Мира отново щракна леко с пръсти и дъждът спря.

Полицаяте и Кланси започнаха да се бършат с носните си кърпи. Червенокосата лежеше на пода и истерично риташе с крака.

— Ако някой заговори отново за полицейска кола — студено рече Мира, — пак ще завали.

— Правете, каквото желаете, лейди — съкрушено каза Кланси. — Няма да ви създавам неприятности.

Мира отново зае лежаща поза.

— Бутай ме по улиците. По целия път до полицейския участък. Така ще имаме много свидетели, нали?

Тъкмо когато отново я затеглих към вратата, вътре влезе Богъл.

Един поглед бе достатъчен, за да се разбере, че Сам е пиян. Не погледна никого от нас освен Мира.

— Не мисли, че ще ти се размине — закани се той. — Док бе мой приятел и никоя фуста не може да убие мой приятел, без да бъде ненаказана.

Всички бяхме толкова изненадани, че никой не помръдваше. Мира стъпи на земята и застана в лице с него.

— Не съм го убила аз — тихо промълви тя. — Би трябвало да знаеш това, Сам.

— Точно ти го уби — повтаряше той и в очите му проблесна злоба. — Е, добре, ще си получиш заслуженото!

— Пази се! — извика Уиски и се втурна към нея.

Но твърде късно. Сам стреля с пистолет, опрян на бедрото му. Видях проблясването на изстрела. Мира направи две несигурни крачки напред и се просна на пода.

Всички останаха като вкаменени. Сам разтвори ръка и пистолетът падна на земята.

Спуснах се към Мира. Докато се навеждах към нея, чух Сам да хленчи.

— Не исках да го направя — повтаряше той, — Бог ми е свидетел, не исках да го сторя.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

В болницата чакахме повече от час лекаря да излезе от операционната.

Бяхме Кланси, Самърс, Уиски, Богъл и аз, както и шепа полицаи, които охраняваха Богъл.

Самърс и Кланси току поглеждаха към Уиски, сякаш беше чудо невиджано. Самърс вече знаеше всичко и след първия шок, когато чу Уиски да говори, прояви достатъчно такт и ми се извини.

— Давам ти пълна свобода на действие! По дяволите! — изруга той. — Как ли ще погледнат съдебните заседатели на това дело! Надявам се, че момичето ще оживее. Това е най-дяволската история в цялата ми кариера! Не можех да не бъда подозрителен, нали, Милън? Но ако искаш да заловиш другото момиче, имаш съгласието ми.

Нямах желание да преследвам Арим. Мисълта, че Мира лежи в малката стая отсреща и се бори за живота си, ми бе непоносима. Трябваше да съм наблизко и ако разрешаха някой да я види, да вляза пръв.

Уиски изпитваше същите чувства.

Седяхме и чакахме, а когато лекарят излезе, бях твърде уплашен, за да се приближа до него.

— Кой от вас е мистър Милън? — попита той.

Самърс пристъпи напред и каза нещо. Лекарят вдигна рамене. При този жест сърцето ми болезнено се сви. Самърс кимна към мен и лекарят ми направи знак да се приближа.

Станах и изминах метрите, които ни разделяха с такава мъка, сякаш бях газен от тролей.

Уиски ме следваше по петите.

— Как е тя, докторе? — попитах аз и трескаво се вгледах в умореното му лице.

— Не е добре — отвърна той. — Пита за вас. Не бива да я вълнувате. Струва ми се, че няма да се оправи.

Вкопчих се в ръката му.

— Тя трябва да живее. Трябва да я спасите.

— Правим всичко, което можем — той освободи ръката си с гримаса на болка, — но тя просто не желае да ни помогне. Не можем да направим много за пациент, който отказва да се бори. А тя прави точно това. Сякаш е лишена от воля за живот.

— Мога ли да я видя?

— Само за минутка и внимавайте какво говорите.

Влязох с Уиски в малката стая. Изглеждаше мъничка и много бледа: сърцето ми се сви.

Седнах до нея и взех ръката ѝ.

Тя отвори очи:

— Боях се, че няма да дойдеш.

Уиски сложи дългата си муцуна на леглото. Тя докосна ушите му и пак се обърна към мен.

— Никой не може да ми попречи — опитах се да се усмихна. — Моля те, оздравявай, скъпа, не мога да се справям без теб.

— Ще оздравея — промълви тя, — само че съм уморена. Ще ми стане по-добре, ако поспя. Не искам да съм будна повече.

— Чуй, дете, докторът каза, че си се предала — продължих аз, като галех китката и, — трябва да се бориш. Двамата с Уиски имаме нужда от теб. Не можеш да ни изоставиш.

— Страшно трудно е — сънено прошепна тя. — Разполагам само с половината от съпротивителните си способности. Ако моето друго „аз“ бе тук, щях да се справя.

Едва сега осъзнах защо не можеше да се възстанови. Необходима ѝ бе Арим, за да ѝ помага. Преди да кажа каквото и да било, една медицинска сестра влезе и ми направи знак да изляза.

Помилвах ръката на Мира.

— Ще се върна. Обещай, че ще ме чакаш.

Тя отвори с усилие очи.

— Върни се по-скоро — каза тя с копнеж.

Излязох в коридора.

— Доста е зле, нали? — попита Самърс.

— Май е така — отвърнах аз. — Ще се поразходя около сградата. Мъчително ми е да стоя тук.

— Естествено — съчувствено каза той, — зная как се чувстваш.

Отидох при Богъл.

— Горе главата. Правя всичко, което мога, за нея.

Очите на Сам се просълзиха.

— Не проумявам защо го сторих — сломено призна той. — Сякаш бях полудял.

Изпитвах жал към него.

— Зная чувствата ти към Док. За теб той беше онова, което е Мира за мен. На твоето място щях да направя същото.

— За нищо на света не бих я наранил — съкрушено поклати глава той, — но се напих и освирепях.

Не можех да му кажа нищо утешително, затова си тръгнах и излязох на улицата.

— Уиски, ще търсим Арим. Единствено тя може да спаси Мира.

— Как ще ѝ помогне? — отчаяно попита Уиски.

— Нима не разбираш? У нея е половината от волята за живот и силата на Мира. Ако се съюзят, ще могат да се борят. Пепи сигурно знае къде е. Първо ще отида при него.

— Рисковано е да се срещаш с него, не мислиш ли?

— Длъжен съм да рискувам. Ако не знае къде е Арим, загубен съм.

— Няма да каже нищо, ако не му занесеш снимките — предупреди ме Уиски. — Защо не ги вземеш и не се споразумееш с него?

Погледнах часовника си. Беше седем и половина. Навярно Медокс си беше отишъл.

— Добра идея. — Махнах с ръка на едно минаващо такси. — Ако успеем да се вмъкнем в кабинета на Медокс, струва ми се, че ще мога да разбия сейфа му.

По пътя Уиски заяви.

— Не ми се иска да участвам във всичко това. Просто ти дадох един съвет.

— Идваш с мен без повече приказки — отсякох аз. — Главното е да се доберем до кабинета му, без да ни видят. Останалото е лесно.

Уиски смутено тракна със зъби.

— Кучетата не ги пращат в затвора, нали?

— Не, ще те отвежат някъде и ще те застрелят.

— Боя се — тъжно призна той.

— Не се тревожи. Не могат да го направят повече от веднъж — подхвърлих му аз, за да го ободря.

Кабинетът на Медокс беше на най-горния етаж на сградата на „Рикордър“. Спрях таксито на ъгъла на улицата и изминахме пеш късото разстояние до входа. В този час нямаше дежурен портиер, но трябваше да мина покрай мъжа на гишето за информация в коридора, за да стигна до асансьора.

Спряхме на входа и аз бързо погледнах през остъклените врати.

— Какъв късмет! — казах на Уиски. — Не познавам този човек. Хайде да влизаме.

Мъжът зад гишето ни изгледа безучастно.

— Искам да се видя с дежурния редактор. Негов приятел съм. Мога ли да се кача?

— Разбира се — отвърна мъжът. — Знаете ли пътя?

Кимнах и тръгнахме към асансьора.

— Е, не беше трудно — рекох аз, когато потеглихме нагоре.

Уиски въздъхна:

— Могат да ти лепнат пет години. Дори Самърс няма да успее да те измъкне.

— Тихо! — прошепнах аз и слязохме на осмия етаж.

В края на коридора имаше врата, която водеше към кабинета на Медокс. Докато вървахме, Уиски наклони глава на една страна:

— Почакай! — неочаквано рече той.

— Защо?

— Има някой вътре. Чувам го.

Ослушах се, но нищичко не чух.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — потвърди Уиски и подви опашка.

Прокраднах се до вратата и наострих слух. През плътната врата дочух мъжки глас.

— По дяволите! — отстъпих назад аз. — Какво да правим?

— Да се скрием и да изчакаме.

Хванах топката на вратата и леко я превъртях. Вратата се откряна и аз надзърнах в стаята на секретарката. Нямаше никой, но от кабинета на Медокс долитаха гласове. Вратата бе оставена отворена.

— Почакай тук — прошепнах аз и безшумно се промъкнах в предната стая.

Прекоших я и се долепих до отворената врата. Един бърз поглед — и останах поразен.

До сейфа на Медокс стоеше Пепи. С него бе горилата му Лу и други двама мъже, които не бях виждал досега.

Пепи пушеше пура с ръце в джобовете и килната назад мека шапка. Гледаше към Лу, който се опитваше да отвори сейфа.

Отдръпнах се, прекоших стаята и тъкмо се канех да се върна при Уиски, когато ми хрумна нещо.

Върху едно от бюрата се мъдреше репортерски фотоапарат, оборудван със светкавица. Пътем го грабнах и излязох в коридора.

— Какво става? — попита Уиски и страхливо погледна към апарата.

— Пепи и бандата му разбиват сейфа. Ще вляза и ще го снимам. Ако успеем да се измъкнем със снимката, ще сме си уредили сметките с Пепи.

— Да не си въобразяваш, че ще те оставят да избягаш, след като ги снимаш? — смая се Уиски. — Навярно ще бъде луд от ярост.

— Точно тук ще се намесиш ти.

— Вече се опитаха да ми счупят черепа — разтревожи се Уиски. — Предпочитам да остана неутрален, ако нямаш нещо против.

— Успокой се — рекох аз. — Щом направя снимката, ще ти дам плаката и ти ще офейкаш. Ще ги задържа, докато избягаш. Нищо няма да ми направят, докато разполагаме със снимката.

— Надявам се — изпъшка Уиски. — На тях може да им хрумне нещо друго.

И аз си помислих същото, но трябваше да рискуваме.

— Щом излезеш оттук, иди в апартамента на мис Хадлей и ме чакай там. Казал съм й за теб и тя ще те очаква. Ако не дойда до един час, предай снимката на Самърс.

— Не се ли правиш на герой без нужда? — угрижено попита Уиски. — Не можем ли да измислим нещо по-добро?

— Трябва да взема страха на Пепи — поклатих глава аз — и това е единствения начин. Влез в асансьора и ме чакай.

— Добре де, но не ми се щеше да се забърквам в тази история — измънка Уиски и се вмъкна в асансьора.

Приготвих апарата за снимане и отново се върнах в стаята.

Когато стигнах до вратата, Пепи ругаеше Лу:

— Ако не си кадърен да отвориш един сейф — изръмжа той, —
защо не кажеш? Мотаем се тук вече двадесет минути.

— Ще ме оставиш ли на мира? — измърмори Лу, долепил ухо до
сейфа. — Трябва да е тихо, за да чуя щракването.

Пепи пое дълбоко въздух и се наведе към него.

Именно така ги заварих.

Нагласих фотоапарата и извиках:

— Момент, не мърдайте!

Дадох им време, колкото да се обърнат, и снимах. Последва
ослепителна светкавица и не дочаках да видя ефекта.

Стрелнах се навън към коридора, затръшнах вратата и извадих
касета от апарата.

Уиски ме гледаше смаян.

— Ето, дръж — прошепнах аз и я пъхнах в устата му. После
натиснах копчето на асансьора и вратата се затвори автоматично в
мига, в който Лу и Пепи дотичаха в коридора.

Лу държеше пистолет в ръка и изглеждаше бесен.

— Горещите! — извика той и насочи пистолета към мен.

Вдигнах ръце, фотоапаратът се люлееше над главата ми.

С гневно сумтене Пепи грабна фотоапарата от ръката ми.
Погледна го и го запрати на пода.

— Къде е касетата? — изграчи той.

— Пътува надолу в асансьора. Не буйствайте — добавих бързо,
тъй като Лу се канеше да ме удари. — Тази снимка ще ви създаде
големи неприятности, ако не сте разумни.

— Кой я взе? — изрева Пепи.

— Няма никакво значение — отвърнах аз. — Много по-лошо е за
вас кой ще я получи след един час.

— Тъй ли? — Гласът на Пепи беше тих и заплашителен. —
Полудял ли си да ми погаждаш такива номера?

— Да, луд съм. Но разполагам с такъв компрометиращ материал
срещу теб, Пепи, че няма лесно да се отървеш.

— Нека да му ударя един — намеси се Лу.

Пепи посочи с глава кабинета:

— Влез вътре. Искам да говоря с теб.

Влязох в кабинета, следван по петите от Лу.

— Какво целиш? — попита Пепи. — Хайде... казвай.

— Ако до един час не съм на определен адрес — обясних аз, като не изпусках от очи Лу, — снимката ще бъде предадена на шефа на полицията. И ти ще трябва да се спасяваш.

— Какъв адрес? — позаинтересува се Пепи, премятайки пурата между пръстите си.

— Не се прави на хлапак — предупредих го аз, като нехайно отидох до бюрото и седнах отгоре му. — Слушай, Пепи, нека сключим сделка. Предай ми Арим и ще имаш снимката.

Докато говорех, хвърлих бегъл поглед към бюрото на Медокс. Спомних си, че някъде тук има скрит бутон, който включва алармената сигнализация. Медокс бе наредил да я инсталират, след като някакъв нехранимайко по време на сухия режим го бе заплашил, че ще му счупи главата.

— Отвори сейфа — обърна се Пепи към Лу. — Ще се занимаваме с него, когато свършим.

Това не ми се понрави. Забелязах бутона и го натиснах с все сила.

Един от другите двама ме удари зад ухото, но малко късно. Докато политах на пода, някъде в сградата зазвъня звънец.

С мъка се изправих и сега пък Лу се нахвърли отгоре ми.

— Зарежи! — спря го Пепи, пребледнял от гняв. — Вземи го с нас и да се махаме.

Лу притисна дулото на пистолета в гърба ми и ме подкара към личния асансьор на Медокс.

Докато летяхме надолу, Пепи процеди през зъби:

— Страшно ще съжаляваш, че ми обърка плановете.

Никак не ми хареса погледа, който ми хвърли.

Асансьорът се приземи при страничния вход, далеч от главната врата. Отвън чакаше голяма черна кола и щом се качихме, тя си понесе към Пето Авеню.

Никой не продума по целия път до къщата на Пепи. Лу седеше до мен, опрял пистолета в ребрата ми с хищно изражение на лицето. Да мигнеш, би ме застрелял. Затова седях неподвижно и се обливах в пот.

Щом влязохме в къщата на Пепи, Лу ме отведе във всекидневната.

Икономът се суетеше там с някаква гарафа. Изгледа ме със странна усмивка на уродливото си лице.

Пепи нареди:

— Нека дойде мис Бранд.

Икономът излезе.

Пепи и Лу ме отведоха наскре стаята, а сетне се приближиха до прозореца. Зашепнаха и Лу тихо се изсмя.

— Не губете ценно време — казах аз, леко смутен. — Разполагате само с трийсет и пет минути да ми предадете Арим.

— Предостатъчно са — отвърна Пепи.

— Не блъфирам — предупредих го аз. — Мога да те притисна до стената. Предай ми момичето или снимката ще попадне в ръцете на Самърс. Къде е то?

Пепи поклати глава.

— Не зная и не ме е грижа. Предупредих те да не ме мамиш. Сега ще си получиш заслуженото.

Вратата се отвори и вътре влезе Лидия Бранд. Погледна ме, както тигър гледа вечерята си.

— Искам този човек да каже истината — подхвана Пепи. — Може би ти ще успееш да го принудиш.

— Добре — усмихна се Лидия. — Ще бъде истинско забавление за мен.

— Какво ще правиш с него? — осведоми се Пепи.

— Искам да повторя отново онзи експеримент. Миналия път не успях.

Пепи вдигна рамене.

— Въобразява си, че може да нареже някого. Казвам й, че не може да го направи.

— Нека опита — захили се Лу. — Дори и да оплеска работата с този негодник, няма значение.

Започнах да се изпотявам.

Лу отиде до вратата и извика другите двама, които бяха с тях в кабинета на Медокс.

— Вържете този тъпак — нареди той. — Ако се противи, пръснете му черепа.

Преди да реша какво да правя, те ме сграбчиха. Почаках, докато започнаха да извиват ръцете ми зад гърба, и тогава се развихрих.

Освободих едната си ръка и фраснах по-едрия от двамата в окото, после, докато другият замахваше към мен, пристъпих плътно до него и го ударих в слабините.

Но всичко свърши дотук. Лу се намеси и ме цапардоса по главата с дръжката на пистолета си. Докато се съвземах, вече седях овързан на един стол, сякаш участвах в представление на Худини.

Пепи погледна часовника.

— Нямаме много време — подхвана той.

— Няма да продължи дълго — отвърна Лидия. В ръката си държеше много остър нож. Изглежда ме. — Няма да имаш много срещи с момичета след това — добави злобно тя.

— Нека проявим малко разум — бързо казах аз. — В действителност ти не би искала да ми направиш такова нещо.

Тя вдигна ножа и се приближи.

— Отначало няма да усетиш нищо — каза тя, застанала зад мен. — И преди съм го правила.

Лицето ѝ беше бледо и безизразно и виждах, че изпитва безмерно удоволствие да гледа как се потя.

Пепи се обърна към мен:

— Ще говориш ли?

— Да — казах аз, като се мъчех да отбегна ножа.

— Къде е касетата?

Дадох му адреса на Хариет.

— Да вървим — кимна той на Лу. — Все още имаме десет минути.

Отправиха се към вратата.

— Хей! — изкрещях аз. — Не ме оставяйте с тази жена. Може да ѝ хрумне нещо.

— Естествено — Пепи спря и ми се ухили: — Може би друг път ще си помислиш, преди да започнеш да играеш двойна игра. — После се обърна към Лидия: — Когато свършиш, кажи на Тони да го хвърли в реката.

Тя кимна.

— Скоро ще се върнем — добави Пепи и двамата излязоха, като ме оставиха с Лидия.

Признавам, че в този момент видимо слабеех. Напрягах се да скъсам въжетата, които ме държаха пленник, но не можех.

В държанието на Лидия имаше някаква хладна експедитивност, по която съдех, че не се шегува.

Беше смахната, разбира се. Напълно луда, но каква полза за мен?

— И така можем да започваме. Ти трябва само да стоиш неподвижно. Аз съм бърза и няколко часа няма да те боли. — Тя се изкикоти: — А след това много ще те боли.

Вярвах ѝ.

Приближи се и вплете дългите си пръсти в косите ми. Забих брадичка в гърдите си, за да скрия лицето си.

— Не ме затруднявай — извика тя, като ме скубеше. Уплаших се, като усетих колко е силна.

С все сила се мъчех да скрия лицето си. Тя продължаваше да ме дърпа за косата и имах чувството, че ще ме скалпира.

— Дявол те взел! — изруга внезапно тя и докосна ухото ми с ножа.

С вик отметнах глава встрани и в следващата секунда лицето ми бе обърнато към тавана, а ножът бе на няколко инча от очите ми.

В този момент вратата се разтвори с трясък и Арим влезе войнствено.

Лидия пусна косата ми и се отдръпна от мен. Арим втречено изгледа първо мен, после Лидия, и ако не бях вързан, щях да я притисна в обятията си.

Лидия се съвзе първа.

— Какво желаеш? — попита тя с глух, сърдит глас. — Върви си!

— Какво си въобразяваш, че правиш? — осведоми се Арим. Очите и гневно искряха. — Какво става тук, Рос?

— Канеше се да обезобрази лицето ми, стара семейна традиция — възбудено отвърнах аз.

— Така ли? — Арим остави ръкавиците и чантата си на масата. Бавно свали шапката си. — Не и докато аз съм жива и здрава.

— Махай се! — свирепо извика Лидия. — Нямах работа тук. Върви горе и чакай Пепи. Той ми нареди да го направя.

— Той е мой — заяви Арим и тръгна към Лидия. — Никой освен мен няма да го докосва.

Лидия замахна с ножа.

Предупредих я с вик, но не беше нужно. Арим напълно бе в състояние да се грижи сама за себе си. Просто изчезна в облак бял

дим.

Лидия се закова на място, като извика изненадано. Огледа стаята с нож в ръка и безумно изражение.

Точно зад гърба ѝ една голяма ваза с цветя се отдели от масата, излетя високо във въздуха и падна върху главата ѝ. Тя се свлече на пода, а вазата се разби на парчета.

— Така и се падаше — чух гласа на Арим.

Невидими ръце събраха цветята на букети ги поставиха на гърдите на Лидия.

— Липсва ѝ само ковчег — каза Арим, като отново прие човешки образ. — Но нямам време да се занимавам с това.

Бях смутен и в същото време очарован.

— Не мога да свикна с триковете ти — признах аз, като не свалях очи от Лидия.

— Не ти ли хареса това малко представление? — попита не без гордост Арим.

— Беше фантастично! Но не бих понесъл да продължи по-дълго. Скъпа, няма ли да ме развържеш?

— А, не — твърдо заяви тя. — Първо искам да говоря с теб.

— Но няма време — отчаяно възразих аз. — Всеки момент Пепи ще се върне.

— Това пък хич не ме интересува — сви рамене Арим, като обви с ръка врата ми. — С Пепи мога да сторя същото, каквото направих с нея, изобщо не ми пука.

— Арим, трябва да ме освободиш — трескаво казах аз. — Искам да те помоля за нещо.

— Зная, но първо ще чуеш какво искам аз. — Седна на коляното ми и започна да ме гали по ухото. Не понасям това, но не биваше да я дразня. — Ти ще се ожениш за мен.

Погледнах я смаян.

— Що за налудничава идея! — ядосах се аз. — Не е време за глупости.

— Не се шегувам — отвърна тя, — ще се ожениш за мен или това ще бъде последното нещо, което ми отказваш.

— Ще се оженя за Мира — казах, като се мъчех да я отблъсна. — За Бога, бъди разумна. Мира е в безнадеждно състояние. Има нужда от теб. Не можеш да откажеш да ѝ помогнеш.

— Зная всичко това — нехайно отговори тя, — току-що я видях. Знаеше какво става тук и ме изпрати да те избавя. Съгласих се при едно условие — да се откаже от теб. Е, добре, тя се отказа. Ако искаш да я спася, трябва да обещаеш да се ожениш за мен.

— Няма — почти не вярвах на ушите си. — Каква подлост! Засрами се!

— Не бъди толкова високомерен — помоли ме тя, като долепи лицето си до моето. — Ще те оставя в ръцете на Пепи, ако се съпротивляваш. И ще предоставя Мира на съдбата ѝ.

Поех дълбоко въздух.

— Не можеш да сториш това, помисли какво означава. Нима си въобразяваш, че ще ме задържиш с такъв брак? Че аз ще те напусна след седмица. Какво си мислиш, че съм мекотело?

Сянка от съмнение пробяга по лицето на Арим.

— Никак ли не ти харесвам? — умолително попита тя, притискайки се в мен.

— Разбира се, че те харесвам — отвърнах аз, — имаш всичко, което има и Мира, с изключение на добротата ѝ. Това никога няма да притежаваш.

— С теб бих могла да бъда мила — нежно каза тя, — и ти ще бъдеш добър с мен.

Внезапно ми хрумна нещо.

— Ще се съглася при едно условие.

— Какво условие? — подозрително сбърчи нос тя.

— Ще се върнеш при Мира, ще се откажеш от тялото си и ще се ожениш за двете ви.

— А, не! — възпротиви се тя и стана от коляното ми. — Искам да си имам собствено тяло.

— Но така никога няма да бъдеш истински щастлива — настоявах аз, като чувствах, че съм на път да я убедя. — Това е единствения начин да ме притежаваш. Ако не можеш да ме делиш с Мира, всичко между нас е свършено.

Тя се заразхожда напред-назад из стаята.

— Не можеш да си представиш какво означава това за мен. В този си вид мога да правя, каквото си поискам, да ходя, където си искам и да обичам, когото си пожелаю.

— И какво ти носи всичко това? — попитах аз. — Не разбираш ли, че това е единствения изход? Нима си щастлива? Ти си едната половина. Мира притежава всички добри качества. Ако се върнеш в нея, ще станете едно цяло и ще имаш мен.

Тя престана да снове из стаята и се втренчи в мен.

— Дявол такъв! Не виждах нещата от този ъгъл. Прав си. Мира ми липсва. Преди я изкушавах да върши лоши неща. Липсва ми борбата с нея. Май прекалено лесно се оставих. Да ме убедиш, но ще се върна, ако тя е готова да ме приеме.

— Но те предупреждавам, че трябва да се държиш прилично. Никакво крадене повече. Ще бъда наблизко и ще те държа под око.

— Ще го направя... само заради теб — промълви тя, взе ножа и ме освободи.

Изправих се с разкривено от болка лице.

— Да вървим при Мира — подканих я аз, като раздвижвах краката си. — Твърде дълго я оставих сама.

— Не се безпокой. Ще оздравее.

Изведнъж се сетих за Уиски.

— Господи! — извиках и закуцуках към телефона. — Навярно в този момент Пепи прерязва гърлото на горкия стар Уиски.

— Прекалено много се безпокоиш — рече Арим спокойно, — рано или късно все някой ще му пререже гърлото, той си е такова куче.

Свързах се с полицията.

Щом Самърс се обади, набързо му разказах всичко.

— Прати полицейски отряд там — трескаво настоях аз, като му дадох адреса на Хариет. — И то незабавно. Ще притиснеш Кругър и бандата му до стената, ако имаш тази снимка.

— Ще я вземем! — възбудено обеща Самърс и затвори.

— Надявам се да успеят. Хайде да вървим в болницата! — Прегърнах я и я целунах. — Ти си мило момиче. Няма да съжаляваш. Да тръгваме. Трябва отново да прибегнеш до номера с изчезването: ченгетата не бива да те виждат.

— Смятай го за направено — отвърна тя и на мястото, където стоеше допреди малко, се появи лек дим.

В болницата заварихме Кланси и няколко полицаи, които все още чакаха пред вратата на Мира. Бяха отвели вече Богъл.

Доближих се до Кланси.

— Как е тя? — тревожно попитах аз.

— Зле — печално отвърна той. — Лекарят е при нея.

— Мога ли да вляза.

— Не още. Може би, когато лекарят излезе.

Извърнах се. Изкушен бях да се втурна вътре, но знаех, че е безсмислено, затова се отпуснах на един стол.

— Кой беше тоя с лице като домат? — прошепна Арим на ухото ми.

Казах й.

— Изглежда голям негодник. Мисля да го поизплаша малко — закани се тя.

— В никакъв случай! — възпротивих се аз. — Не ни трябват неприятности.

— За мен няма да е неприятно. Напротив, ще бъде забавно.

— За Бога, дръж се прилично. Нямам ли си достатъчно грижи, че и ти да ми създаваш нови?

Кланси се бе приближил и ме наблюдаваше изумен.

— Защо го правиш? — попита подозрително той.

— А защо не? — троснато отвърнах аз. — Не мога ли да си говоря сам и да ме оставиш на мира?

— Естествено — озадачено се съгласи той. — Но не ми харесва особено. Показва, че мозъкът ти се размеква.

— Това все пак е по-добре, отколкото изобщо да нямаш мозък, кретен такъв — изписка гласчето на Арим.

Кланси се сащиса.

— Какво беше това? — втренчи свиреп поглед в мен той.

— Нищо не съм казал.

— Я не лъжи. Още една такава идиотска реплика и ще те опандизя. Никак не ми се нрави този фалцет!

Точно в този момент една млада привлекателна сестра мина по коридора.

Кланси, който не пропускаше нито едно хубаво момиче, се овладя. Оправи вратовръзката си и се ухили:

— Добър вечер! — изпъчи се той.

Тя спря и се усмихна приветливо:

— Добър вечер. Мога ли да направя нещо за вас?

Преди Кланси да отвори уста, гласът на Арим прозвуча зад гърба му:

— Можеш да махнеш тази усмивка от безличното си лице.

Кланси не можеше да повярва на ушите си. Огледа се обезумял наоколо, зяпнал от изненада.

Сестрата тръсна глава:

— Ако ще си говорим така, и твоето лице не е кой знае какво, а ако съдя по гласа ти, май си от обратните!

Когато мина покрай Кланси, се чу силно шляпване. Момичето стреснато отскочи и едва не извика. За миг остана втрещено, после се обърна с пламнало лице:

— Такова нещо не се прави — възмути се то. — Да не би да се смятате за джентълмен?

Кланси мигаше насреща ѝ.

— Нищо не съм направил — промърмори смутено той.

— За вас може да е нищо, но трябва да ви кажа, че в родния ми град възпитаните мъже не се държат така.

Кланси се ядоса:

— Не сте единствената, която има родно място — отговори рязко той.

— Нямам желание да посетя вашето, ако всички мъже там приличат на вас — заяви сестрата, като сложи пренебрежително ръце на гърба си и се отдалечи.

Тази забележка засегна гордостта на Кланси.

— Ако искате да знаете, моят роден град е най-старият в страната.

— Това не ме изненадва — отговори с чувство сестрата, — държите се като дивак. — И като вирна глава се отдалечи по коридора.

— Що за болница е това? — възмути се Кланси. — Дори сестрите са луди!

В този миг вратата на Мира се разтвори и лекарят излезе.

Скочих на крака.

— Мога ли да я видя? — нетърпеливо попитах аз.

— Съжалявам — той ме изгледа угрижено. — Направих всичко, което бе по силите ми.

Сърцето ми се сви.

— Тя не е... — започнах, но очите му говореха красноречиво.

— Тя не се съпротивляваше. Не разбирам защо. Сякаш ѝ липсваше желание за...

Втурнах се край него и влязох в стаята.

Болногледачката бе издърпала чаршафа над лицето на Мира. Тя ме изгледа съчувствено и напусна стаята.

Гледах слабичкото тяло на Мира под чаршафа и се чувствах ужасно.

— Значи е умряла — промълви Арим, която внезапно се бе появила до мен. — Можеш ли да си представиш това?

И тя дръпна чаршафа от лицето ѝ.

Мира изглеждаше много спокойна. Косите ѝ обграждаха бледото ѝ личице, а на устните ѝ трептеше усмивка.

— Истинска самодоволна, двулична и благоприлична бегълка от манастир — заяви Арим. — Точно такава е тя.

— Не говори така — уморено се отпуснах на леглото аз. — Тя искаше да живее, но ние дойдохме твърде късно, за да ѝ помогнем.

— Пфу! — възнегодува Арим. — Преструва се. Престани, Мира! Или ще взема тялото ти и ще те оставя на сухо.

— Само се опитай и призракът ми ще те преследва до края на живота ти — дочух гласа на Мира.

Обърнах се изненадан. До леглото едва успях да различа неясна фигура.

— Недей да се материализираш още — извика Арим. — Съвсем гола си!

— Като че ли не го знам! — раздразни се Мира. — Къде се изгубихте двамата? Тъкмо тръгвах да ви търся.

— Почакай — обадох се аз. — Значи не си мъртва?

— Разбира се, че не е — намеси се Арим. — Казах ти да не се тревожиш.

— Тревожеше ли се, скъпи? — попита Мира с копнеж.

— Знаеш какви са мъжете — нехайно отвърна Арим. — Но не му обръщай внимание. Върни се в тялото си. Трябва да поговорим.

— Ей сега — неясната фигура се покатери на леглото и изчезна от погледа ми.

След секунда онова, което бяха останките на Мира в леглото, внезапно се раздвижи.

Ужасен, аз се отдръпнах. Наистина прекалявах.

— Той иска да се върна при теб — намусено започна Арим. — Само тогава ще се ожени за мен.

— Изключено — твърдо се противопостави Мира. — До гуша ми дойде от теб. Бих предпочела да умра.

Съсредоточих се и като улових ръката ѝ, казах:

— Мира, бъди разумна. След час ще настъпи пълнолуние. Ако Док е бил прав, тогава ти ще загубиш свръхестествените си способности и ще бъде твърде късно да ти помогнем. Трябва да ѝ позволиш да се върне. Помисли за мен. Помисли какво ще бъде, ако трябва да се съобразяваме с нея до края на живота си. Помисли за злините, които може да ни стори, ако я отблъснем.

— Така е — съгласи се Мира. — Ами Док? Тя наистина го уби. За нищо на света не мога да делея тяло с една убийца.

Донякъде имаше право.

— Ако възкреся Док, ще ме приемеш ли? — намръщено попита Арим.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм убила стария глупак. Само исках да имам коз срещу теб и да те убедя да работиш за Андаса.

— Слушай, Арим, няма защо да лъжеш. Ти наистина го уби, видях го как умря — студено я прекъснах аз.

— Само така си мислиш — усмихна се тя. — Не си ли чувал за масова хипноза?

Прекарах ръка през косата си.

— Какво целиш? — попитах аз. — Масова хипноза ли? Не разбирам за какво говориш.

— Не си много интелигентен, нали, скъпи? — спокойно каза Арим. — Док изпадна в кома, а аз хипнотизирах теб и Сам, внушавайки ви, че е мъртъв. Писмото и роклята бяха само за камуфлаж.

— Не го вярвам, ченгетата също го видяха.

— И какво от това? Аз бях там през цялото време, но ти не можеше да ме видиш. Лесно хипнотизирах и тях.

— Наистина ли Док е жив? Просто не мога да повярвам.

— Разбира се, но не знае — невъзмутимо заяви тя. — Сега е в моргата и си мисли, че е толкова мъртъв, колкото и Джордж Вашингтон, но скоро ще уредим този въпрос.

— Какво чакаме тогава? — възкликнах аз. — Виж колко е часът, остава само половин час.

Арим изгледа Мира:

— Съгласна ли си да ме приемеш пак?

— Май трябва — уклончиво отговори Мира. — Ще се държиш ли добре?

— Естествено — гарантирах аз. — Зная как да се справям с нея.

— Е, добре — зарадва се Мира. — И на мен ми липсваше. Върни се, Арим. — Очите и светнаха: — Ще си живеем постарому.

Арим се поколеба, сетне пристъпи към мен:

— Никога вече няма да ме видиш — тъжно промълви тя, — поне не в този вид. — После ме прегърна: — Правя го за последен път.

Привлякох я към себе си и я целунах:

— Бъди добра. Вярвам ти.

— Аз чакам да свършите — ревниво се намеси Мира.

Арим бързо ме притисна до себе си и после ме отблъсна.

— Обърни се към прозореца. Трябва да се съблека.

И десет секунди не бях стоял гърбом, когато вратата се отвори и влезе Кланси.

— Значи е мъртва — каза той, — съжалявам, приятел.

Хвърлих бърз поглед към леглото и се вледених. Мира и Арим лежаха една до друга, русите им глави на една възглавница. Макар да знаех какво става, гледката ме смути.

Кланси също ги видя. Премигна няколко пъти и разтърка очите си. Отново се вторачи и пребледня.

— Хубава е, нали? — реших да блъфирам аз.

Той издаде няколко гърлени звуци. Капки пот лъщяха на челото му. Доближи се до леглото, без да откъсва очи от тях.

— Аха — изсумтя дрезгаво той, — но не е нещо, което бих желал да виждам всеки ден.

— Нито пък аз — искрено се съгласих, — но наистина изглежда щастлива.

— Не мога да понеса тази гледка! — Кланси с мъка се задържа за таблата на леглото. — Май не съм добре със зрението. Няма ли две жени в леглото?

— Не — категорично отрекох аз. — Не бих казал подобно нещо.

— Естествено — изпъшка той. — Напоследък много се преуморих.

— Добре ще е да отидеш и да си легнеш някъде на спокойствие — посъветвах го аз.

— Е, да — отвърна Кланси, — но къде има такова спокойно място.

И излезе, влачейки крака.

Обърнах се към леглото в момента, в който Арим се сливаше с Мира.

— Много ще се радвам, когато приключи всичко това — измърморих аз, като бършех лицето си с носната си кърпа.

Мира седна в леглото.

— Чакай ме. Ще бъда при теб след няколко минути.

— Никой не бива да те види — предупредих я и излязох в коридора.

Кланси се бе отпуснал съкрушено на един стол, заровил лице в ръцете си. Двамата полицаи го наблюдаваха загрижено.

— Оставете го на спокойствие. Много му се струпа на главата.

— Никой не го тревожи — смутено промърмори едното ченге. — Той ни създава тревоги.

Отидох по-близо до изхода и зачаках. Мира не се забави. След няколко минути гласът ѝ погали ухото ми:

— Да вървим!

В дванадесет без четвърт бяхме в моргата. Кльоцав свадлив мъжага с дълги мустаци и множество червени вени по гърбавия си нос седеше зад гишето.

— Какво желаете? — сърдито попита той.

— Тук имате един труп, който бих желал да видя — отвърнах аз, като извадих журналистическата си карта от вестник „Рикордър“ и му я подадох, — един човек на име Ансел. Док Ансел.

Той ми хвърли картата:

— Елате утре — и вдигна вестника си.

— Вижте какво — настоях аз. — Трябва да го видя сега.

Служителят от моргата ме изгледа сърдито през очилата си:

— Не може да се влиза нощем. Вървете си.

Обърнах се към Мира:

— Много мил и услужлив човек. Добре би било да вземеш нещата в свои ръце. Виж колко е часът!

Беше дванайсет без десет.

— Тръгвам — каза Мира и изчезна.

На пода до мен останаха събраните ѝ на купчинка дрехи. Най-отгоре се мъдреше шапката ѝ, а най-отдолу — обувките.

Запалих цигара и с интерес наблюдавах реакцията на служителя.

Той предпазливо стана и огледа с изцъклен поглед купчинката дрехи.

— Удивително е колко малко неща обличат върху себе си момичетата — подметнах приветливо аз. — Шепа коприна тук, копринен шал там, и пак изглеждат очарователни.

— Къде е тя? — прошепна той, като се хвана за гърлото.

— Отиде в моргата, но ще се върне.

Той изпъшка и се свлече на пода. Не го обвинявам, голям шок беше за човек на неговата възраст.

Оставих го да лежи там и се втурнах вътре. Едва бях стигнал до стълбите и видях, че Док Ансел се качва, препъвайки се.

Изтичах надолу и го прегърнах:

— Док! — извиках. — Толкова се радвам да те видя!

— Прикрепяй го, докато се облека — чух гласа на Мира. — Все още е леко замаян.

— Не бива да ми се сърдите — извини се Док, като ме улови за ръката. — Преживях нещо ужасно.

Служителят все още лежеше на пода, но когато минавахме покрай него, седна и любопитно ни загледа.

— Нямате нужда от този труп вече — подхвърлих аз. — Ще го отведа и ще му поръчам нещо за вечеря.

Мира внезапно се появи, вече облечена.

— Хайде, Док — подкани го тя, като го хвана подръка, — да се махаме оттук.

Когато излизахме, чиновникът леко изохка и отново се просна на пода.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Наистина имам скрупули да ви задържам повече. Ако сте прочели дотук, навярно ще бъдете като Медокс, който не повярва на разказа ми и ако не бях се махнал от Ню Йорк, сигурно щеше против волята ми да ме затвори в лудница.

Единственият аргумент в моя защита е, че действително се случват странни неща. Не че искам да ви внуша да вярвате на всичко, което прочетете или чуете, но ако свикнете да се съмнявате във всичко, животът ви ще бъде твърде скучен.

Хубаво беше, че Док Ансел е отново с нас. Хубаво беше, че Мира е до мен, но без Арим, и да зная, че няма внезапно да се стрелне във въздуха или да изчезне без предупреждение. Тя значеше много за мен и дори ако трябваше да я приема с черната ѝ магия, не бих се поколебал. Но след новолуние тя заживя съвсем нормален живот.

Лесно освободихме Богъл от затвора. Самърс бе толкова доволен, че може да подведе Кругър и компанията му под отговорност, че с удоволствие пусна Богъл.

Не мога да завърша тази история, без да ви кажа какво се случи с Уиски. Полицаяте го спасиха от лапите на Пепи и чакаха да ни го предадат. В полунощ, когато заедно с Док бързахме към полицията, от стаята, където били оставили Уиски, се чула силна врява. Когато влезли, заварили го яростно да хапе един невероятно дебел мексиканец, който по тайнствен начин се бил появил там кой знае откъде.

Мексиканецът толкова буйствал и ругаел, че го задържали, за да го идентифицират. Можете да си представите какво изпитахме, когато видяхме Пабло така разярен, сякаш искаше да ни направи на кайма.

Да, Пабло се бе върнал. Никак не бе любезен и не го обвинявам. Да те превърнат на кренвирш и след това едно голямо овчарско куче да те изяде, е много зловещо преживяване. Склонен бе да обвинява Мира и мен за случилото се. Давах си сметка, че ако е на свобода, може би в някоя тъмна нощ щеше да ни изненада с номера с осата.

Поговорих със Самърс и с въоръжен ескорт той изпрати Пабло в Мексико. Там го предали на мексиканските власти, които поставили примка на врата му и го обесили.

Тъй или иначе, Пабло никога не ми е харесвал.

Сега, когато влиянието му върху Уиски изчезна, кучето не може да говори. Съжаляваме за това, защото Уиски беше много мъдро куче и неизменно казваше ред умни неща.

Отначало Уиски изпадна в депресия, защото не можеше да изразява гласно мислите си, но за щастие срещна едно женско куче, което го хареса, и двамата заживяха щастливо.

Мира и аз решихме да се заселим на тихоокеанското крайбрежие. Това решение бе повлияно от факта, че открихме сред дрехите на Мира двадесет и четири хиляди долара. Това бе наградата, която Арим бе скрила в нощта, когато ме срещна за пръв път на стълбите, три дни след пристигането ни в Ню Йорк.

Би било голяма загуба, ако върнем парите на Медокс. Той имаше предостатъчно, а ние можехме да се възползваме от тях. Освен това Медокс всъщност не ми прости и тъй като повечето време разпитваше за всевъзможни клиники за душевно болни, по-безопасно бе да сменим пейзажа.

Док отново започна да се занимава с билкарство и Сам му помагаше. Настояваха да живеят при нас. Не можехме да им откажем, след всичко, което бяхме преживели заедно. Поканихме и Уиски и възлюблената му да дойдат с нас.

Странно, но никога не срещнах бащата на Мира. Чухме, че се е оженил за някакво джудже от пътуващ цирк, но така и не разбрахме дали е истина. Както и да е, той изчезна от живота на Мира и това не беше лошо. Не можех да се грижа и за тъща джудже.

Започнах да печеля добре като автор на къси разкази, а Мира очакваше Рос Милън младши.

Винаги съм искал да имам син. И след неизбежните тревожни девет месеца се появи моят син. Беше хубаво бебе, приличаше повече на майка си, отколкото на мен. Всички бяхме луди по него.

На пръв поглед като че ли бяхме приключили с черната магия, полицаите и престъпниците и щяхме спокойно да дочакаме старините си, но не стана така.

Една неделна утрин, когато седях на бюрото си и се мъчех да измисля сюжет за разказ, див вик ме накара да скоча на крака. Захвърлих писалката и се втурнах към градината.

Мира, Док и Сам, ужасени, бяха вперили очи в небето.

Проследих погледа им и едва не полудях.

На десет метра високо във въздуха се носеше Рос Милън младши. Щом ме видя, той размаха плюшения си Мики Маус.

— Виж, татко — щастливо извика сина ми, — аз летя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.